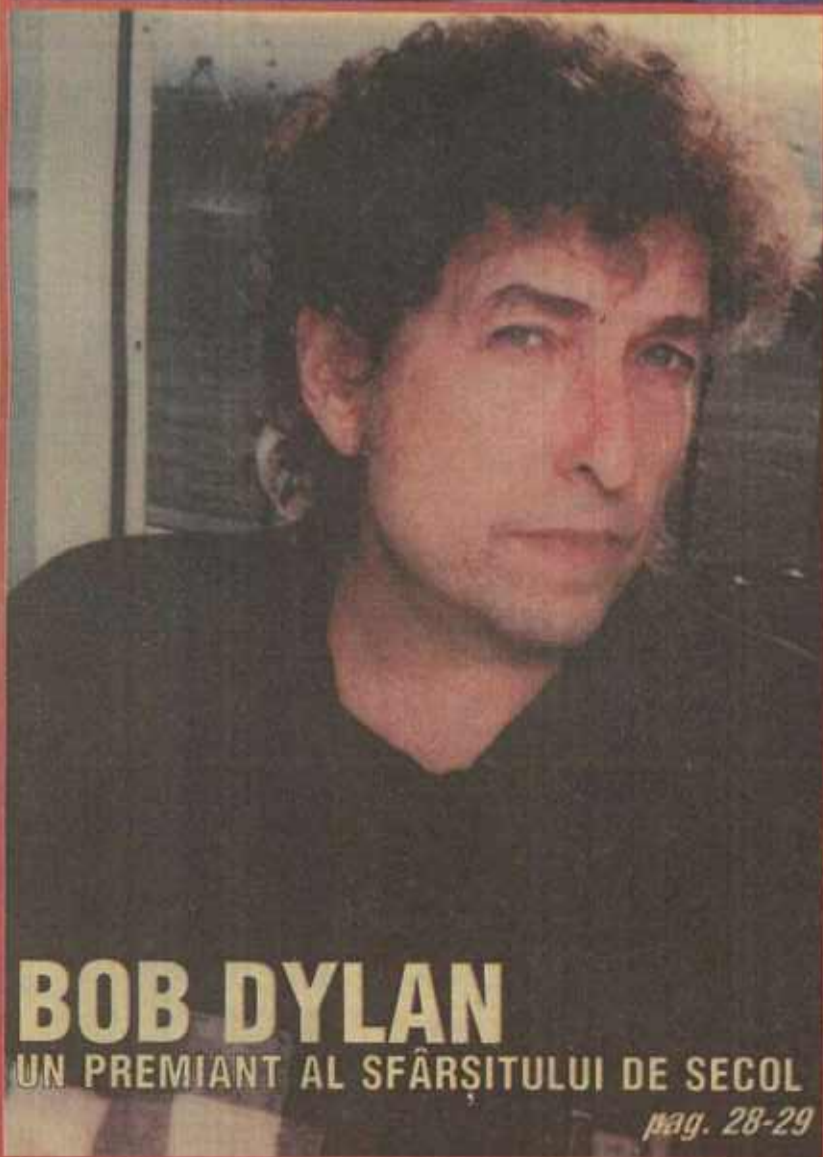
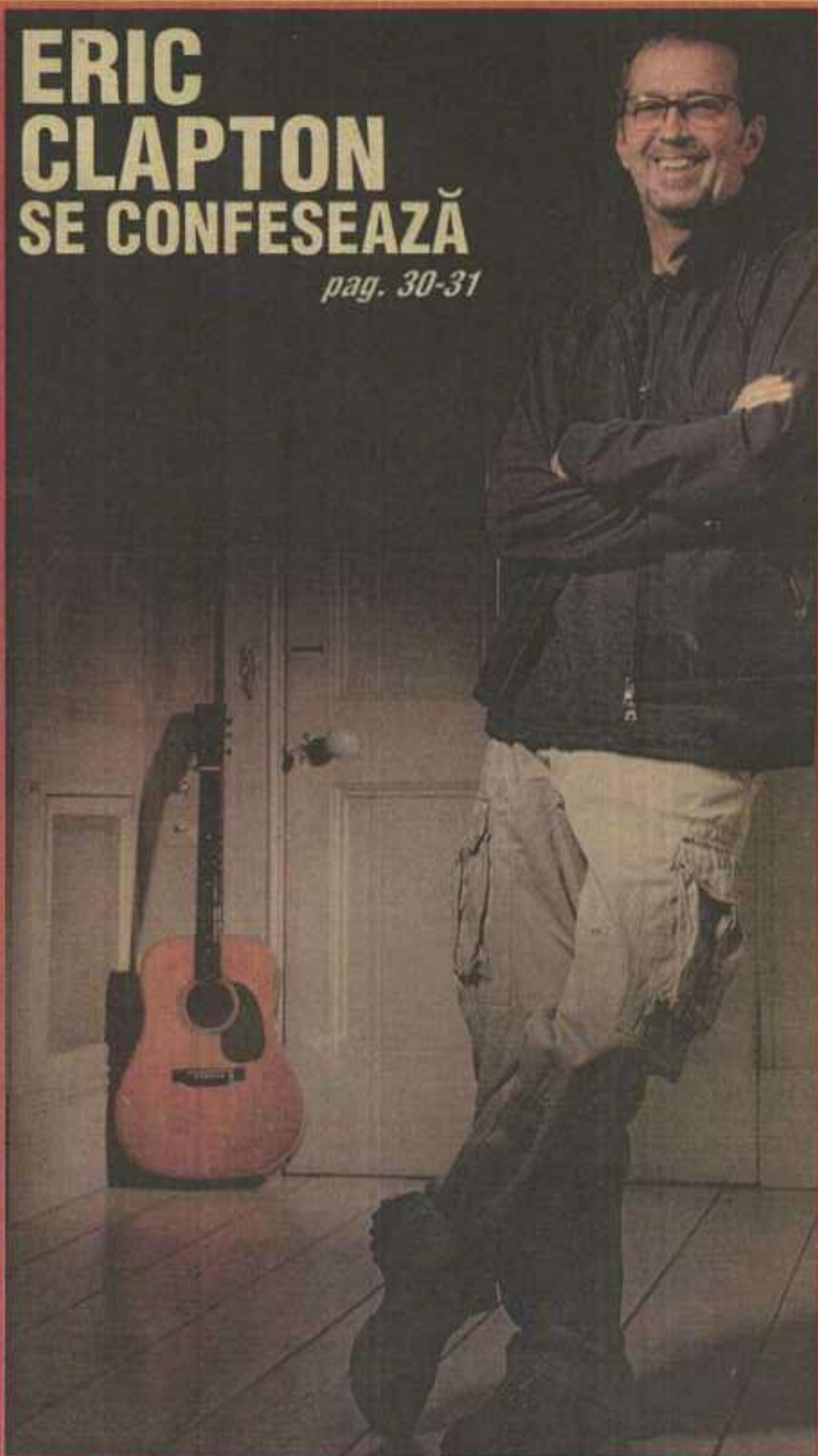

MĂDĂLINA ȘI SILVIA
cronici de disc la pag. 26-27

ERIC CLAPTON SE CONFESĂZĂ

pag. 30-31

BOB DYLAN

UN PREMIANT AL SFÂRȘITULUI DE SECOL

pag. 28-29

J.PAGE & R.PLANT la București

pag. 8-9

Memorial MONDIAL

pag. 6

ANDREA BOCELLI debut în VPR

pag. 22-23

«NU EXISTĂ PRESĂ MUZICALĂ»

Cred că nu ar trebui să existe în România om de presă care lucrează în sfera show-business-ului fără o atitudine hotărâtă față de o afirmație extrem de gravă. Când spui că în această țară nu există presă muzicală, și o faci pe postul național TV, în calitate de director al unui departament, lucrul nu-l o glumă. Aș fi găsit scuze dacă afirmația venea din partea unuia care n-are nici o treabă, dar când știu că cel care a făcut-o este un om bine intenționat, mai că nu-mi vine să cred. Sau a fost bine intenționat? L-am întâlnit de zeci de ori în diferite situații, și domnul Moculescu, autorul afirmației, a dovedit că este un critic virulent, având ca scop final o îmbunătățire a întregului mecanism. S-a chinuit să inițieze Fundația Muzica Ușoară Românească, pentru a-i ajuta pe cei care, ajunși la o anumită vârstă, nu mai pot s-o face. A luat atitudine de nenumărate ori la Mamaia pentru a critica fie organizatorii, fie interpretii sau ziaristii. Iar acum, ce să vezi? Totul s-a întors la 180 de grade. Numai ce se face la TVR e bun, numai cum s-a organizat acolo e valabil și legal, numai cum spune dumnealui e bine. De ce trebuie să lucrăm pe ascuns, dacă s-a dovedit că acest stil e perfect pentru a naște suspiciuni?

Dacă ar fi să analizăm expresia nu există presă muzicală, atunci ar trebui să concluzionăm că în această țară pur și simplu n-avem ce citi. Asta în cazul în care domnul Moculescu s-a referit numai la presa scrisă. Ce bine însă că nu e

asa! Dacă ar fi existat o altă formulare, aș fi fost de acord. Știm cu toții că industria muzicală se află abia în formare. Nu avem un sistem informațional centralizat (gen Internet), nu putem controla cota vânzării, fie ea la produse autohtone, străine sau piratate, nu dispunem de un potențial financiar pentru a determina mari nume să treacă mai des pe aici, nu avem publicații pe care să ne bazăm că vor apărea și mâine, nu avem un sindicat care să impunească multe lucruri, abia dacă mai avem câțiva impresari serioși, nu avem un public avid de spectacole și dornic de a cumpăra casete. Toate acestea le știm și noi. Dar de aici și până la afirmația cu pricina, mai este. De unde se documentează toți cei care lucrează în Radio și Televiziune? Cum se numesc cei care susțin rubrici muzicale în zeci de ziare și reviste în toată țara? Sunt mai de apreciat cei care preiau publicații străine și le traduc? De ce atunci când un artist intră pe ușa unui producător sau organizator pune pe masă un caiet de presă cu decupaie din diferite articole? Cum se face că toți marii artiști ai lumii care au venit în România au avut grijă să-și treacă în program o conferință de presă? Să nu uităm că până și termenul de rock'n'roll tot de la un ziarist vine. Simt că ne-ați trădat, domnule Moculescu! Dacă dvs., care ați fost atât de acid, ați trecut de partea cealaltă, atunci despre ceilalți ce să mai spunem?

■ Sorin Lupașcu

AMALA la aproape 10 ani

Trupa timișoreană Amala s-a format în anul 1989, reușind să se impună cu repeziune în peisajul rockului bănățean. După ce și-au făcut „stagiul” la Casa de Cultură a Studenților, cei de la Amala au început să circule prin toată țara, având concerte la București (Galele Fan Radio) și Craiova (Tim Rock). În 1993, trupa și-a încetat activitatea. Au rezistat numai un an despărțiți. După reînființarea din 1994, Amala a concertat la Craiova, Arad și în orașul de baștină, Timișoara. În vara lui '97, au intrat în studio pentru a înregistra primele cinci piese din albumul de debut al trupei. Una dintre ele, „Numai cu tine”, a intrat în topurile posturilor de radio timișorene. La începutul acestui an, Amala și-a finalizat albumul și se pregătește de lansarea lui. Formula actuală a grupului este: Mișu Gruici (chitară), Dorin Anghel (tobe), Liviu Mihon (clape), Mirel Cumpănaș (bas) și Tibi Blite (voce).

■ Homo Promotius

Știri de la Iași

● „Mărțișor doroholan” este un festival ajuns la cea de-a XX-a ediție. După preselecție în concurs au pătruns 20 de concurenți din toată țara. Trofeul a fost câștigat de studentul ieșean Mihai Trăistaru (originar din Piatra Neamț), un talent care s-a detașat net față de locurile următoare. Locul I nici nu s-a acordat! Pe locul II s-au clasat Roxana Iacob (Iași) și Gina Andreea Croitoru (Pitești), iar pe trei a ajuns Iulia Chelaru (Iași). Mențiuni au primit Black Boys (Botoșani) și Silviu Oprea (Galați). De reținut faptul că toți ieșenii premiați sunt pregătiți de tânărul compozitor Romeo Cozma în cadrul Studiului Muzical de la Casa Studenților. Organizatori au fost Inspectoratul Județean de Cultură, Centrul Județean de Creație Populară, Primăria și Casa Municipală de Cultură Dorohoi.

● Prima cântare a grupului Talisman a avut loc pe 6 martie la Discoteca „Number One”. A început după miezul nopții. Sunetul a fost de proastă calitate. Recitalul a durat o oră. Publicul a rezistat până la ora 2,00 pentru a-l vedea pe cei doi.

● Clasamentele anului 1997 — Radio Iași (emisiunea TOP 10 România difuzată sâmbăta, între orele 19,15-21,00):

1. Albumul anului: „...nici o stea” — Laura Stoica
2. Melodia anului: „Atât de singur” — Talisman
3. Solistul anului: Gabriel Cotabiță
4. Solista anului: Laura Stoica
5. Formația anului: Talisman
6. Compozitorul anului: Ionel Tudor
7. Debut '97 (soliști): Paula Seling
8. Debut '97 (grupuri): Proiect K1
9. Evenimentul anului: Concertul Iris 20 ani
10. Redactorul care a promovat muzica românească: Titus Andrei (Radiodifuziunea Română)

■ Carmen Olaru

COMUNICAT

S.C. RODIPET SA anunță partenerilor de contract schimbarea completă a sistemului de lucru, evidență și informare în cadrul societății, începând cu data de 1 Mai 1998.

În acest sens, fără nici o altă cheltuielă suplimentară din partea beneficiarilor noștri, la cerere, serviciul comercial programare din cadrul S.C. RODIPET SA va comunica săptămânal, pe fiecare număr de apariție în parte, rețurile efective ale săptămânii precedente.

Pentru publicațiile cu procent sau plaje de procent maximal de rețuri, situațiile gestionare rămân lunare, comunicările săptămânale fiind informative.

Măsura se aplică tuturor publicațiilor aflate în difuzarea S.C. RODIPET SA care acceptă retragerea la rețuri a numărului precedent al publicației o dată cu apariția numărului următor.

Din acest moment, S.C. RODIPET SA se aliază standardelor internaționale de lucru necesare desfășurării perfecționare a activității de difuzare a presei, urmând ca noi măsuri în acest sens să fie luate în cel mai scurt timp posibil.

Menționăm că aplicarea noului sistem se datorează finalizării dotării bazei tehnico-materiale necesare.

Consiliul Managerial al S.C. RODIPET SA

săi, pentru totdeauna, la 22 august 1997. Cele câteva poezii despre Dinel redau cititorului, într-un mod ciudat și simultan, atât sentimentul de gol pe care l-a lăsat în urma sa, cât și senzația că el este în mod palpabil prezent, pe parcursul lecturii. Cartea include poeziile scrise de Vasile Tollea de-a lungul timpului, dar care sunt strănse într-un singur mănunchi cu o panglică albastră... amintirea lui Dinel.

Jalea părinților — „Bradul nostru cel frumos,/Bun și talentat nespuns/A plecat în lumea largă/Pân' la cer și chiar mai sus” — ar putea fi potolită, poate, doar de motto-ul lui Dinel, care apare înscris sub fotografia ce, cu un zâmbet blând, îl reprezintă: „MUSIC IS HAPPINES” A.C.

VASILE TOLLEA

DE LA PĂMÂNT LA CER

EDITURA ETIOS

DE LA PĂMÂNT LA CER

Pe data de 3 aprilie, la Magazinul Muzica din Capitală, profesorul Vasile Tollea a lansat volumul de poezii „De la pământ la cer”, lucrată la Editura Etios din Brașov. Cele peste 70 de poezii conținute de acest volum sunt închinare de Vasile Tollea fiului său, Dinel Tollea (ex-Cargo), plecat dintre ai

Wellington în România

Trupa din Ungaria concertează în zilele de 25 (Sf. Gheorghe), 29 (Gheorgheni), 1 mai (Miercurea Ciuc). Fondatorul grupului este vocalul de la fostul Ossian (foarte cunoscut în anii 80). Endre Paksi scrie cântece și cârți (folosește pseudonimul Paul Trent). În acest

moment Wellington are la activ trei albume, scoase la Hungaroton Gong: Deciding Step (1995), Being Free (1996) și The Endless Song (1997). F.B.S. Lines s-a ocupat de aducerea lor în țară, cu ocazia Zilelor Sfântu Gheorghe. Alături de Paksi vor fi Peter Ivanov (bas, vocal), Richard Rubovich (chitară), Peter Hornyak (tobe) și Eugene Krivitzki (keyboards).

ABONAMENTELE

Câteva scrisori mai acide ne-au pus pe gânduri. „N-am primit revista”, „Am plătit și n-am avut poster în plic” ș.a.m.d. Am precizat de câteva ori că NU PUTEM RĂSPUNDE de faptele poștașilor sau ale Oficiilor Poștale din țară. Nici să expediem fiecare exemplar cu „confirmare de primire” n-am reușit, pentru că astfel s-ar mări costurile. Cei 15.000 lei reprezintă prețul a patru apariții (cu preț/bucată de 3.000 lei) și costurile aferente (plic, expediție) suportate 50% de abonat și 50% de redacție. Cei care n-au achitat suma amintită de la numărul 9-10/1997 încoace pot considera abonamentul expirat. Având încredere în Voi, am continuat să vă trimitem revista, sperând că veți regla conturile din mers. În repetate ocazii, am trimis de două ori același număr pentru că destinatarul ne atenționa că n-a primit nimic. În curând, sistemul va deveni extrem de riguros și sperăm că și data apariției să fie constantă și lunară. Până atunci, cei care achită acum abonamentul își asigură cele patru apariții, chiar dacă prețul/bucata va crește (o dată cu calitatea hârtiei). Așa s-a întâmplat și la trecerea de la 2.500 la 3.000 lei.

Plata se face prin mandat poștal pe adresa: Andrei Partoș, str. Știrbel Vodă 162, bl. 22 A, sc. A, ap. 20, sector 1, București, cod 77104.

Vă rugăm să treceți adresa voastră exactă cu litere de tipar. Periodic, abonații vor primi postere și alte surprize ușor transportabile.

Execută fotografiile publicitare și poze pentru press-book. Artiști din orice domeniu, nu ezitați să sunați la 210.75.02!

Adresa: Șoseaua Ștefan cel Mare nr.10, sector 2, București

ADRESE FOARTE UTILE

VOX POP ROCK (pentru scrisori): O.P. 67, C.P. 24, BUCUREȘTI, SECTOR 1
Pentru E-mail: apartos@fx.ro

Editor: THE THIRD MULTIMEDIA CONSULTANTS

Cont: 40730781 B.A.S.A. — S.M.B.
Director: Andrei Partoș
Colectiv redacțional: M. V. Pop, Ana Călin, Raluca Mihail, Corectură: Laurențiu-Eugen Baciu
Machetare și concepție grafică: Alexandru Gail

Adresa redacției (pentru mandate poștale): Andrei Partoș, str. Știrbel Vodă 162, bl. 22A, sc. A, ap. 20, sector 1, București, cod 77104
Fax: 01-637.35.45
Pentru corespondență: O. P. 67, C. P. 24, sector 1, BUCUREȘTI

Tehnoredactare computerizată: S.C. MORETTI & GALL S.R.L.

Tipărit la: TIPOGRAFIA PROGRESUL ROMÂNESC

ABONAMENTELE SE FAC EXCLUSIV LA REDACȚIE!

99...

Încă un pas și facem sută! Chinuit, încurcat, nepunctual acest traseu al nostru! Nu îndrăznesc să vă dau o veste bună, dar ea există. Plutește prin apropiere. Acum am realizat 32 de pagini (echivalente cu 64 din acelea mici) pentru că am dorit ca la 100 să se întâmple ceva. Dacă vom avea alt format și alt preț (ceva mai mare), să nu vă speriați. Nu dau amănunte, dintr-o superstiție motivată de numeroasele decepții de până acum. Mulți au promis, s-au oferit, au propus, ne-au creat iluzii. Poate acum va fi ceva **SIGUR și DURABIL!** Dacă nici acum nu iese cum sper, atunci promit să renunț la „Vox Pop Rock”! Nu și la scris, la a vă oferi informații, comentarii. Oriunde. Nu-mi rămâne decât să vă sugerez să țineți aproape, să vă prelungiți rapid abonamentele ca să prindeți cifra super-avantajoasă de acum, să ne întrebați pe la începutul lunii iunie ce se mai întâmplă. Cu sau fără V.P.R., presa muzicală **EXISTĂ** în România. Așa cum există și Televiziune, Parlament, Guvern sau, mai simplu, nivel de trai ridicat, drumuri bune, străzi curate, școli dotate cu tehnologie modernă etc. Pe măsură ce Industria Muzicală, precum și

showbiz-ul se vor dezvolta, toată lumea va înțelege cât de important este să ai multe publicații pop-rock, să ai comentatori, D.J. și V.J. calificați, ziariști pasionați și, pe cât posibil, imparțiali. Dacă în februarie 1990 (când a apărut revista „Metronom”) aveam o singură Casă de Discuri, azi numărul acestora este apreciabil, multe deținând licențe ale majorilor mondiali. Multe publicații se ocupă de fenomenul intern și internațional (H.M.M. 69, Salut, Bravo, Popcorn, Liceenii, Expres Magazin, Magazin, Panoramic TV, TV Satelit, Formula AS, Show Soc, V.I.P., Ecran Magazin, Evenimentul de Iași, Știrea de Alba și Cluj, vedete, precum și cotidienele „Ziua”, „Național”, „Cronica română”, „Cotidianul”, „Evenimentul zilei”, „Libertatea” și altele din țară), dar majoritatea caută senzaționalul sau chiar îl fabrică. Informația seacă și precisă nu este încă la modă. Excepțiile să mă ierte. Pozitiv este faptul că mai toți șefii de ziare au înțeles că pop-rock-ul merită o pagină-două sau măcar un colțisor. Dacă V.P.R. va exista și după luna iunie, este gata să-i primească pe toți cei care scriu din pasiune **REALA** și nu conjuncturală. Dacă uneori V.P.R. va dezamăgi, acuzați-I **NUMAI** pe semnatarii acestor rânduri, care este și el om cu mii de defecte și o singură calitate: **iubește muzica!**

■ A.P.

Sarmalele Reci în Anglia

Invitați de „University of London Union” (organizația studenților din Londra), cei din grupul bucureștean „Sarmalele Reci” au petrecut o săptămână (2-8 martie) în capitala engleză, timp în care au concertat în sala acestora de spectacole și în clubul privat de rock „Hope and Anchor”. La prima apariție, au avut în deschidere un grup rusesc, care activează în Londra, iar la a doua, două formații engleze (nume „Rug” și „Quiter”). Managerul acestora din urmă a devenit chiar foarte interesat de grup, mai ales în urma succesului de public avut. Au cântat piese de pe albumele „Țara te vrea prost” și „Auroiac”, dar și piese noi care vor apărea pe viitorul album, a cărui înregistrare începe la mijlocul lunii aprilie. Pe lângă vizitele făcute în Londra, care i-a fascinat, și care au fost filmate, ca și concertele (sperăm că vreo televiziune ne va prezenta filmul aventurii lor londoneze), au avut un frumos succes cu vânzările de casete și CD ale grupului, permițându-și astfel să-și cumpere cărți de muzică și CD-uri din bogata ofertă a țării lui Page și Plant.

Grodek în Ungaria

Grodek este varianta „electrificată” a grupului „Domisoara Pogany”, prin venirea lui Jean-Luc Grigoriu (ex-Walhalla) la voce și chitară electrică în locul violoncelistului Radu Georgescu.

plecat în armată. Unul dintre primele lor concerte a avut loc în Ungaria, pe data de 31 martie, la Teatrul Institutului Politehnic din Budapesta.

■ Ionuț Calotă

România Tineret la 25 de ani!

Un eveniment important nu numai pentru cei implicați direct, dar și pentru marea majoritate a ascultătorilor care până-n 1989 pe „Programul III” aveau destule bucurii... muzicale. Din păcate echipa condusă de Jana Gheorghiu nu s-a bucurat de sprințul... colegilor din TVR și astfel s-au pierdut o serie de potențiali sponsori. Totuși spectacolul din Sala Radiodifuziunii

(transmis în direct doar la radio) a avut multe părți atractive. Publicul a căm lipsit, invitații de

lux sau de rând fiind singurii ocupanți ai locurilor. Au cântat Pasărea Colibri, Doru

Stănculescu, Laura Stoica, Corina Chiriac, A.G. Weinberger, Timpuri Noi, orchestra Radio condusă de Ionel Tudor și alții. Momentul cel mai intens a fost cel oferit de foștii și actualii Mondiali, bisajul îndelung. Jana Gheorghiu s-a descurcat și cu rolul de moderator, conducând

echipa tânără și organizatoric. Musafirii s-au ales cu diplome și medalii frumoase. Încă odată adevărații profesioniști au fost umiliți de cultumici și urmașii activiștilor de ieri, de oportuniștii majoritari din Radio și Televiziune! La Mulți Ani, Radio În Blue Jeans!

SEMNALE DE LA PRODUCĂTORI

● Emil Bienel de la S.C. Rocks Rolla din Timișoara și-a amintit de noi și ne-a expediat o casetă-culegere cu titlul „Extreme Zone vol. II” (nu știm ce conține primul volum) pe care figurează trupe din București și Timișoara ca **Bad Apples, Sub**

Semnul Crucii, Implant Pentru Refuz sau Food For You, Hardcore și techno-rock autohton în creștere calitativă ce poate fi obținut de la sediul firmei din str. Eugeniu De Savoya nr. 10 (telefon 056-138205).

● Roton ne oferă caseta grupului **Silent Circle**, „Back II”. După ce în 1993 Fun Music Promotion a relansat melodia „Touch In The Night” în patru versiuni remixate, urmat de un „Hit Mix '93” și un „Best Of Silent Circle — Volume II” a fost cazul unor compoziții noi pe „Back” (1994) și a unor singles care ulterior au fost incluse pe actualul album (Egyptian Eyes, Take The Chance, Desire). Componenta actuală: **Martin Tychsen, Axel Breitung** și **CC Behrens**. Grupul german și-a păstrat (la peste 20 de

ani de la primele apariții) pofta pentru melodice, pentru refrene ușor de reținut.

● **A&A RECORDS** a mai lansat un album de lux (după Chris Rea, Madonna și Eric Clapton): „**Van Halen III**”. Cu licența Warner pe care o deține Casa de discuri a pus în circulație acest disc mult așteptat pe care apare pentru prima oară noul vocal Gary Cherone. Putem spune

fără ezitare că „implantul” a reușit, iar Van Halen sună acum mai proaspăt și diferit față de aparițiile anterioare. Producția este semnată de Edward Van Halen și Mike Post, iar cele 12 melodii merită ascultate cu mare atenție. Bucureștenii găsesc acest album la „**Blue Shop**” (str. Luterană nr. 9) și la „**White Shop**” (din Librăria „M. Eminescu”, Bd. Carol nr. 3).

RADIO MINISAT

98,5
&
67,58
FM
Târgoviște

LA PAS PRIN CLUBURILE BUCURESTENE

Dragi răspunzători de soarta cluburilor! Vă re-aducem la cunoștință pe această cale că, grație tehnicii de vârf, infima redacție VOX POP ROCK dispune încă de telefon și, mai ales, de fax! Nu ezitați să le folosiți, pentru a vă anunța concertele! Nu lăsați cronicarul să cadă în patima magiei negre, datorită căilor oculte pe care află, uneori, despre manifestările clubistice! Soluții sunt trei: ori folosiți instrumentele mai sus-amintite, ori puneți toate cluburile pe aceeași stradă, ori pasul cronicarului se va rări, până la trista dispariție! ● Și-acum, să povestim... ● Pe 14 februarie, la Zerillo's, a fost un concert cu A.G. Weinberger, iar la Lăptărie au cântat cei de la Iris. Îndrăgostii din ambele cluburi au avut o seară pe cinste. Așijderea, celibatarii. ● Pe 16, la Big Mamou, au cântat rockerii de la Dies Irae. Public multisor, de profil și ambe sexe, un concert de trei stele. ● La Hard'n'Heavy a cântat Secret, pe 20 februarie. Grupul a prezentat un program cum cântă el pe-afară, adică o piesă de-a lor, una preluată. Au fost astfel Doors, Deep Purple și Nirvana. Au apărut ceva piese noi de-ale grupului Secret, numitele „Huțulca”, „Paparudă”, „Ce rău am făcut”, „Ruguțu drăguțu”, plus două piese folclorice, o „Mociriță” și-un „Cine iubeste și lasă”... Fetele ziceau că italienii reacționează mult mai bine la piesele românești. Din păcate, românii au reacționat cam invers. Un concert super, cald și puternic. Ceva VIP-uri muzicale prin sală, toate impresionate. ● O săptămână mai târziu, tot în Gabroveni, cei de la Quo Vadis și-au prezentat albumul „Connect With Me”, de asemenea împănate cu preluări, dar de blues. ● În aceeași seară, în Lăptărie se producea Cătălin Condurache, alături de trupa sa. Îndrăgostii de country și folk s-au putut

delecta cu piese Donovan și Ralph Mc Tell, dar și cu cântecele lui Cătălin Condurache, de pe albumul „Generația ta”. Au făcut impresie „Balada lui Mil” și „Gramatica păcii”. Aplauze îndelungi. ● Pe 1 martie, Eugen Caminschi și Black

Nightlosers, care a avut loc tot la Big Mamou. Mea culpa. ● În Hard'n'Heavy cânta Holograf. A fost un program care a conținut nici mai mult, nici mai puțin decât 23 de piese de-ale grupului, și încă vreo 10 preluări. Se întrevăd două hituri de

Vintilă a cântat la bis o veche piesă de-a sa, aceea în care Constantin era în repetate rânduri atenționat de către mama sa cu privire la caracterul fetelor de la oraș! Un spectacol complet de muzică și pantomimă, vezi Florian Pittiș. ● Pe 14, i-am văzut la Lăptărie pe cei de la Blue's Convention, care au evoluat cu Răzvan „Lapi” Lupu la tobe și cu un Bertl răcit, dar dărz, la voce. Eforturile sale au fost glorios încununat de aplauzele publicului, încălzit de „Matilde” și „Angeline”, dar și de chitara domnului Florin Ochescu. Pe ea și proprietarul ei îi recunoști dintr-o mie și cu ochii închiși... ● Pe 25 martie, trupa Timpuri Noi a evoluat în concert la Club A. Atât trupa, cât și clubul au avut acum de lucru, după câteva luni de pauză, așa încât lucrurile s-au brodit cum nu se poate mai bine. Publicul a fost entuziasmat, cântând cu hărnicie piesele mai vechi ale grupului („Tanța”, „Luca”, „La Stere”), dar și câteva dintre cele mai noi, ce vor intra pe următorul album Timpuri Noi: „Nat-o”, „Geta”, „Veta” ș.a.m.d. Noul basist al grupului, Cătălin Răzvan, s-a acomodat de minune și a făcut treabă bună. Parc-ar fi dintotdeauna la Timpuri Noi. ● Pe 27 martie, cotidienele centrale anunțau că, sub stegulețul fluturător al nu știu cărei băuturi spirtoase, va avea loc, la ora 22,30, în Piața 1 Mai, un concert cu Holograf. Orice om normal ar fi înțeles că acest concert va avea loc în aer liber (piață, del), nicidecum în clubul Zerillo's, situat, e drept, în Piața 1 Mai. A fost o cântare fără istorie a grupului Holograf, lipsit de încurajările venite din partea publicului, care era mult prea sâstisit ca să mai (și) aplaude. ● Puțin confuză (sau nu?), vă salută clubista de serviciu,

■ Ana Călin

Cat Bone au mai avut putere să cânte, după concertul Page & Plant de la Polivalentă. Locul a fost Big Mamou. Au fost multe piese noi, ce vor apărea în curând pe albumul de debut al trupei Black Cat Bone. ● Pe 5 martie, un nou concert de rock i-a reunit în clubul Big Mamou pe cei de la Spin (care încep să aibă priză la bucureșteni), Celeste și Scamp Heart Killers. Păcat că pe ultimii îi vedem atât de rar prin București! ● Pe 6, am scăpat lansarea albumului

necontestat ale noului album: „Ți-am luat un inel” și „E dimineață în altă viață”. Nu pot uita să menționez că Blittman a cântat „Soldier Of Fortune”, ce-i drept, cam fără versuri. ● Pe 13 martie, Pasărea Colibri a urmat la rând în Hard'n'Heavy, susținând un concert peste măsură de bun. Din păcate, reprizele de pauză au fost sensibil mai lungi decât cele de cântare, din cauza fumulului și a căldurii insuportabile. A impresionat puternic asistența Mircea Baniciu, cu a sa „Înfelegere”, Mircea

Sanda Ladoși

Nr. 087
Nume: Ladoși
Prezume: Sanda
Data nașterii: 2.01.1970
Ocupație: un mutant, ceva între muzică și „sales promotion manager”
Semne particulare: o vânătaie pe buza

1. Ai antecedente penale?
Doamne ferește! (Ai furat vreodată ceva?) Când eram mai mică, îi furam tatăl bani din buzunar... dar numai monezi, că de cel de hârtie n-aveam curaj să m-ating!

2. Dar antecedente maritale ai?
Nu, nu sunt căsătorită.

3. Care-i primul lucru pe care-l faci dimineața, când te trezești?
Dacă s-amețită, primul lucru pe care-l fac e... să măl moțai un pic! Dacă nu, fac duș.

4. Comentează pe scurt evoluția ta la preselecția pentru Eurovision.
Am fost într-un grup de cântareți care încercau, prin vocile lor, să creeze un personaj, o structură unitară a scelerii piese. Cred că ne-am descurcat onorabil.

5. Ce poreclă ai?
Langoș, de la gogoșă respectivă, Ladoși Societate pe Acțiuni de la numărul actual al mașinii (LSA) și S.A. Ladoși, de la foștul număr (SLA). În fine, ultimele două înseamnă același lucru, nu?

6. De câte ori ți-ai bușit mașina?
De patru ori. De două ori din vina mea, o dată din vina unui polițist care-a intrat în mine și o dată din cauza unui copil, care mi-a lozit în față și i-am ocolit, bușindu-mă de sfatul.

7. Nu pleci niciodată de-acasă fără...
Mașină.

8. Ultima bărfă care circulă despre tine e că...
M-aș mărita.

9. Poți să-ți faci din meserie brățară de aur?
La figurat, da. La propriu, nu.

10. Dacă mâine te-ai lăsa de cântat, de ce te-ai apuca?
Dacă ar fi bine retribuită meseria de învățător, mi-ar plăcea s-o fac, pentru că am prognoza necesară și nu mi se pare că există ceva mai frumos decât lucrul cu copiii. Având în vedere, însă, felul în care e plătită această meserie, aș prefera să rămân... „sales manager” la firma la care lucrez.

11. De ce dau oamenii bani pe telefoane mobile?

Unii ca să le afișeze, alții ca să subțieze bugetul părinților, iar ceilalți pentru că au într-adevăr nevoie de ele.

12. Ce n-ai vrea să se aște despre tine?
... Păi, dacă nu vreau să se aște, nu-ți spun, nu? Mă rog, poate detaliile legate de greutatea mea reală, dacă ar fi cazul. Acum, însă, n-am de ce să mă rușinez la acest capitol!

13. Cu ce materie erai certată în liceu?
Cu două: matematica și fizica.

14. Ești un om dezordonat?
Nu, dimpotrivă. Sunt foarte ordonat, chiar chitibușară.

15. Un banc!
Știi de ce-a murit Lady Diana? Ca să prindă colecția de lărnă a lui Versace!

■ Ana Călin

Fișă de breslaș:

CAMPUS

Motivul pentru care această trupă formată în octombrie 1997 se numește astfel este foarte simplu: toți cei șase membri care o compun sunt studenți. Unul la Drept — îl numim aici pe Ficus Mihai, tobanul, și cinci la Conservator. Aceștia sunt Dan Lăzărică (voce), Ștefan Orfescu (chit./voce), Alexandra Itgan (backing vocals), Andrei Tatu (clape) și Ionuț Grigore (bas).

Motivul pentru care Campus este astăzi un grup, are și el un nume: Holograf. Cunoscuta trupă este pasiunea comună a celor doi fondatori ai Campus-ului, Dan Lăzărică și Ștefan Orfescu. „Eram odată în facultate și cântam la pian o piesă a celor de la Holograf, când m-a auzit Ștefan. I-a plăcut foarte mult cum cânt și uite-așa am pus-o de-o trupă.” Luna decembrie i-a găsit pe cei de la Campus colindând pe la ușile bucureștenilor, ca să facă rost de niscaiva bani pentru cadouri. Tot atunci a sosit și invitația de a participa la Festivalul Jazz Folk Rock, de la Craiova. S-au dus acolo și nu s-au întors cu mâinile goale, ci chiar cu Trofeul Festivalului. Au prins ceva curaj, așa că s-au gândit să se înscrie la preselecția de la Hollywood Rock Tour, fiind una dintre cele paisprezece trupe finaliste, pe care le-am putut asculta joi, 26 martie, la clubul Hard'n'Heavy Café. La sfârșitul serii, țopăiau de bucurie, pentru că fuseseră aleși ca una dintre cele patru trupe de deschidere pentru turneul Hollywood Rock. „E drept că vom cânta numai într-unul din spectacolele acestui turneu, cel de la Ploiești, de pe 2 mai. Hei, dar vom fi pe aceeași scenă cu Holograf, care sunt idolii noștri!”

Cert este însă faptul că juriul de la Hollywood Rock Tour n-a fost lipsit de fier, asta pentru că, două seri mai târziu, cei de la Campus aveau să fie declarați câștigătorii primei ediții a Festivalului Studențesc „Iubire, bibelou de porțelan”. Între piesele grupului se numără „Taine”, „Clara” și „Slap”, primele două fiind deja înregistrate și putând fi auzite la ACTIV FM. Urați-le baftă celor de la Campus, pentru că sigur veți mai auzi de ei!

P.S. Componenta grupului a suferit câteva schimbări: la tobe a venit Oliver Sterian, la clape este acum Tibi Popa, iar locul de la bas a fost preluat de Radu. În fotografie e prezentată formula câștigătoare de la Mondial.

■ Homo Promotius

Greatest Singles of All Time

70

Gangsta's Paradise Coolio

Casa de discuri: Tommy Boy
Compozitori: A. Ivey Jr., S. Wonder, L. Sanders și D. Rasheed
Lansat: octombrie 1995
Cea mai înaltă poziție în top: 1 (Marea Britanie); 1 (SUA)
Album: Gangsta's Paradise
Un rezumat coricis al vieții de gangster, „Gangsta's Paradise” este cel mai celebru exemplu de hit de coloană sonoră care reușește să vândă un film mediocru („Dangerous Minds”).

Nucleul cântecului este, bineînțeles, sumbrul citat din „Pastime Paradise” a lui Stevie Wonder, care l-a făcut pe Coolio să mediteze asupra fostei lui vieți de gangster îndată ce a auzit demo-ul pe care Doug Rasheed îl construise pe baza refrenului. Într-o oră, a scris versurile: „Parcă cuvintele erau înăuntru, deja scrise, doar așteptând să iasă afară — piesa rezumă toată nenorocirea și durerea vieții în 3 minute și 20.”

69

Brown Eyed Girl Van Morrison

Casa de discuri: Bang
Compozitor: Van Morrison
Lansat: iulie 1967
Cea mai înaltă poziție în top: 10 (SUA)
Album: TB Sheets

Inginerul de sunet Brooks Arthur spune că Van și producătorul Bert Berns aicătuiu o echipă formidabilă: „Van era obsedat de sentiment. Bert avea un simț comercial deosebit. Nici unul dintre ei nu era dispus să facă compromisuri, dar atunci când lucrau știau că singurul lucru cu personalitate era cântecul.”

Sesiunea de înregistrări pentru „Brown Eyed Girl” a început la 7 dimineața, pe 28 martie 1967, la studiourile A & R din New York. Forma originală a cântecului — un blues cu titlul „Brown Skinned Girl” — fusese alterată, Berns transformându-o și dându-i un sunet latino. O sesiune viitoare va înlocui versul „Making love in the green grass” (despre care Berns crezuse că este prea indecent pentru posturile de radio) cu „Running and hiding”.

68

Anarchy In The UK Sex Pistols

Casa de discuri: EMI
Compozitori: Johnny Rotten, Steve Jones, Glen Matlock și Paul Cook
Lansat: noiembrie 1976

Cea mai înaltă poziție în top: 38 (Marea Britanie); nu a fost lansat în SUA

Album: Never Mind The Bollocks... Here's The Sex Pistols
„Am înregistrat „Anarchy...” imediat după ce am semnat cu EMI, în octombrie 1976, spune Glen Matlock. Înregistrasem o versiune anterioară cu Dave Goodman, dar ritmul era din ce în ce mai rapid și nu suna bine, așa că am făcut grevă”.

Producătorul Chris Thomas a fost adus pentru sesiunea următoare la Wessex Studio. „A fost destul de greu să înregistrăm partea instrumentală, admite el, dar până la urmă totul a ieșit bine. După ce am adăugat partea vocală, a început să sune grozav”.

67

Addicted To Love Robert Palmer

Casa de discuri: Island
Compozitor: Robert Palmer
Lansat: aprilie 1986
Cea mai înaltă poziție în top: 5 (Marea Britanie); 1 (SUA)
Album:

Addictions
Volume 1

Robert Palmer a scris „Addicted To Love” literalmente în timp ce dormea, după care, într-o stare de semi-trezie, a înregistrat partea vocală pe casetofonul de lângă pat. Locuind în Bahamas, a terminat prima versiune a cântecului acolo, deși nu fără dificultăți: „Bateristul, Tony Thompson, s-a chinat timp de șase ore cu beat-ul ciudat, de high-hat, deschis la a treia bătaie.”

Înregistrând partea vocală finală la New York, Palmer s-a întâlnit cu Chaka Khan pe o stradă și a rugat-o să cânte în duet cu el. Dar tocmai după ce vocile celor doi reușiseră să se armonizeze împreună, managerul lui Khan a blocat lansarea. De aceea, versiunea re-cântată conține o mică „tehnică de strângere a pantalonilor”, pentru ca Palmer să poată atinge notele mai înalte.

66

Unfinished Sympathy Massive Attack

Casa de discuri: Wild Bunch
Compozitori: G. Marshall, A. Vowels, R. Del Naja, J. Sharp și S. Nelson
Lansat: februarie 1991
Cea mai înaltă poziție în top: 12 (Marea Britanie)
Album: Blue Lines

„Unfinished Sympathy” a început ca o melodie fugară în subconștientul vocalistei Shara Nelson în timpul

sesiunilor de înregistrări pentru albumul „Blue Lines”. „Înregistrăm o piesă numită «It Will Rain», și frânturi dintr-o melodie îmi veneau în cap”, spune Nelson. „Nu puteam să mă concentrez, așa că am luat o pauză de la înregistrat, am băut o ceașcă de ceai, m-am așezat într-un colț și-am început să-mi cânt mie însămi”.

Când producătorul Johnny Dollar a auzit-o, a implorat-o să cânte mai tare, și în curând ceilalți membri din Massive Attack au început să-și aducă contribuția la piesă.

„Unfinished Sympathy” a fost lansată sub semnătura „Massive” pentru că trupa renunțase pe atunci la cuvântul „Attack” în semn de protest față de Războiul din Golf.

65

Starman David Bowie

Casa de discuri: RCA
Compozitor: David Bowie
Lansat: aprilie 1972
Cea mai înaltă poziție în top: 10 (Marea Britanie); 65 (SUA)
Album: The Rise And Fall Of

Ziggy Stardust
And The Spiders From Mars

„Nu ne-am gândit niciodată la «Starman» ca la un single. S-a întâmplat pur și simplu în așa fel”, spune Mick Ronson (chitarist). „Cântecul nu ieșea niciodată bine live, și pe album existau piese mult mai puternice. Cei puțin așa credeam eu.”

Totuși „Starman” a fost cântecul care i-a dat lui Bowie și alor săi Spiders hit-ul de Top Ten despre care șase luni de atenție din partea criticilor au arătat că era inevitabil; și tot „Starman” a lansat legenda lui Ziggy Stardust.

64

Be-Bop-A-Lula Gene Vincent

Casa de discuri: Capitol

Compozitori: Gene Vincent și Sheriff Tex Davis
Lansat: iunie 1956

Cea mai înaltă poziție în top: 16 (Marea Britanie); 7 (SUA)
Album: The Screaming End

Se spune că Gene Vincent ar fi cumpărat „Be-Bop-A-Lula” de la un soldat pe care l-a întâlnit într-un spital al Marinei militare, unde se recupera după un accident de motocicletă. După ce a auzit cântecul, DJ-ul din Virginia, Tex Davis, l-a prezentat pe Vincent trupei lui Cliff Gallup, a cumpărat o parte din drepturile asupra piesei și l-a adus pe Ken Nelson, șeful ramurii de country de la Capitol Records.

Când au intrat la studioul din Nashville unde Vincent și trupa sa înregistrau pentru prima dată, Nelson și inginerul de sunet Mort Thomason i-au găsit pe artiști uitându-se la televizor. „Arlătau ca o bandă de motocicliști”, spune Thomason. „Când au început să înregistreze, a fost o debandadă totală. Nu știau nimic în afară de a cânta repede și tare.”

63

Telegram Sam T. Rex

Casa de discuri: EMI
Compozitor: Marc Bolan
Lansat: ianuarie 1972

Cea mai înaltă poziție în top: 1 (Marea Britanie); 67 (SUA)
Album: The Slider

„Foarte plăcut de înregistrat”, mărturisește Tony Visconti despre sesiunea pe care a produs-o la studioul Rosenberg din Copenhaga. Era spre sfârșitul lui 1971, T. Rex domneau în Marea Britanie, iar Marc Bolan (care spunea că a scris hit-uri se aseamănă unui ritual magic) era pe punctul de a avea cel de-al treilea Number 1.

„Când am înregistrat «Telegram Sam», eram în faza de «formulă». Câteva cântece au avut de suferit din această cauză, iar «Telegram Sam» avea să fie ultimul dintre marile hit-uri, menținându-și încă proaspăta inocență”, spune Tony Visconti.

62

Day Tripper The Beatles

Casa de discuri: Parlophone
Compozitori: John Lennon și Paul McCartney

Lansat: decembrie 1965
Cea mai înaltă poziție în top: 1 (Marea Britanie); 1 (SUA)
Album: The Beatles 1962-1966
Fără să fi fost conceput ca un

single cu două fețe A. „Day Tripper” a ajuns curând să fie în rivalitate cu cântecul de pe a doua față a discului, „We Can Work It Out”. Până și Lennon și McCartney erau înclinați să-i minimalizeze valoarea, descriind piesa drept o „compoziție forțată”. John nu se mândrește cu versurile sale: „Le-am compus din lucruri auzite despre călătorii, înainte să am eu însumi de-a face cu călătoriile.”

Pe când își terminau turneul american din 1966, trupa a fost acuzată de un reporter care i-a acuzat că „Day Tripper” era un cântec despre prostituție, iar „Norwegian Wood” — despre o lesbiană. Nemaiavând griji despre imaginea formației, George a spus: „Pur și simplu încercam să scriem cântece despre prostituție și lesbiene, asta-i tot.”

61

Ghost Town The Specials

Casa de discuri: 2-Tone
Compozitor: Jerry Dammers

Lansat: iunie 1981
Cea mai înaltă poziție în top: 1 (Marea Britanie)

Album: The Best Of...
Un glorios exemplu de depresie specifică anului 1981, „Ghost Town” este considerat cântecul de lebedă al celor de la The Specials, cărora le-au trebuit șapte luni problematice să-l înregistreze: „Ajunseserăm să ne certăm pentru lucruri, ca hainele sau coafura”, spune vocalistul Terry Hall. Titlul piesei a venit de la bateristul Neville Staples. „El și Lynval (Golding) tocmai se întorseseră din Jamaica; Neville ne-a povestit cum orașul în care crescuse era un oraș fantomă — totul dispăruse...”

■ **Adaptare**
Ileana Cosăceanu

"Iubire, bibelou de porțelan" — Ediția I

CINCI MONDIALI CARE N-AU AJUNS LA ÎNTILNIRE: IDU BARBU, FILIP MERCA, VIVI REPCIUC, TIBI REPCIUC, DOREL VINTILĂ

După multe luni de caznă, în perioada 27-29 martie a.c., Fundația Culturală Mondial și Casa de Cultură Studențească din București au reușit să organizeze cea dintâi ediție a Festivalului Concurs Național Studențesc de muzică pop-rock „Iubire, bibelou de porțelan”. ● Festivalul a fost promovat, mediatizat și filmat de *Tele 7 abc*. ● Instalația de sunet și lumini a fost asigurată de *Sphinx Experience*, așa cum era de așteptat, dat fiind faptul că Mișu Cernea este unul dintre componenții fostului Mondial. ● Pe 27 martie, la ora 17.00, Festivalul a fost deschis prin lansarea unei casete și a unui CD „Remember Mondial”, produse de Electrecord. Fiecare dintre membrii grupului s-a prezentat, „ca să nu le dăm

celor prezenți bătaie de cap, în a ne recunoaște! Au trecut mulți ani de atunci...” Au fost amintiți și acei membri ai grupului care n-au putut fi prezenți la lansare: Filip Merca, Radu Stolca și... Gabriel Drăgan. ● Primele două seri au fost destinate concursului și recitalurilor unor trupe care repetă de ani de zile la fostul „Preoteasa”. Din păcate, în nici una dintre aceste două seri, sala nu s-a umplut, deși prețul biletului (5.000 lei) o permitea cu vârf și îndesat. ● În concurs au evoluat nouă trupe și patru soliști, în marea lor majoritate

bucureșteni. Cea mai „îndepărtată” excepție a fost trupa *Empti Ness* din Târgu Mureș. ● Fiecare concurent a avut dreptul să prezinte câte două melodii. Una trebuia să fie din repertoriul Mondial, în varianta proprie stilului abordat. Cei mai mulți au preferat cântecele mai rock dintre cele ale Mondialului, adică „Omule” și „Orbul”. Primul concurent al serii, Nicolae Pascu (București), a cântat „Primăvara”. ● Reacțiile publicului au fost mai pregnante la *Campus*, *TIPPA*, *Feedback* și *Cri Gri*. Cea mai aplaudată trupă din concurs a fost *Gloom*, din București, care se afla la prima sa apariție scenică, dar care, datorită stilului său mult prea dur, n-a reușit să convingă juriul, format din membrii grupului Mondial și din altele persoane, aflate toate la cel puțin a doua tinerețe. ● Au făcut impresie vocalista de la *TIPPA* (mai vechi cunoștințe de-ale noastre, dar sub fostul nume, *KLIPPA*) și vocalul de la *Feedback*, pe care-l puteai vedea antrenându-se, seară de seară, în barul de la „Tândărică”. ● În recital au evoluat *Voltaj*, *Gaz pe Foc*, *Conex*, *Ady Manolovici Group*, *Eden* (în prima seară) și *Secret*, *Solaris*, *Est*, *Cristian Pațurcă & Km 0*, *Semnal M* și *Hardton* (în a doua seară). ● În prima seară mai trebuia să cânte și *altCEVA*, o trupă inedită,

formată din *Adriana Buciu* (tobe) și *Claudia Dumitru* (voce) de la *Secret*, cărora li s-au alăturat *Adrian Borțun* (bas) de la *Sarmalele Reci* și încă trei colaboratori, necunoscuți (cel puțin deocamdată) marelui public. Din cauza unor diferende de ultim moment, trupa nu a putut intra în scenă înainte de ora 22, când cei trei muzicieni „fără nume” trebuia să se prezinte la locul de muncă, acesta fiind restaurantul Hotelului Dorobanți, unde cântă în fiecare seară. ● Veți mai avea ocazia să auziți de *altCEVA*, pentru că este una dintre cele patru trupe care vor evolua în deschiderea concertelor din București și de pe Litoral ale *Hollywood Rock Tour '98*. ● Toate trupele mari din recital, adică *Voltaj*, *Secret* și *Cristian Pațurcă & Km 0*, au recurs la câte un play-back agreabil, fără mari greșeli de mimă. Până-n momentul de față, n-am reușit să găsec un motiv serios acestei opțiuni. ● Nu-mi rămâne decât să remarc noul look al grupului *Secret*, construit cu ajutorul vestimentației și al machiajelor realizate de „*altFEL Design*”. ● Deși cântă de ceva ani buni, cei de la *Solaris* nu reușesc să scape de eticheta „submediocră”, pe care publicul le-a lipit-o și de această dată pe frunte: Piese slabe, voci banale, solistici plate, toate acestea au făcut ca oamenii din sală să aibă remarcii mai puțin galante la adresa trupei. ● Unul dintre recitalurile aplaudate în cele două seri a fost cel al grupului *Semnal M*. Iuliu Merca, unul din foștii componenți ai grupului Mondial, i-a dedicat dispărutului Gabriel Drăgan un blues improvizat pe loc, „*Just For Your*”, după care, împreună cu colegii de la *Semnal M*, au încântat publicul cu vechile

SI BIBELOUL E O ARTA!

„Scrie și tu ceva de prin culise”, spune Andrei. „De ce nu?”, îmi spun eu, doar ar trebui să fie simplu. Acasă, realizez că nu-i chiar așa, fiindcă în mod normal pornești de la ceva și ajungi undeva; în cazul de față, la niște concluzii. Dar ce poți scrie despre „Festivalul-concurs național studențesc de muzică pop-rock IUBIRE, BIBELOU DE PORȚELAN”?

Scop declarat: descoperire și încurajare de tinere talente. Condiții destul de bune: Casa Studenților din București, trei zile, sunet bun, lumini, televiziune care te filmează pentru a difuza mai târziu, juriu... Tot ce-i trebuie unui festival! Al și invitații de marcă pe deasupra, ba și o încheiere de vis, cu recital extraordinar al celor de la Mondial.

Și totuși, ce rost are să aduci la un astfel de concurs o solistă ce are deja în palmares 11 (da, unsprezece) premii naționale la festivalurile de muzică ușoară? Sau o trupă ce cântă poate doom sau, spun ei cu nedisimulată mândrie „ceva ce nu se cântă la noi”, dar care sigur nici pop-rock nu este?!

Dar mă îndepărtez de la misiune — eu eram agentul din culise. Așa am văzut cum o solistă, ce mai avea două minute până la intrarea în scenă, se întreba dacă să-și scrie cuvintele în palmă, fiindcă oricum nu le știa (ceea ce nu a împiedicat juriul să-i acorde un premiu). Sau cum un solist răgușit rău de tot și cu 38 de grade reușește să-și facă treaba mai bine decât destui alții bine sănătoși?

Dar nu pot să nu-mi spun oful. Păi bine, oameni buni, cum vine asta: băieții de la *Gloom*, cu sunetul doom-dum și cu un om adus pe scenă doar pentru a da din plete, primesc mențiune, iar cei de la *Michelangelo*, cu un sunet chiar elaborat și, dacă-mi permiteți, inteligent, nu sunt nici măcar băgați în seamă? *Campus*, cei ce au câștigat trofeul și aveau sala de repetiții chiar în spatele scenei (ceea ce i-a

scutit de obișnuitele necazuri ale celorlalți), și-au încheiat recitalul din gala laureațiilor cu „*I'm Easy*”, variantă *Faith No More*, asta pentru a înțelege publicul mai ușor de ce au luat premiul pentru cea mai bună interpretare Mondială.

Cât despre unanimitatea juriului în decizii... dovadă stau foile scrise, șterse și iar scrise pe care prezentatorii le-au avut la dispoziție. Din

fericire, eu am fost unul dintre prezentatori. Asta înseamnă că n-am avut timp să stau prin sală și să ascult chiar serios cum sună concurenții. Însă cred că nedreptății acestei prime ediții, în afară de cei din Brașov, mai sunt și bucureștenii brăileni de la *Cri-Gri*, de care sper că vom mai auzi. Oricum, lor le-a păsat doar de public!

Despre recitaluri... În prima seară am ratat recitalul unei altfel de trupe cu fete... secrete, din cauza orgoliului unui băiat, ce s-a răzburat precum vacarul pe sală. Mai bine pierdeam momentul *Conex*, probabil cel mai plictisitor din întregul festival. Dar ce-au căutat acolo și cei de la *Gaz Pe Foc*, zău că tot n-am înțeles!

În a doua seară, am constatat că regula se respectă: *Bebe Astur*, scăpat pe scenă, uită să mai iasă! Seara a fost însă salvată de momentul *Iuliu Merca*, dovedind că, dacă pe lângă măiestrie mai ai și suflet, îți e de ajuns o chitară pentru a subjuga o sală. Și asta în timp ce aceeași *Semnal M* erau așteptați în altă parte, iar lor le mai și păsa! Tot Ardealul...

Poate că ediția următoare va fi mai bună. Asta dacă vor fi clare criteriile de la bun început, dacă trupe de recital nu vor mai fi trimise în concurs și invers, dar, mai ales, dacă se va înțelege că deserviciul îl este adus aceluiași muzici românești căreia toți, dar absolut toți, se laudă că-i vor doar binele. Nu știu ce părere v-ați făcut despre acest festival citind rândurile mele, dar, dacă este totuși de tras o concluzie, ea ar fi că e bine că se întâmplă, ținând cont de sărăcia din țara asta...

A aruncat un ochi critic din culise, dar și de pe scenă, Bogdan Nicolescu

GABI DRĂGAN

piese ale grupului, între care „La fereastra ta” și „Bal la Apahida”. ● Ultimii din recital au fost târgoviștenii de la Hardton, trupă care și-a găsit faima în anii '80, alături de vocea Sandei Lăcătușu. Trupa s-a refăcut acum două săptămâni, având-o la voce pe Monica Măndrescu, una dintre concurențele Festivalului. Din păcate, recitalul trupei Hardton s-a desfășurat într-o sală aproape goală. Sperăm să nu-i descurajeze acest (nou) contact dur cu scena pe care-au părăsit-o acum zece ani. ● În cea de-a treia seară, juriul și-a făcut cunoscute deciziile. Au primit mențiuni Nicolae Pascu, Monica Măndrescu și trupa *Gloom*. Premiul juriului pentru cel mai bun instrumentist a fost adjudecat de Maria Mădălina, tobara de la TIPPA. Premiul pentru cea mai bună orchestratie instrumentală a unei piese Mondial le-a revenit celor de la Feedback, în vreme ce, pentru cea mai bună prestație scenică, a fost premiat Dan Costin. TIPPA a luat premiu pentru cea mai bună compoziție originală, iar Trofeul Festivalului a fost câștigat de *Campus*. ● Cred că o trupă care ar fi meritat un loc în palmaresul competiției este Cri Gri, care activează de o vreme prin cluburile bucureștene. Poate altă dată! ● Mini-recitaluri în seara de Gală au avut *Van Noise si Class*, deloc rău primiți de publicul care, de această dată, a umplut sala. Foarte mulți, însă, făceau parte din altă generație, cea a Mondialului, drept pentru care așteptau cu nerăbdare recitalul trupei pentru care veniseră. ● ... Și, în sfârșit, a venit și rândul lor să se bucure, când pe scenă au urcat *Mișu Cernea* (toba), *Dragoș Vasiliu* (bas), *Vlad Gabrielescu* (chitară), *Mircea Drăgan* (clape), *Romeo Vanica* (clape) și *Doru Tuftș* (chitară/voce), aceasta fiind formula de Mondial din seara de 29 martie. Postul de vocal l-au ocupat, pe rând, doi tineri soliști ale căror voci se apropiau cumva de cea a lui Gabriel Drăgan. E vorba de *Claudiu Mirică* și *Radu Ghencea*. Au mai cântat cu vocea Doru Tuftș („Pe harta Europei”), Mihai Godoroja („Omule/Orbul”) și Vlad Gabrielescu. Recitalul a fost urmărit cu sufletul la gură de către cei care și-au trăit tinerețile alături de Mondial. Publicul a cântat o dată cu cei de pe scenă „Primăvara”, „De va veni la tine vântul”, „Atât de fragedă” și „Romantă fără ecou”. Trupa n-a scăpat ușor, fiind bisată de patru ori de sală. Publicul și-ar fi dorit, dacă s-ar fi putut să mai audă toate piesele încă o dată. Acel „strop de apă vie”, despre care se vorbește în versurile unuia din cântecele Mondial, a apărut, pe 29 martie, în suflutele celor prezenți în sală, făcându-i să-și retrăiască, ca prin minune, tinerețea.

■ Ana Călin

MIRCEA DRĂGAN

EUROVISION - Dopo festival

(impresii de neprofesionist)

Nu voi insista asupra conceptului de „neprofesionist” în muzica noastră. Sunt suficiente exemple de persoane care au obținut succesul fără a deține un atestat, o patalama la mână. Așadar, eu mă încadrează în această categorie limitată, dar am pretenția că sunt un jurnalist obiectiv și bine informat. Și, mai mult decât atât, știu ce melodii ascultă publicul, astfel că, în ceea ce fac pentru muzica românească, țin cont de opțiunile sale.

Juriul ieșean pentru Gala Națională Eurovision a fost conceput conform criteriilor impuse de forul internațional: patru profesioniști și tot patru neprofesioniști. S-a apelat la oameni care

lucrează în Radio sau Televiziune, la postul public sau cele particulare, la persoane care au (totuși) legătură cu viața artistică. Așa a reușit juriul de la Iași să fie singurul care a stabilit corect primul loc (spălând astfel rușinea de acum doi ani).

Invitat să participe la comentariile „dopo festival”, Studioul Teritorial Iași a fost pus la zid — ca de altfel toate studiourile teritoriale — atunci când a încercat să-și exprime opinia despre cântecele din concurs.

Este greu ca organizator să recunoști că au fost multe scăpări, că sunt multe melodii slabe, că ne-am făcut de râs cu calculatorul, că „juriul specialiștilor” a fost cam bătrân, că publicul a avut o sarcină care l-a depășit! Și atunci, mai bine, ne

legăm de gusturile celor care difuzează muzică și care știu ce se cere. Monopolizarea discuției, omiterea totală a multor invitați (de exemplu, talentatul regizor Dan Manoliu), absența oamenilor care se ocupă de muzica românească (ziariști și redactori ai Radiodifuziunii) au făcut ca ideea inițială a discuției să capete alt sens. Ne dorim ca opinia noastră, a provincialilor de la Iași, cu privire la calitatea medie-mediocră a compozițiilor, să fie infirmată în viitor de public. Până atunci, însă, mult succes Mălinei, Lilianei, lui Adrian. Poate jurații din 24 de țări vor spune „Eu cred”... că merită atenția!

■ Neprofesionista

CURRICULUM

Adrian Romcescu

Nu e greu de-nțeles de ce l-am ales pe sus-numitul ca prim invitat al acestei proaspete rubrici V.P.R. A câștigat preselecția pentru Eurovision 1998 și, vorba lui Dan Bittman, „acum trebuie să facem lobby”. Facem, cum să nu? ● Câștigătorul de azi și-a început cariera acum aproape 25 de ani. Era cursant la clasa de canto a Floricăi Orăscu, când a fost remarcat de Titus Munteanu, care l-a și dat pe TV, cu o piesă a lui Aurelian Andreescu, „Un fluture și-o pasăre”. În iulie '73, Adrian Romcescu ocupa primul loc pe podiumul de la Mamaia, cu un cântec al lui Marius Teicu, „Chemarea dragostei”. ● Prima sa creație a fost un cântec folk, compus pe versurile lui Tudor Arghezi. Se numea „Din pietre sterpe și uscate”. ● De-a lungul timpului, Adrian Romcescu a cântat piese ale compozitorilor Radu Șerban, Marius Teicu, Temistocle Popa, Aurel Giroveanu. Din postura de compozitor, a oferit la rândul său cântece Marinei Florea, Monicăi Anghel, Elenel Cârstea, Mălinei Olinescu și lui Aurelian Teișan. Cu alte cuvinte, a făcut un „arc peste timp”, reușind să colaboreze cu trei generații de soliști și compozitori! ● În 1987, împreună cu fratele său, Mircea Romcescu, și cu soția acestuia, Olimpia Panciu, s-a stabilit în Danemarca, la Copenhaga. Acolo a cântat în continuare, având contracte în trei-patru cluburi de noapte, formându-și propria echipă, care mai conține încă doi români: George Deleanu (chitară) și Ion Mocanu (baterie). Trupa evoluează în cluburile din Copenhaga sub numele de *Trio Adrian*. ● În '89, Adrian Romcescu a ajuns să se prezinte la un concurs local de interpretare, din cauza soacrei. Aceasta, bătăgăreață și plină de inițiativă, ca orice soacră (chiar dacă daneză!), l-a înscris în concurs fără știrea lui, iar când ginerele a aflat, era prea târziu ca să se mai retragă. Tot răul spre bine, căci a câștigat locul doi, cu piesa „I Who Have Nothing”. ● Colaborarea cu Mălina Olinescu a început în '96, când Adrian Romcescu i-a dat spre interpretare piesa „Mi-e dor de tine”. Mălina a cântat-o și a câștigat cu ea la Mamaia și la Cerb, în '97. ● În decembrie '97, Adrian Romcescu s-a înscris, de această dată de bunăvoie și nesilit de nimeni, la concursul „Look Alike”. Acesta s-a desfășurat în Suedia, la Götteborg, beneficiind de mediatizarea MTV-ului scandinav. Participarea s-a soldat tot cu un premiu II, de dată aceasta datorită felului în care a interpretat celebra melodie a lui Engelbert Humperdinck, „Please Release Me”. ● „Eu cred”, piesa câștigătoare la preselecția pentru Eurovision, a fost compusă de Adrian Romcescu într-un moment subit de inspirație, ca de altfel majoritatea pieselor semnate de el. De când a cronometrat-o și a văzut că are exact trei minute, s-a hotărât s-o înscrie în concurs. N-a vrut să cedeze insistențelor lui Titus Munteanu, care i-a propus s-o facă „hit” la Prima TV, unde activează în prezent cu Școala Vedetelor. ● Textul piesei a fost scris de Liliana Ștefan, iar pentru a o interpreta a fost aleasă tot Mălina. ● Pe 5 mai, echipa României, formată din Mălina, Liliana Ștefan, Adrian Romcescu, Horia Moculescu și Daniela Mitache va fi la Birmingham. Compozitorul a ținut

morțiș să dirijeze orchestra BBC, în concurs. Așadar, românii vor avea două repetiții de câte trei ore cu orchestra și grupul de background vocal. ● Bun lobby am mai făcut! Acum să vedem ce lobby va face echipa României, în frunte cu Adrian Romcescu... să nu cumva să ne pomenim cu ditamai Eurovizionea pe cap, la anul! Noi îi șoptim că un loc în primele zece ne-ar conveni!

■ Ana Călin

P.S. Mulțumiri pentru datele oferite doamnei Romcescu, mama...

● VOX POP ROCK ●

1998 ● 7

Led Zeppelin - Poveste

20 noiembrie 1997. După concertul Whitesnake. Echipa de „instalatori” britanici face cu mâna și zice prietenos: „See you in March!”. „Cum adică în martie?” „Păi venim din nou!”. „Cu cine?” „Cu...”

Panică de gradul zero! Bine că măcar ai timp să faci Sărbătorile, să te pui de acord cu venirea noului an, să te ordonezi sufletește și să aștepti... o fi, n-o fi? Prin ianuarie, află că e. Sigur. Îți pui mâinile-n cap. Deveni și Bucureștiul capitală europeană! În fine, cam târziu, da' să nu fim cărcotași!

1 martie 1998. VINI! Nu, nu rămân peste noapte la București. Vin, cântă, pleacă. Dezamăgire mare. Și totuși, parc-a fost mai bine-asa. Visele sunt de obicei mult mai scurte. Asta a durat șapte ore, totuși.

La 16.20, coboară din Mercedes, în față la Hilton. Atât de firești și... din peisaj, că nici nu-i remarcă, aproape. Câteva zâmbete la blitz și dispar în lift. La five o'clock, coboară la conferință. Fără ceai, doar Pepsi. Fenomenale izbucniri de temperament și umor (Plant), tăceri

tăcere și pleci frustrat spre Polivalentă.

Acolo, nebunie mare. Trei generații venite la concert. Mai mici ca noi, noi și părinții noștri. Micul grămezi de VIP-uri. De aperitiv, Vama Veche. Nu-mi

Blondă. „Heartbreaker”, „Bring It All Home”, „Ramble On”, vârtej amețitor. Stop! Piesă nouă, „Walking Into Clarkdale”, ascultă, da, tot din film e, reîntri în vârtej. La fel se întâmplă și cu „Burning Up”, a doua piesă nouă. Apoi un „No Quarter” degingolant... vrajă.

Apar scaune. Unplugged, desigur. Am visat să cânte „Tangerine” și „Going To California”. Sala freacă și se leagănă, scâdă în raze albastre. „Children of the sun beggin to awake”... de altfel, așa ne-a afintat Plant tot concertul: „Haldeți, copii!”

Echilibrul se strică iar, cu „Gallows Pole”. Apoi lovește sub centură încă o piesă nouă, „Most High”. Exclusiv datorită muzicii, simți, într-adevăr, că plutești. Oamenii au amuțit, transportați...

Ceva mai încolo se lungește veșnicul blues, oriunde te-ai afla, „Baby, I'm Gonna Leave You”, cu o mică păcăleală din scenă/tresărare în saia, un fragment micuț de „Stairway To Heaven”.

Din nou în forță, cu „How Many More Times”. Presimți apropierea stăruștii și începi să te agiți. Toată sala face la fel. După ce că totul era fără cusur, și se mai taie și respirația, când îl auzi pe Plant cum se duce-n sus la „Whole Lotta Love”.

Pleacă. Se întorc. „Thank You”. Visăm iar, iar pleacă. Gata, ne-au mulțumit oamenii frumoși, degeaba mai bateți din picioare... Seu nu?

Se revarsă ca un ciclon „Rock & Roll”. Sala ia foc. Mamă, dacă o cântau pe asta mai devreme, ieșea... Plant se joacă cu publicul. Îl pune să cânte. Cântăm, ce să facem? Iar? Bine, mai cântăm o dată. Plant râde, amuzat de promtitudinea cu care marea de oameni îl urmează întocmai instrucțiunile. Râde și Page. Dar pleacă. Toți. Mai vin?

Nu. Leșim din sală. Ridicăm din umeri toți. Putere să comentăm nu prea mai avem. Mai lăsați-ne o lună, să ne revenim... după-ai, o să facem pe deșteptii! Vă spun eu o remarcă la locul ei, pentru cine n-are una savantă landemână: a fost un concert de poveste. Fără stărșit.

■ A.C.

IMPRESII

MARIUS BAȚU (Holograf) Ce ar mai fi de spus? Zeppelin este una dintre formațiile cu care am crescut, iar după concertul Page-Plant de la Polivalentă s-a adevărit, încă o dată, că muzica de concepție învinge orice curent sau val ce trece sau, mai bine zis, modă. Oricum, lucrurile de valoare rezistă în timp.

AUREL MITRAN (Impresar): ... A fost așa o bucurie cu totul și cu totul extraordinară. Nu e puțin lucru să vezi ceva pe care-l dorești de vreo treizeci de ani — s-ar putea să fie numai vreo douăzeci și opt, dar după ce treci de douăzeci și cinci, deja lucrurile au o altă dimensiune. Cred că a fost pentru prima dată când am înțeles că, dacă ai ceva de spus în materie de muzică rock, atunci mesajul rămâne, indiferent de trecerea anilor. Este pentru prima dată când am avut ocazia să văd așa ceva, pentru că artiștii importanți au mai venit, dar pe mine puțin m-au marcat așa cum m-a marcat concertul Page-Plant. Definitiv rămâne ideea că o generație ce a făcut ca muzica să fie compusă, să se interpreteze de către oameni, să fie o generație ce a știut să facă muzică din suflet, și nu din aparate.

TEO PETER (Compact): Acest concert a fost extraordinar. Un eveniment, o întâmplare pe care am trăit-o. E pentru prima oară, după aproape treizeci de ani, de când am ascultat Led Zeppelin. Mi-am spus: Uite că se poate întâmpla și altceva în muzică. Pentru că atunci când crezi în ceva cu adevărat, când ai o concepție a ta, proprie, și nu te lași luat de tot ce se-nvârt în jurul tău, continui să crezi în felul tău de a fi, de a exista, rezisti și, în același timp, poți să-l faci și pe ceilalți să creadă în tine. Cred că a fost un exemplu de personalitate, de muzică, de concepție, a fost fantastic, mai mult n-am ce să spun.

LELUȚ VASILESCU (Compact): Este un sentiment copleșitor. Zeppelin mi-a marcat viața. Am ajuns aici unde sunt, să cânt, din cauza lor. Concertul a fost mai mult decât am crezut. La modul superlativ. Totul mi-a plăcut. Extraordinar, și mi-aș dori să-l mai văd pe ceilalți ce mi-au însemnat tinerețea și bucuriile acelei perioade.

MIRCEA BANICIU (Pasărea Colibri): A fost ca un pot peste timp. După atâția ani de zile, mi s-a părut atât de proaspăt tot ce-au făcut, atât de bine construit ca imagine, concepție, încât cred că va fi una dintre cele mai mari revelații ale acestui an.

DANIEL SILVIAN PETRE (ex-Survola), Chin): Am venit la acest concert mai mult să semnez „condica” și să mă văd cu niște prieteni. Au cântat mai bine decât mă așteptam, mi-a plăcut publicul, mai puțin cele două-trei sticle de mai știu eu ce, aruncate spre scenă. Publicul m-a impresionat ca număr, în primul rând, și apoi că era de toate vârstele; știau despre ce era vorba. Este superb c-au venit în România și, dacă m-ai fi întrebat, în Decembrie 1989, ce dracu' caut pe stradă, în loc să stai acasă, și-ai fi spus că și pentru asta... ca să-l văd în România pe Plant și pe Page, fără viză... mare lucru!

SPECTATOR

Am avut o mare satisfacție să văd atâta lume în Polivalentă. Înseamnă că munca noastră, a celor care am promovat muzica Led Zeppelin în anii '70-'80, n-a fost inutilă. Înseamnă că verile de la Costinești (Radio Vacanța, dar și Vox Maris unde se dansa cu „Stairway To Heaven”) au contat în timp. Înseamnă că paginile adevărate ale istoriei pop-rock nu pot fi ocolite de nimeni. Am văzut în sală oameni de toate vârstele, mai mult sau mai puțin informați asupra actualei orientări a celor doi „monstri”, dar sigur doritori să audă ce n-au prins la vremea potrivită. De asta dată n-am auzit reproșuri privind sunetul, vocea, luminile, din partea „cărcotașilor” de tradiție. Le-a fost jena, probabil. I-am văzut pe Plant și Page în Germania în 1995 și acolo m-a durut reacția publicului care n-avea aceeași motivație ca noi, care-și vedea de treburi (fumat, bere, somn, carti ș.a.). Atunci se promova albumul „No Quarter”. Ca și atunci, am fost la doi pași de artiști, dar n-am vorbit cu ei. Atunci n-aveam voie, acum n-am îndrăznit. Nu-mi pare rău. În unele cazuri e mai important să vezi și să auzi decât să te alegi cu un interviu mai mult sau mai puțin „exclusiv”. Sigur că pentru palmaresul unui ziarist contează să discute cu „idolii săi”. Faptul că cei doi au dat peste revistă când și-au făcut cumpărăturile lui „Supermarket Vox Maris” (au luat cinci sticle de votcă „Dracula”) și s-au bucurat dând autografe vânzătoarelor de acolo, contează pentru mine enorm. Nu pot spune că publicul (cam 7000 de oameni) s-a aruncat asupra „V.P.R.”-ului care se găsea în holul Polivalentei, dar asta ține deja de alți factori. A fost un număr la care s-a muncit mult și cu drag. Cine n-a vrut să-l cumpere a câștigat 3000 de lei. Ce a pierdut, nu va afla niciodată.

De mult n-am simțit atâția oameni diferiți uniți printr-o stare comună, care am convingerea că se întâmplă doar datorită acestui fenomen numit POP-ROCK pe care unii refuză cu îndărăjire să-l considere CULTURAL.

Nu pot închela aceste rânduri de simplu spectator fără a-i mulțumi lui Dorian Ciubuc pentru acest cadou minunat oferit românilor (care au dovedit că-l merită)!

■ Andrei Partoș

sobre și delicate (Page). Aflăm că basistul Charlie Jones e ginerele lui Plant, motiv pentru care a și fost selecționat în trupă, că e cel mai lefțin. Albumul n-a fost să fie intitulat „Most High”, ci „Walking Into Clarkdale”, asta pentru că primul titlu avea prea multe conotații (vezi droguri). Sigur că le place să cânte împreună, dar dacă pe afiș apare Led Zeppelin, asta nu mai e problema lor, ci a organizatorilor locali. Corect! Unii ziaristi se spune că a greșit conferința de presă, altuia, că ar trebui să se culce mai devreme, ca să nu mai aibă coșmarul elucubrante de povestit, spre spaima justificată a traducătoarei, care era depășită. Nici subsemnata n-a scăpat ușor, la întrebarea cu afișul, pe care scrie cam mare Led Zeppelin. Robert Plant a fost în vârvă și a făcut puțin alinierea cu noi, cei cam prea obișnuiți să fim tratați cu mânuși de musafiri din afară. Facem parte din Europa? Facem! Au dat de pământ cu noi, cum dau cu toată lumea... de ziaristi. Înghiți gălușca în

sunt clare rațiunile acestei alegeri, dar apreciez prestația drept justă. Un club nu se prea poate compara cu o Polivalentă plină ochi de oameni care nu fac parte din publicul tău. Ceva încurajări și aplauze, începând cu „Nu am chef azi”. Se termină. Și se așteaptă.

... Și apar „Wanton Song” e de-abia prima piesă, și îți dai seama că e bine să rămâi acolo unde te-a prins începutul căci, acum, oriunde te-ai muta, e mai rău. Publicul din Polivalentă se freacă la ochi și nu-l vine-a crede... chipurile se luminează, gâturile se întind... A început!

Totul se întâmplă cu repeziciune. Cad de-a valma peste noi, ca o ploaie deasă, sunete, de peste tot. Te uiți pe scenă, ușor năuc. Sunt doar trei oameni cu instrumente: Page, Charlie Jones (bas/contrabas), Michael Lee (tobe). Plus unul, care-i mai ajutat pe ici, pe colo, cu o clapă, o harmonică, o mandolină (Phillip Andrews). Cine să fie vrăjitor aici?

Plus o voce cu capul pe umeri.

fără sfârșit

TINO FURTUNĂ (Holograf): Spectacolul nu m-a dezamăgit deloc. Nu au căutat succesul cu orice preț. Mi-a plăcut sunetul, mi-a plăcut cum au cântat, e o plăcere pentru cei doi, sunt undeva deasupra. De menționat aportul celorlalți din trupă, care au cântat exact și expresiv. Mi-au lăsat o senzație de satisfacție. A fost unul dintre cele mai bune concerte pe care le-am văzut, cu un sunet îngrijit, cu o regie a spectacolului foarte bună și care a dovedit că totul este lucrat și de dinainte bine stabilit. De obicei, mie, lucrurile acestea îngrijite îmi plac foarte mult.

FLORIAN PITTIȘ-MOȚU (actor, solist vocal la Pasărea Colibr): Au apărut niște indivizi în fața cărora în mod sigur nu poți să stei decât cu gura căscată. Este uluitor să vezi cum pe scenă apar niște oameni care știu foarte bine ce au de făcut, care vor să se exprime pe ei și nu altceva. Nu vor să facă pe plac publicului, nici să obțină succes, pentru că deja îl au, știu că se adresează unui public de specialiști și știu foarte bine la ce și cine au venit. Page-Plant știu foarte bine că lumea așteaptă un „calup” sănătos de „Zeppelin” și l-au oferit, iar tot ce spun acum sunt doar banalități, pentru că dreptate aveau cei din jurul meu, care au caracterizat mult mai bine, decât încerc eu să o fac. „Oameni buni,ăștia doi au fost adevărați”.

MINEL STOICA (Zone Records—Vision): Concertul a fost mult mai mult decât o încântare. Page-Plant fac parte din adolescența mea și este incredibilă senzația de a te întâlni personal, de a sta de vorbă cu ei și de a vedea concertul. De mai multe ori, mă gândesc că ar fi fost de ajuns să apară pe scenă fără să cânte nici o notă, să mă uit la ei, și-ar fi fost suficient. Toți banii din lume nu fac cât satisfacția asta interioară, iar când această satisfacție este dublată și de o reușită financiară, totul este pe de-a-ntregul.

DAN BITTMAN (Holo): După zece ani de așteptare ni se îndeplinesc visele. A fost o seară magică, un vis. Cred că am visat că într-o noapte l-am văzut pe Plant și Page în concert. Dacă după Whitesnake au mai fost comentarii, pro sau contra, și e normal să fi fost, acum n-a mai fost nici un fel de comentariu. Lumea a venit, a văzut exact ceea ce se aștepta să vadă și a plecat îmbogățită de la locul faptei.

Jimmy Page & Robert Plant «WALKING INTO CLARKSDALE»

Jimmy Page și Robert Plant, cei doi „măgi” ai mitului Led Zeppelin, sunt aproape de lansarea unui nou album, mult așteptatul „Walking Into Clarksdale”. Această realizare discografică vine să confirme potențialul creativ al unor muzicieni care, chiar dacă sunt trecuți de pragul celor 50 de ani, știu să-și mențină statutul de artist respectat. Ca și pe albumul lor din '94, „No Quarter”, cei doi sunt secundați de Charlie Jones și Michael Lee, care formează secția ritmică (bas-pecuție).

După o (doar) primă audție, există toate șansele să lipești produsului eticheta „nesatisfăcător”. l-am văzut pe viu, în concert, le cunosc toate realizările anterioare, dar, cu toate acestea, impresia inițială este cu mult sub așteptări... Sunt de părere însă, că muzica trebuie

ascultată, apoi ascultată și, în cele din urmă, „ascultată”. Asta am și făcut, iar urmarea a fost cu totul alta. Acum am douăsprezece motive bine conturate, pentru a considera „Walking Into Clarksdale” o reușită. Astfel, sunt momente de atmosferă fină, compuse în tente moderne, fără a forța. Aș aminti aici „When The World Was Young”, „Blue Train”, „Please Read The Letter”, „When I Was A Child”. Sunt stări care conturează cu claritate dorința celor doi de a rămâne în actualitate, fără a renunța la amprenta propriei lor personalități. Ca „ancore” ale albumului „No Quarter”, ca legături în timp și muzică, pot fi numite „Most High”, „Burning Up” și „House Of Love”, piese ce dau un farmec exotic albumului de față. Trebuie să recunosc că există pe album și câteva piese care, având în mod vădit sunetul și formele „Dirijabilului”, îi vor satisface pe Zeppelin-iștii convingși: „Shining In The Light” și „Upon A Golden Horse”. Mai există un „post” remember „How Many More Times”, găsit chiar în piesa titlu a albumului, „Walking Into Clarksdale”. Și mai există, de asemenea, o compoziție care demonstrează din plin ceea ce înseamnă Page & Plant, o piesă care ar putea oricând figura pe un eventual Led Zeppelin re-organizat: „Sons Of Freedom”. Să vă mai spun că varianta europeană a albumului conține 12 piese, iar cea japoneză 13 și că acest album, editat de PolyGram, îi poate bucura în egală măsură atât pe fanii Zeppelin, cât și pe cei care abia acum fac cunoștință cu Page și Plant.

Le mulțumesc aici prietenilor de la Zone Records care, ca de fiecare dată, m-au ajutat, punându-mi la dispoziție întregul material promoțional.

■ Cristian Teodosiu

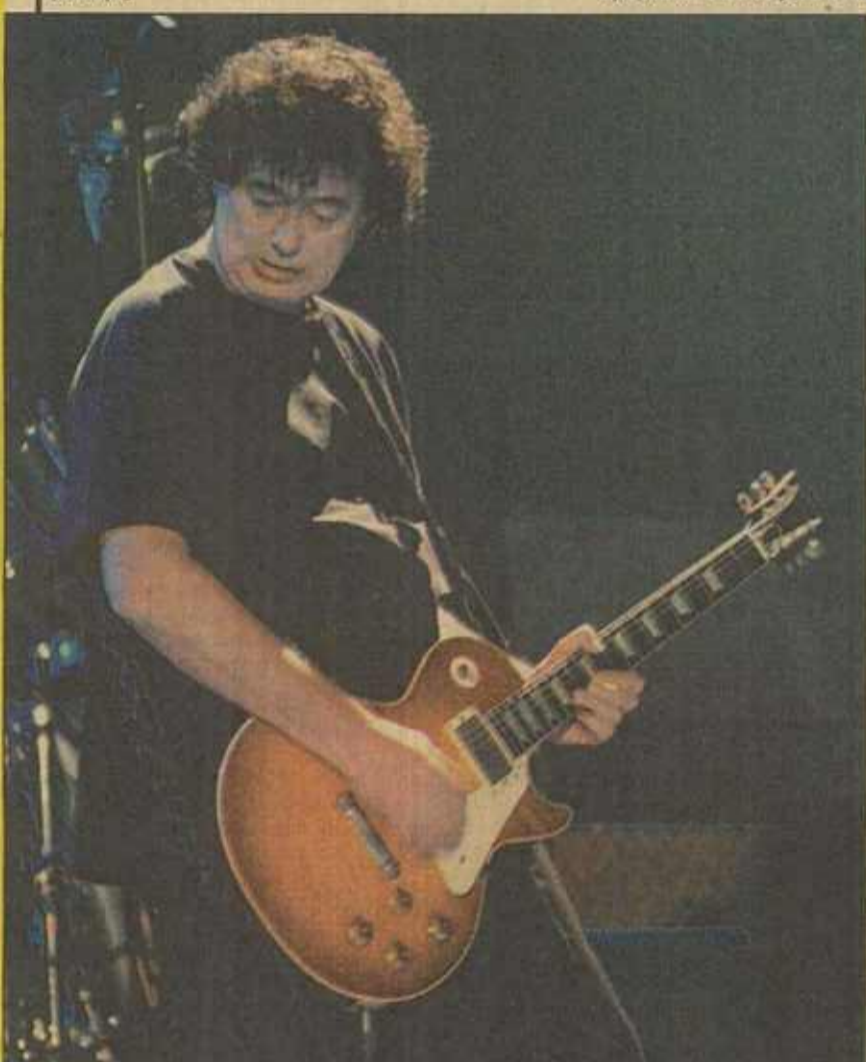
DE-ALE LOR

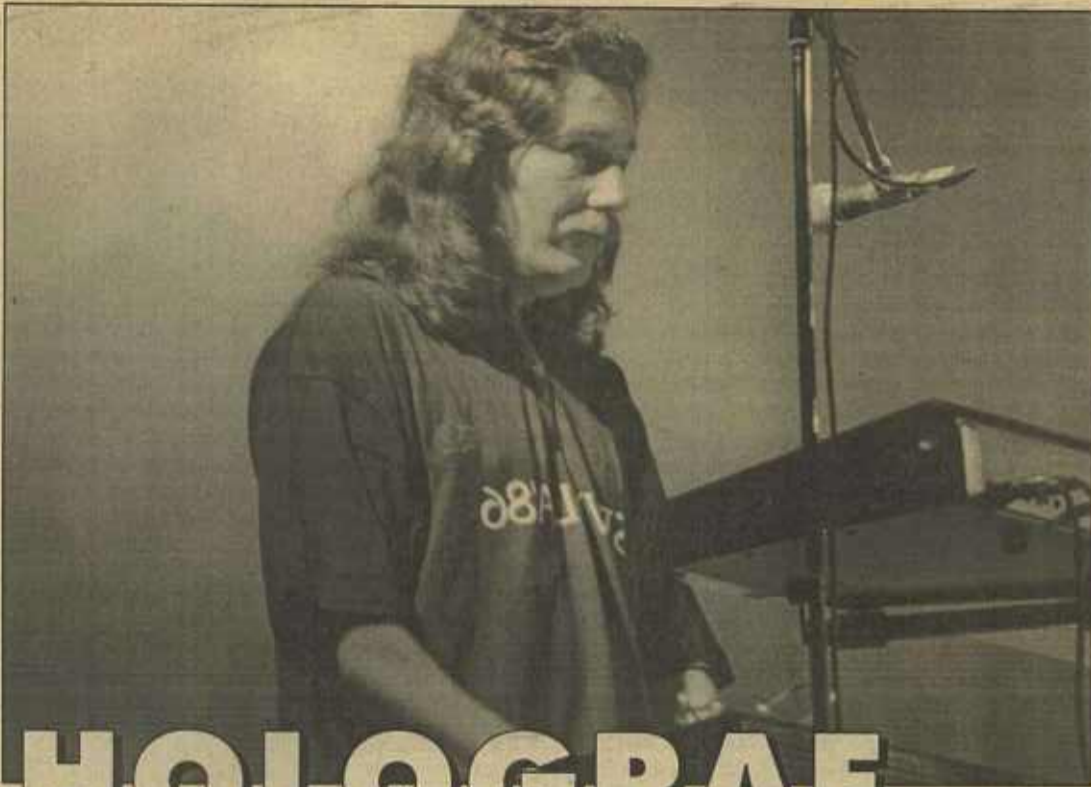
Mărțișorul cu Jimmy Page și Robert Plant l-am purtat exact șapte ore, căci atât a durat șederea lor în România. ● Dacă în interviul de pe TV l-ați văzut pe Plant suflându-și nasul tot timpul, aflați că în conferința de presă a ronțait în permanență Toblerone, arătându-ne tuturor că nici măcar în materie de dulciuri n-are gusturi proaste. ● Jimmy Page preferă, în schimb, avioanele. Spre delicia fotografilor, el a mușcat din fuselajul aeronavei cu care cei doi au sosit la București, închiriată de la Berlusconi. Silvio, dacă vă spune ceva! ● În culise, Plant a fost exuberant, relaxat și darnic cu autografele. Page a fost numai relaxat. Cineva i-a poreclit ad-hoc Yin și Yang, și cred că-avea dreptate! ● Pe scenă, fixate pe un monitor, au ars tot timpul bețișoare parfumate. Pe de-o parte, pentru că în Pollvalentă s-a fumat în disperare, pe de alta, pentru că Plant e un fan al mirodeniilor. ● Page a schimbat chitarele mai ceva ca pe șosete, năucind asistența cu vreo cinci-șase electrice, patru acustice și două double-six-uri. ● Au fost în schimb zgârciți cu bisurile. Aveau în program trei, dar au cântat numai două. ● M-a distrat remarca lui Robert Plant cu privire la frații bulgari: „Și acum vom cânta o piesă de pe noul nostru album, pe care, probabil, îl veți putea procura de la bulgari, înainte ca originalul să apară!” N-am mai înțeles, însă, de ce tocmai la ei s-au dus să stea trei zile, de pe 2 până pe 4 martie? Poate că, vorba unui amic de-al meu, au vrut să le mulțumească! *Whole Lotta Of (Their) Love*

ERROR!

Am sărit un rând la transcrierea de pe foaie în computer și, astfel, cititorii de VPR au fost păgubiți de titlul albumului „Fate Of Nations” (1993) din discografia lui Robert Plant. De asemenea, vă rugăm ca, la albumul „Walking Into Clarksdale”, să citiți „Upon A Golden Horse” și nu „Unon...”, cum în mod eronat s-a publicat. În culpă, în parte.

■ A. C.

HOLOGRAF MAI ZICE CEVA

— Spune-mi povestea imprimării acestui album nou HOLOGRAF.

— Păi, am compus noi ce-am compus, apoi am trecut la partea a doua a textelor, pentru că trebuie să găsești ceva de comunicat... După aceea, am trecut la imprimare. Am găsit o soluție pentru a „trage” totul dintr-o dată. Cred că în felul acesta am prins viața și energia pe care o pui de fiecare dată în orice cântare. Așadar și prin urmare, am imprimat la Edi, acasă, într-un hambar, în care de obicei facem petrecerile, hambar care este învecinat cu un mare „grătar”, unde micii sar și fripturile cu bere nu-și au astămpăr. Pe bune, sunt condiții de lucru. Acolo am „tras” în felul următor: formația în hambar, masa de mixaj cu mașina pe 24 de piste, plus inginerii de sunet, în garaj, și totul până ne-au „sărit capacele” (din toate aparatele). După ce-am fost mulțumiți (cu greu), am trecut la studioul de post-procesare HOLOGRAF-ADVERTISING. După ce le-am „curătat” pe toate, s-a născut proiectul nou HOLOGRAF, o nouă tranziție pe plan muzical a grupului. Sunt și piese cu chitare acustice, dar și piese cu chitare în forță. Nu este un melange artistic, este un alt proiect de ceea ce am făcut noi până acum, și reprezentă, pe undeva, o idee elaborată.

— Vizavi de lansare, de politica de dinainte de apariție, de terenul pe care vi-l pregătiți, care ar fi variantele?

— Noi ne-am propus apariția acestui disc pentru începutul acestei primăveri, dar ne lovim de foarte multe detalii pe care le vrem tratate îngrijit... și apoi trebuie să ne placă și nouă. În această direcție am făcut un sondaj, cine ar putea să ne ajute, ținând cont de două aspecte majore: 1. Promoție și 2. Distribuție. Până acum s-a dovedit (pentru noi) că cine a avut distribuție n-a avut promoție și invers. Pentru a realiza acest „deziderat”, probabil că vom încerca să închidem un triunghi de

genul: Media Pro Music — producător, Show-biz — producătorul nostru de spectacole, și apoi PRO TV — purtătorul imaginii, promotorul.

— Care este starea „Holograf”-ului acum la început de '98?

— Tot aceiași: Dan Bittman, Iulian Vrabeto, Edi Petroșel, Tino Furtună și-n continuare Marius Bașu. Evident, Romică (Dediu) la chitară. Cred că în ultimul an am avut șansa de a fi căutați pentru diferite „cântări”. Pentru ceea ce urmează, programul va fi destul de încărcat. Turneul „Hollywood Rock” și apoi un turneu al „Dialog”-ului. Nu știu dacă se va numi „Dialog-Rock”, dar oricum, noi suntem prezenți.

— Despre realizarea artistică a albumului?

— Ideile în zona asta îi aparțin lui Mugurel — binecunoscutul „arhitect” al trupei, dar și bass-ist. Dom'ne, când ai studii... știi.

— Trecând în zona amănuntelor, spune-mi ceva.

— Vor fi 12 piese, dintre care una (chiar ultima) este o reluare după „Dincolo de nori”. Nu va fi la fel orchestrată, ci va fi într-o altă manieră muzicală, cu oboi, cu chitare acustice, cu violoncel, cu un cor al „băieților” din grup. „Dincolo de nori” este valabilă și acum, după ani aceia, de când a fost lansată. În viața fiecăruia există și bine și rău. Și bune și rele. Așa e natura fiecăruia dintre noi. Dar dacă ar fi să ne fie frică de ceva, cred că este acea teamă, acel sentiment, că dincolo de noi este un ceva, cineva care te oprește. Oricum, dacă ar fi să o luăm de la început, sunt convins că mare parte dintre noi vor face același lucru, adică și bine și rău, pentru că așa suntem cu toții. Eu voi privi întotdeauna dincolo de nori, acolo unde se termină viața și speranța, acolo unde este filosofia unei compoziții, care poate fi un început de ciclu pentru tot ceea ce am făcut noi până acum.

Un CHIN care nu trece repede

I: — Ce se întâmplă cu trupa CHIN?

R: — Cu CHIN nu se mai întâmplă nimic, își trăiește viața post mortem ca orice trupă din estul Europei. Poate pentru că am rezistat mai mult decât m-așteptam. Am scos două albume gândindu-mă că va ține. Visul meu era măcar să fac trei albume cu o trupă în aceeași componență. Nu s-a putut, nu am reușit. Apropos de concertul Page — Plant, mă gândesc că „Zeppelin” au făcut ce-au făcut de la bun început până la rău sfârșit... De CHIN, nu știu ce se mai aude — de ceilalți membri ai trupei. Am auzit într-o zi la Radio, la „Alimentară”, nu eram pe fază, și mă întrebam cine cântă în halul ăla, cine zbiară, și mi-am dat seama că sunt eu; am plecat urgent, chiar dacă nu mă știa nimeni dintre cei care cumpărau lapte și apă minerală la ora aceea.

Sunt sătul de absolut orice imixtiune în treburile mele interne, nu mai suport nici un chitarist, tobar, bassist în jurul meu pe o rază de trei metri, ca la fotbal, și m-am hotărât să fac eu totul — ca și Răposatu' — pe vecie. Indiferent de consecințe, am paranoia asta, schizofrenia... pe moment. Oricum, pe lângă asta, îmi arde buza să cânt în special blues... am acasă un „miliard” de muzicuțe și de microfoane...

I: — Apropos, ce părere ai despre blues-menii români, capabili de orice?

R: — În afară de George Balcea și Hanno Hoffer, nu cred că mai putem sta de vorbă despre blues, iar Hanno îmi place el personal, și nu formația sa. Oricum, este bine și atât. Eu sunt mulțumit de el, totul e adevărat.

I: — Zi-mi de alte proiecte...

R: — Mi-am terminat a doua carte, mi-e rușine să spun că e o carte de poezii; dacă era de bucate sau de desene animate, trecea mai bine. Îmi permit să spun că este curajoasă, sau și mai curajoasă decât prima, n-am făcut nici o concesie nimănui, nici lui Dumnezeu, nici lui bunică-mea, nici lui Moș Crăciun. Actualmente, lucrez la albumul ăsta — nu știu cum o să-i spun, așa vrea să spun că lucrez din greu, dar nu lucrez din greu, pentru că, din când în când, am nevoie de câte o pană,

un cablu, o ceva... și se împlinesc vreo trei luni de când nu găsesc în toată țara ceea ce am nevoie.

I: — În ce stil, maniere, cum „sună” și ce coordonate va avea următoarea ta „evadare” în muzică?

R: — ... Ar fi... spre alternativ, dar într-o accepțiune cât se poate de lejeră a ideii de alternativ, și-n același timp cât se poate de largă în zona rock and roll-ului. În orice caz, știu că există „free-jazz”, dar „free-rock”, nu știu, poate Fripp face așa ceva. Tot ceea ce fac, e în stilul ăsta free, pentru că nu mi-am pus nici o zăbală.

I: — Dar, totuși, ce mai ai în plan, vreo altă trupă, vreun alt proiect?

R: — Repet, îmi arde buza să cânt blues, iar eu în tot ceea ce fac, fac numai când sunt absolut convins că nu pot să nu fac,

vorbesc asta chiar dacă sună pretențios la ora când lumea nu are ce băga în ghiozdan...

I: — Cu cine îți-ar plăcea să cânti în vreo trupă?

R: — Mi-ar plăcea la nebunie — la fel ca și căpșunile — să cânt cu niște oameni deștepti sau chiar mai deștepti decât mine. Eu știu...

P.S. Pentru eventualele corespondențe al lui Daniel Silviu Petre, iați adresa pe INTERNET: <http://www.music.west.ro/chin/inter-net-web-site>.

P.S.1.: Aceeași adresă pentru „Survolaj”, cu modificarea de rigoare, în loc de CHIN, Survolaj.

■ Cristian Teodosiu

HELP!

Anunțurile din cadrul acestei rubrici se publică GRATUIT. Se adresează exclusiv persoanelor fizice și poate conține oferte de materiale muzicale, postere, schimburi de discuri, solicitări de texte, orice legat de muzică. Cei care doresc să-și găsească prieteni prin intermediul acestei rubrici o pot face fără alte obligații, decât seriozitatea și adresa exactă.

Dacă în unele numere ale revistei rubrica va lipsi, înseamnă că nu au fost cel puțin 10 solicitări.

Ana, 650.62.43, cam. 22. „Caut instrumentiști (tobe, clape) cu scule personale pentru a susține programe de jazz-blues, café concert”.

Paul Niculescu, str. 1 Decembrie 1918, bl. 8, sc. A, ap. 2, cod 8375-Glurgiu. „Ofer (la schimb sau gratuit) texte: Dire Straits (Brothers In Arms, Why Worry), Queen (Bohemian Rhapsody, The Great Pretender), Eric Clapton (Tears In Heaven), Elton John (Candle In The Wind-1997), Madonna (Don't Cry For My Argentina), Neil Sedaka (Oh Carol), Berlin (Take Me Breath Away), ABBA (Chiquitita, Dancing Queen, Happy New Year, Fernando), Jennifer Rush (The Power Of Love) și caut (la schimb sau contra cost) textele «Tell Him» (Hello, Exciters & Billie Davis sau A La Carte), Così Piccola (Drupi), Butterfly (Daniel Gerard), So Long Marianne (Leonard Cohen), The Wall (Pink Floyd)”.

Iulian, telefon 094/50.34.15. „Vând 844 de albume pop, new wave, industrial, rock, punk, blues, jazz. Prin telefon câștigăm timp, așa că aștept să mă suneți 24 de ore din 24”.

Sorin Stoica, str. Aleea Mercur nr. 2, sc. B, ap. 2, Brașov, 2200. „Cumpăr albumul dublu «Three Sides Lives» — Genesis — 1982 (casete) și materiale despre formație și liderul ei. Răspund tuturor scrisorilor din partea admiratorilor trupei”.

Virgil Popescu despre cântecele scrise pentru Silvia

Virgil Popescu a explicat pe scurt istoria celor patru melodii incluse pe noul album al Silviei Dumitrescu, „Încredere”.

„Sperând mereu pe mai târziu” (versuri Aurel Storin)

Este prima piesă pe care am scris-o pentru Silvia. Prin această melodie ne-am cunoscut mai bine, ne-am apropiat, ne-am descoperit gusturile muzicale comune, iar solo-ul de chitară al lui Florin n-a făcut decât să confirme reușita acestei colaborări. La Mamaia '95, la Gala Tele 7 abc din 1996 am trăit o plăcere imensă să cânt în concert această piesă, alături de Silvia și Florin.

„Ce se întâmplă cu mine?!” (versuri Angel Grigoriu)

Stilul funk nu este prea accesibil soliștilor din România. Spre deosebire de alții care încearcă să abordeze această manieră, Silvia este extrem de convingătoare. Din acest motiv l-am compus această melodie.

„Asta-i felul meu!”

(versuri D. Popescu Chiselet)

Dacă Silvia ar fi fost autoare, cu siguranță ar fi compus ea o astfel de piesă. Cunoșcând-o destul de bine, identitatea unică a temperamentului, talentului și tenacității ei m-a inspirat și influențat. E atât de simplu să-ți dai seama că pentru ea muzica, dansul înseamnă aproape totul, încât la fel de simplu mi-a fost mie să-i compun acest cântec.

„E o nebunie” (versuri D. Popescu Chiselet)

N-ai cum să colaborezi cu Silvia și să nu conștientizezi că, fără să vrei, te lași atras, acaparat și influențat de firea ei specială, de felul ei dinamic. Indiferent că mă aflu pe scenă, în studio sau la repetiții, alături de Silvia totul îmi pare o nebunie; o nebunie frumoasă, artistică, pe care merită s-o decopieri. Era imposibil să nu realizăm împreună o melodie cu un astfel de titlu.

**E ora 2 noaptea.
Și totuși nu e doar un vis.**

Intrare de chitară

VS-840 conține preamplificator pe baza sistemului de simulare COSM, care poate simula toate preamp.-urile legendare. Iei chitara, introduci jack-ul și poți începe înregistrările!

Configurare simplă

Folosirea unui VS-840 devine foarte simplă prin sistemul automat de configurare. La înregistrări, redări, editare, oferă reglajele cele mai optime.

64 canale virtuale

Pe toate cele 8 canale poți înregistra alte 8 variațiuni. Înregistrezi un solo de câteva ori pe același track, astfel că se păstrează și cele anterioare. Ai la dispoziție 64 canale virtuale

Efecte interne

Atât VS-840 cât și VS-880 au procesor de efecte (Reverb, Delay, Chorus, Harmonizer etc., etc., etc.)

Suportul de înregistrare

VS-840 - Pentru prima oară în istoria înregistrărilor digitale are încorporat un Zip drive (omega, dischetele Zip fiind foarte accesibile la preț, și ușor de procurat). VS-880 - Înregistrează muzica pe hard disk de 2,5", identic ca la Lap-top.

Roland
VS-880/VS-840
Mini Studio Digital

RADIO ROMANTIC

Un radio pentru sufletul dumneavoastră
București — 101.7 FM
sau 72.68 MHz

Am mai fost prezent în VPR cu doi ani în urmă. În tot acest timp, despre VPR s-a vorbit la Radio Romantic, o dată cu fiecare nouă apariție. De atunci, în grila de programe a postului s-a mai schimbat câte ceva. Nu s-au modificat însă intențiile de a oferi publicului o alternativă în peisajul FM bucureștean. Radio Romantic este o posibilitate de a nu te lăsa înconjurat sonor doar de hiturile zilei. Ci de a asculta și melodii care și-au trăit vremurile de glorie mai de mult. Radio Romantic reprezintă pentru fiecare dintre dvs. o companie radiofonică de la care nu veți auzi cereri și pretenții, ci un „însoțitor” sonor care va încerca să vă ofere câte ceva. În limitele posibilităților, muzică de calitate din toate epocile, intervenții vorbite

nu uităm topul Radio Romantic, *Blue Blood Music*. Alte emisiuni sunt dedicate evenimentelor și aniversărilor muzicale — *Remember*, muzicii și poeziei — *Vorbe de dragoste*, poveștilor — *De-a copilăria*, există o emisiune de dedicații — *Post Scriptum*, una de curiozități — *Ce lume minunată*, apoi *Romantic Retro*, *Musical Report*, *Ghici, cine cântă la cină?* și *Romantic Greatest Hits*. Cea mai convingătoare pledoarie pentru Radio Romantic rămâne însă cea pe care o poate asculta fiecare, deschizând aparatul de radio și fixând scala pe frecvența 101.7 FM. În încheiere, poate v-ar facea plăcere să aflați cum văd romantismul cei care fac „un post de radio pentru sufletul dumneavoastră”, un „echipaj”

melodiilor alese, și mai puțin epoca din care provin acestea.”

„Totuși, un post de radio cu tentă romantică la sfârșitul secolului XX își poate câștiga audiența numai cu condiția unei concepții asupra programelor care să evite monotonia și lirismul exagerat. Descoperind rețeta acelei diversități atât de binevenite, Radio Romantic poate rămâne ilustrarea de succes a unei idei singulare în spectrul FM bucureștean.”

bazate pe informația din domeniul muzicii, dar și al întâmplărilor culturale în general, toate într-o limbă română cât mai corectă și expuse de voci care să meargă direct la suflet, cât mai calde și mai pătrunzătoare.

Cât despre grila actuală a postului Radio Romantic? În câteva cuvinte, iată cum ar suna. Zia începe cu *Romantic matinal*, continuă cu programul *Unde mergem* (agenda culturală bucureșteană), urmează *Recitalul zilei*, după-amiaza vă oferă noutăți din cele mai variate domenii (teatru, modă și cosmetică, carte, muzică, film, viață mondenă), la *Mondoromantic*, după ora 18, sunteți invitați la *Cafeneaua de seară*, iar noaptea vă ține companie *Nocturna romantică*, toate pigmentate cu indispensabile știri, din două în două ore. Iată care sunt emisiunile. Unele ilustrează un stil muzical — *Sweet Soul Music*, *Black Fever* sau *Jamaica Feeling*. Altele au ca temă muzica națională a unei țări sau a mai multora: *Bună seară, București!* — o emisiune de muzică românească sau *Muzica lumii* — o emisiune de muzică tradițională. Să

romantic cu o medie de vârstă în jur de 25 de ani:

„M-am uitat în dicționar să văd ce înseamnă romantic: *visător, melancolic, zburciat*. Aceste trei cuvinte nu sunt nicidecum sinonime, însă fiecare dintre ele caracterizează acea stare greu de definit pe care încearcă să o ilustreze muzical Radio Romantic.”

„Radio Romantic este o necesitate a multora dintre noi. O reflectare a dorinței de a ne opune violenței, stresului, tehnologizării, de a păstra un colțisor mai alt fel, de a reveni la lucruri mai simple, mai naturale.”

„Stările romantice nu înseamnă numai melancolie, liniște, visare... O melodie este romantică sau nu. O piesă nu va înceta să fie romantică din cauza unui fragment orchestrat mai în forță sau a ritmului mai alert.”

„Romantismul — fie el și radiofonic — trebuie înțeles ca o nostalgie, un *remember*, un mesaj venit de undeva din timp. Însă, deși am fi tentați să o credem, un romantic nu este un personaj învechit, bătrân, definit în permanență de liniște și visare. Pentru a crea o ambianță muzicală romantică, important este mesajul

Jennifer Batten

WASHBURN

Musikmesse Frankfurt

La Târgul de Muzică de anul trecut la standuri diverse s-au perindat o serie de vedete făcând demonstrații cu instrumentele expuse: Joe Satriani, Simon Phillips, Rick Latham, Toni Iommi, Robert Plant, Jon Finn, Donato Begotti, Pietri Ramaglia (tobarul lui La Bouche), Ali Zieme

(Prinzen) și alții.

Anul acesta pe la standul Peavey s-au perindat Cyril Achard (chitarist francez) Mike Terrana (baterist), Tony MacAlpine Band, Ten Zen Men, Neil Zaza, Andre Berry (basist care a lucrat cu Jennifer Batten, Morris Day, Tribe Called Quest ș.a.)

TOP 7 NON-CONFORMIST

Tema a fost ceva mai complicată și fiecare și-a ales ce a vrut. Am zis daruri lăsând loc pentru parfumuri, flori și măștișoare. Voi v-ați oprit la femeii și fete. Vom premia doar topurile care au picat pe subiect(e).

Marcian Petrescu (Onești)

1. Sweets For My Sweet — C.J. Lewis
2. Letter To My Baby — John Lee Hooker
3. Roses For You — Jan Garbarek/Miroslav Vitous/Peter Erskine
4. Wear My Ring Around Your Neck — Elvis Presley
5. A Song For You — Joe Cocker
6. I Can Only Give You Everything — Van Morrison & Them
7. I Can't Give You Anything But Love — Big Joe Turner

Lucian Medegan (Medias)

1. From Me To You — ZOB
2. Everything She Wants — Wham!
3. Diamonds And Pearls — Prince & The New Power Generation
4. The Gift — Philip Asberg
5. Give A Little Love — Cee Gee
6. Diamante — Zucchero
7. Everything I Do (I Do It For

You) — Bryan Adams

Paul Geletu (Alexandria)

1. Ți-am luat un măștișor — Nicolae Nițescu
2. New Rose — Guns N'Roses
3. The Gift — INXS
4. Eșarfă în dar — Pasărea Colibri
5. Yellow Rose — Lotus
6. Kiss From A Rose — Seal
7. Black Diamond — Kiss

Varianta a doua e și mai bună:

1. Hyacinth House — The Doors
2. Morphine & Chocolate — 4 Non Blondes
3. Lalele, lalele — Luigi Ionescu
4. Ți-am luat un inel — Holograf
5. Floaie în luna lui marte — Nicu Alifantis
6. A Gothic Romance — Cradle Of Filth
7. December Flower — In Flames

Cristi Șandru (Sighișoara)

1. Floare de iris — Iris
2. Floare de colț — Ducu Bertzi
3. Floare din floare — Victor Socaciu
4. Un zâmbet, o floare — Mihai Constantinescu
5. Căruța cu flori — Victor

Socaciu

6. Floare de ger — Cătălin Condurache

7. O floare pentru mai târziu — Mădălina Manole

O mențiune specială pentru Denisa Dumbravă din Sutești, Vâlcea, care a argumentat astfel: „Sunt femeie, iar o declarație de dragoste ar fi fost cel mai dulce cadou...”

1. Don't Cry — Guns N'Roses
2. Unhappy Girl — The Doors
3. Stand By Me — John Lennon

4. Put Your Head On My Shoulder — Paul Anka

5. I Just Called To Say I Love You — Stevie Wonder

6. Because — The Beatles

7. When I See You Smile — Bad English

O altă mențiune i se cuvine lui Gheorghe Stan pentru topurile exclusiv românești, dintre care am ales unul:

1. Inelul de logodnă — Ionel Miron

2. Iubire, bibelou de porțelan — Mondial

3. Un buchet de crizanteme — Marina Florea

4. Un buchet de trandafiri — Loredana Groza

5. Astăzi e ziua ta — Nicolae Nițescu

6. De ziua ta — Cătălin Crișan

Premiile acestei ediții vor fi casete oferite de CAT MUSIC și TEMPO MUSIC. Tema pentru numărul următor: RADIO și (sau) TELEZIUNE. Termen de predare: 20 mai 1998. Baftă!

Seven Down

Radio MIX
 BRĂILA
 "UN RADIO LA ÎNALȚIME"

Black Cat Bone

În 1995, la vechiul Big Mamou — legendar club bucureștean, a cărui atmosferă era prielnică formării unei noi echipe de bluesman — făcea primul pas în viața muzicală grupul Black Cat Bone, pe-atunci în formula Eugen Caminschi (chit./voce), Alex Tomaselli (voce/chit.), Mugurel Diaconescu (bas), Petrică Ipatie (tobe) și Laurențiu „Lawrence” Stoian (muzicuță).

În vara aceluiași an, sfidând orice posibilă superstiție legată de numele său, trupa culegea primele aplauze la Festivalul de Blues de la Costinești, veritabil loc de întâlnire pentru împătimitii genului. Au urmat nopți lungi, nopți albe de blues prin cluburile din țară. Între timp, vioara întâi a grupului, pardon, chitaristul Eugen Caminschi, a mai lucrat și cu alți muzicieni de blues (Sorin Chifriuc, A.G. Weinberger), căpătând astfel stil și experiență. Au mai găsit ceva timp și pentru apariții radio-tv, ceva „Ateliere Fragil” (TVR), Generații Pro și Gale de Blues (Tele 7 abc). Au strâns cât au strâns, iar acum, în '98, au simțit că a venit momentul să și dea. Așa că Black Cat Bone e gata să intre în studio, pentru a înregistra cum se cuvine un album de (cel puțin) zece piese, coveruri și piese proprii, fifty-fifty. Prima jumătate, cea de coveruri, este asigurată de piese precum „Sensitive

MINI Fișier de blues

Kind” (J.J. Cale), „Star Breakin' Down” (R. Johnson), „Wait Until Tomorrow” (Jimi Hendrix), „Looking For Somebody” (Peter Green) și „Nobody's Fault But Mine” (varianta Nina Simone). Celelalte cinci piese sunt, așa cum a ținut Caminschi să spună, „compoziții care se bazează pe fapte și întâmplări din viața noastră”. Și din a noastră, am putea spune, pentru că aproape tuturor ni s-a „întâmpat” să auzim, de exemplu, de Cornel Chiriac, cărui, pe album, îi va fi dedicată piesa „Every Good Boy Deserves Favour”. Titlurile celorlalte piese (tot în engleză) sunt „Go On”, „Won't Be Back”, „Need A Friend” și „Lucky Guy”.

Componența în care se înregistrează discul e nițelul schimbată. Pe lângă Caminschi, Tomaselli și Diaconescu, a apărut la tobe Răzvan „Lapi” Lupu (Krypton) și Gelu Ionescu (ex-Demos) la clape. Trupele i-au venit și ajutoare la capitolul voce (Maria Răducanu) și muzicuță (Laurențiu Stoian), dar și la percuție (Ati Panitescu).

Și fiindcă am epuizat oarecum dimensiunea creatoare a problemei, e vremea să ne ocupăm și de cea tehnică. Italian Music International, reprezentată și

condusă de Fabrizio Carrieri, este casa de discuri care va edita albumul. Pe post de producător îl găsim pe Ernesto Bianchi, care s-a impus în lumea bluesului autohton prin producerea altor albume de gen („Good Morning Mr. Blues” — A.G. Weinberger și „Plum Brandy Blues” — Nightlosers). Până și coperta albumului ar

putea deveni un punct de interes, căci ea va fi realizată, probabil, de un artist plastic de succes, Cătălin Gugulianu. Trupa va mai avea de susținut și un turneu de 16 concerte în Belgia, în septembrie, lună tocmai bună pentru promovarea bluesului românesc în alt colț de lume...

■ Ana Călin

“Brother” Son Bonds

Un chitarist care se aude pe înregistrările semnate de Hammie Nixon. Născut la 16 martie 1909, crescut nu departe de orașul Brownsville din Tennessee, Son Bonds a început să cânte în cârciumi locale și a perseverat până a prins gustul afacerilor muzicale serioase. Acestea se făceau la Chicago, drept care a urcat și el, alături de alții, în orașul minunilor. Aici găsește oportunități de înregistrat și cluburi de concertat. Imprimă pentru Decca și pentru Champion, pentru Bluebird și iar pentru Decca. Bun chitarist, posesor al unei rugozități vocale interesante, tot ce s-ar putea spune despre Son Bonds este că n-a avut noroc să trăiască mai mult. Ba chiar a fost ghinionist peste măsură! Împușcat din greșeală, în timp ce stătea și căsca gura la o încălțare pe stradă, în fața verandei prietenului și tovarășului său de cântat — Hammie Nixon, în Dyersburg, Tennessee, „Brother” Son Bonds moare din cauza rănilor la 31 august 1947.

“Juke Boy” Bonner

Numele complet este Weldon H. Philip Bonner. Unul dintre cei nouă copii ai lui Carrie Kessie și al fermierului Emanuel Bonner, născut la 22 martie 1932, în Bellville, Texas, un oraș situat puțin spre nord-vest de Houston, zonă interesantă și plină de cântăreți excepționali, dar nescoși în spotlights, regiune cu oameni amatori de muzică bună, obișnuți să petreacă seri într-un local unde se mănâncă bine și se aude un band valoros. Mediul concurențial sau înzestrarea nativă multi-muzicală l-au obligat pe Weldon Bonner să cânte la patru instrumente: chitară, harmonică prinsă de gât cu celebrul suport tip Dylan, tobe și cînă. Uneori, la toate instrumentele deodată! Dar nu de aici l-a tras porecla Juke Boy, ci de la folosirea unui tonomat drept „formație” acompaniatoare, pe vremea când colinda tavernele și obținea contracte de mizerie. Interesat de muzică la doar șase ani, este rapid cooptat în corurile bisericesti. Fără să fie obligat să cânte, talentul său masiv l-a îndemnat să aleagă acest drum. Împătimit al bluesului, el n-a știut să exploateze oportunitățile de câștig. A trebuit să-l întâlnească pe Mike Leadbitter pentru a obține sume onorabile pe muzica lui. Asta cu toate că, în 1948, Bonner câștigă premiul Trummy Cain la Lincoln Theater, Houston, și este invitat să cânte la KLEE Radio, în același oraș. Faptul nu-l asigură vreo sesiune de imprimări. Trebuind să-și asigure existența prin cântec, și pentru că mulți dintre bluesmenii texani luau calea Vestului, Bonner procedeză la fel. Cântând pe unde poate, oprindu-se mai mult sau mai puțin în vreun oraș mare, Bonner ajunge, prin 1954, în California. Aici este primit ca un urmaș al deja celebrului Jimmy Reed și poartă imediat la înregistrări pe disc de firma Irma (rimă involuntară!) din Oakland. Pentru că succesul nu a fost de la început (și aș risca să scriu că nici mai târziu) de

partea lui Bonner. „Juke Boy” se întorcea acasă. Hoinărește în perimetrul statelor Louisiana — Alabama — Tennessee — Arkansas, cântă în locuri și localități tradiționale, obține onorarii modeste și scrie... poeme! Weldon Bonner este printre puținii bluesmeni ale căror versuri nu sunt simple povestioare de amăgît iubite sau de încântat bețivii ca să scoată bani. Versurile sale chiar asta sunt: versuri! Ele au fost publicate în ziarul *The Forward Times* din Houston, în 1966.

De la începutul anilor '60, Bonner intrase în atenția iubitorilor de blues albi, majoritatea europeni. Semnalat de Eddie Shuler lui Mike Leadbitter, directorul revistei *Blues Unlimited* din Londra, Bonner beneficiază de ajutorul acestuia spre a-și consolida reputația, dar mai ales pentru a-și remedia sănătatea, grav afectată. Alcoolul și alte vicii distrugau iremediabil un talent care, deși suspectat că urmează prea mult pe amintitul Jimmy Reed, avea destulă forță să-și impună unicitatea. Dovezi? Înregistrările rămase pe discuri la casele cele mai renumite: CBS, Storyville, Liberty, Sonet, Arhoolie. Argumente? Lista locurilor unde a fost solicitat să concerteze: Ann Harbor, Ash Grove, Chicago University, San Diego Folk Festival, Liberty Hall din Houston. Apoi în Europa — Montreux, Nancy, Frankfurt și, mai ales, Royal Albert Hall, în Londra anulul 1969.

Fiind un „one-man-show” sau, mai degrabă, *One Man Trio*, cum i se spunea frecvent, Juke Boy Bonner nu cântă prea des acompaniat de altcineva. Când o face, se asociază cu Bukka White, dar numai în localurile din jurul orașului Austin, teritoriul unde se simte ca acasă (down home) și este acasă! Deși n-a cumpărat o reședință anume, a crescut cinci copii. Se căsătorește în 1950, la 18 ani, ca și Robert Johnson, dar căsnicia n-a fost fericită, divorțul intervenind în perioada și din cauza alcoolismului. Care năvăl i-a grăbit sfârșitul. Bolnav de ciroză, cheltuind pe „medicamente” — compensare generoasă pentru țării — risipind aiurea banii greu obținuți pe cântecele sale, Bonner părea îndreptățit să proclame *Life Is A Nightmare* și să se plângă de *Hard Luck*, cum se numesc două dintre cele mai personalizate bluesuri semnate Juke Boy Bonner. Nu s-ar zice că are dreptate, dacă judecăm după o poză pusă pe coperta unui LP scos la Arhoolie. Firmă care a și editat cele mai multe dintre bluesurile lui Bonner, atât pe vinyl, cât și pe CD. Titluri accesibile, credibile, „citibile”: *Going Back To The Country*; *The Struggle*. Album de referință, incluzând poate cele mai bune cântece imprimate de Juke Boy Bonner (sublinierea trimite la alt LP, scos de Sonet) este *Authenticity: Home Cooking*, produs de Roy Ames, omul care a contribuit mult la sound-ul lui Johnny Winter, între alții. Acest din urmă LP a apărut la firma Home Cooking în 1975. Trei ani mai târziu, la 29 iunie 1978, ciroza răpunea ficatul (the liver) lui Bonner și pe el deodată cu modul său de trai. (În engleză liver înseamnă și ficat, și a trăi într-un anumit fel). Mormântul se găsește în Rest Lawn Cemetery, Houston, R.I.P.

“Little” Joe Blue

Una dintre bătăliile decisive ale războiului civil american, evident pierdută de Sudisti, s-a dat în orașul Vicksburg,

Fișier de blues - Blues File -

comitatul Warren, pe Mississippi, 70 de ani mai târziu, la 23 septembrie 1934, între negrii născuți la periferia dinspre fluviu s-a numărat și fiul lui Joseph Valery, botezat Joseph junior. Era unul dintre cei opt copii ai familiei, și urmează traseul acesteia, din Vicksburg în Tallulah, Louisiana, iar de aici în Detroit, unde micul Joe lucrează ce poate, în afară de muzică. Din 1951, este înrolat în US Army și luptă în Coreea. Lăsat la vatră în 1956, revine la Detroit, unde își găsește de lucru ziua, iar noaptea de... cântat. Pune de un grup la clubul Apex, iar ucenicia îi consolidează talentul. Atras de perspectiva unor câștiguri convenabile, se mută la Reno. Cazinourile atrag nu doar mafioți plini de bani, ci și ascultători de blues. Exigența acestora asigură succesul lui Joseph Valery jr., care adoptase supranumele *Little Blue* din dragoste pentru clasică piesă *Little Boy Blue*, auzită în copilărie pe multe harmonici sudiste. Din 1961, Joe Little Blue se mută în Los Angeles. Aici se pune pe treabă adevărată, în sensul că înregistrează pentru mai multe case de discuri, între care numele Checker e garanția valorii. Alte firme care i-au editat discuri sunt: Nanc (1961), Movin (1966), Jewel (1968-1972), Space (după 1971), Charly (unde îi apare și o antologie semnificativă — *Blue's Blues*). Stabilizat pe Coasta de Vest, Little Joe Blue se integrează stilului de blues dezvoltat acolo. Ceva restrîns dinspre ținutul natal, permanent invocată, însă vizitat doar în turnee, ceva asprime chitaristică în solouri rotunde, mult feeling dragăstos, atmosferă de petrecere after hour. Nu degeaba cel mai bun disc al său este intitulat *Give Me an Hour in the Garden*. Little Joe Blue s-a declarat discipolul lui B.B. King. El nu duce mai departe stilul consacrat de B.B., dar nici nu se împotmoleşte în simpla imitație. Piesă obligatorie a repertoriului său, *Southern Country Boy* este mai mult o reverență făcută maestrilor, decât o „autobiografie” muzicală. În afară de B.B. și Louis Jordan și-a pus amprenta pe stilul micuțului Joe. Între maeștri trebuie numărat și Lafayette Thomas, care era cu doi ani mai vârstnic decât Little Joe Blue și care n-a înregistrat sub nume propriu, însă contribuția lui la piesele compuse de Little Joe Blue în anii '70, ca și la discurile unor Memphis Slim, Little Brother Montgomery sau Jimmy McCracklin este un pas înainte pe linia deschisă de T-Bone Walker. Prezent în multe locuri consacrate ale show-biz-ului californian, concertând și în Europa, căsătorit din 1958, pricopsit cu doi copii, Little Joe Blue

contactează un cancer care îl răpune în 1990. Nu înainte de a-i prielișul două albume grave, unde se simte adierea lumii de dincolo: *I'm doing alright again* ('89) și *Evejirn* ('90).

Lucille Bogan

O fotografie zărită în colecția lui Sheldon Harris ne arată o femeie încă tânără, cu fața frumoasă, zâmbind larg, destins. Pe cap are un fel de basma legată la spate, semn că respectă o anumită tradiție a rasei sale. Ochii îndreptați lateral afișează o licărire ironic-afectuoasă. Pesemne că, în momentul luării instantaneului, Lucille se uita la soțul căruia i-a dăruit doi copii — Nazareth Bogan pe numele lui, Impulsul pe care îl am privind această fotografie este ciudat: să o compar pe Lucille cu femeie robustă, de la munte? Să-mi imaginez cum ar fi să o iubești? Ascultând colecția de bluesuri înregistrate în anii '20-'30, capeti senzația că această „a treia” dintre cele mai valoroase cântărețe (Bessie Smith și Ma Rainey, fiind celelalte două) era o femeie care nu făcea compromisuri și nu accepta jumătățile de măsură. Compoziția sa, intitulată *Women Won't Need No Men*, ne dă oarece idee despre cum era Lucille, ca femeie. Dar informația certă despre pasiunea Lucillei pentru istorii cu/ des-

pre prostituat, despre limbajul ei vulgar, pune în lumină necruțătoare persoana apetisantă care va fi fost „doamna” Bogan. Născută la 1 aprilie 1897, în Amory, comitatul Monroe, printre colinele care se prelungesc din Mississippi în Alabama, Lucille Anderson s-a stabilit în orașul Birmingham, AL. Aici s-a căsătorit și a revenit în anii '30, din orașele unde a concertat și a imprimat: New York și Chicago. Către sfârșitul vieții, s-a mutat în Los Angeles, unde a și murit, la 10 august 1948, de scleroză coronariană, fiind

înmormântată în Lincoln Memorial Park Cemetery.

Carierea sa a început în 1923, cu înregistrări pentru firma Okeh. În 1927, bluesul *Sweet Petunia* ajunge marele hit al Lucillei. Numele Bogan se impune, dar între 1930 și 1933, interpreta dispăre din circuitul blues-biz. Din 1935, însă, ea se asociază cu pianistul Walter Roland, și face câteva înregistrări de referință — însă folosind alt nume: Bessie Jackson! Ciudățenie sau pocăință? Cine știe! Pentru noi este important că muzica Lucillei Bogan (migălos adunată pe albume ca *Piano Blues vol. 6* sau *Bessie Jackson & Walter Roland*) rămâne ca o moștenire de neprețuit.

Paul Bookbinder

Născut la 5 octombrie 1941, în New York, învățat să cânte blues în timp ce era sub armă, la începutul anilor '60. Întors în megalopolisul natal, se lasă dus de farmecul indescriptibil al muzicii negre și cântă alături de reverendul Gary Davis. Însoțește în turnee pe Larry Johnson, Big Boy Crudup sau Homesick James. De la toți „jură” mult și repede, astfel că primul disc îl apere înainte să împlinească 28 de ani, la firma Blue Goose. Turnee în Anglia, la fiecare doi ani, invitații la festivaluri — ce nu putea obține un alb ochelariș și mustăcios care cânta blues când bluesul era la modă în rândul consumatorilor de toată mâna? Un singur lucru n-a putut obține acest Paul Bookbinder: feeling black! Pentru că tentația folkului alterează puțin înregistrări editate de Bookbinder și face din interpret ceea ce numele său spune — un simplu „jagător de cărți”, nu un făcător.

Ted Bogan

Nici o legătură de rudenie între acest născut la 10 mai 1910, în Spartanburg, Carolina de Sud, și cântărețea sus pominită. Chitarist și basist în măsură egală, Ted Bogan ilustrează perfect imaginea muzicantului popular. Dacă bluesul este luat ca folclor, atunci Bogan este un bluesman onorabil. Dar dacă bluesul e considerat un gen muzical aparte, cu reguli și pretenții net diferite de ale muzicii distractive (entertainment), atunci Bogan n-a prea fost un bluesman, ci un lăutar sadea. Dar aceste diferențe pot părea superficiale. Oricum, se cuvine subliniat că Ted Bogan a fost prea puțin integrat blues-biz-ului, așa cum este cunoscut azi. Asta cu toate că a făcut înregistrări pentru firme ca Vocalion, în anii '30, sau Flying Fish, în anii '70. Concertele sale, ținute în spații consacrate, ca nerenumăratele festivaluri din anii post-blues-revival, turneele de-a latul și de-a lungul statelor, chiar și în America de Sud și Centrală (turneu organizat de Departamentul de Stat), aduc pe scenă o muzică foarte tradițională, cu prea puține elemente de blues pur. Din acest unghi, putem scoți că Ted Bogan se integrează genului country, chiar dacă nu dispunem de argumente imbatabile.

■ M.V.Pop

Maria GHEORGHIU:

„FOLKUL

este o punere în valoare a poeziei de calitate”

Maria Gheorghiu este o curajoasă. Să apară pe scenă singură, cu o chitară în mână, în fața a sute de tineri care strigă Prodigy, e un curaj. De la Bob Dylan și până la Tracy Chapman, nimeni n-a mai făcut acest lucru. Să apară numai cu o chitară, e ca și cum ai fi dezbrăcat. Chiar Shania Twain, marea vedetă a muzicii country americane, este înconjurată de cinci instrumentiști: chitară, tobe, claviaturi, bas, percuție. Deci, talent și curaj deopotrivă într-o ființă extrem de romantică.

Maria Gheorghiu cântă de când se știe; ba chiar dinainte, din burta mamei, care era o mare îndrăgostită de muzică și actorie, și își dorea ca fiica ei să facă ceea ce ea nu reușise. Decisivă a fost hotărârea mamei de a-i întrerupe vacanța de vară, petrecută la bunicii din Suceava, și de a o chema la Reșița pentru a da examen la școala de muzică. Astfel, a făcut doi ani de vioră, fără prea mare succes, și apoi a trecut la oboi, studiindu-l timp de patru ani. Multă vreme a cântat muzică simfonică sau corală în *Miorița*, un cor foarte apreciat la acea oră (1980). Folk a început să cânte mai târziu în cadrul cenacului local *Atheneum*, unde a debutat... scriind versuri. Acolo, a descoperit frumusețea muzicii folk: mergând cu prietenii din cenaciu la spectacole, a constatat că lumea nu vrea să-l vadă pe scenă pe cel ce recită, așa că s-a orientat către ceva mai de succes. Practic, Maria a căutat o altă modalitate de a oferi spectatorilor aceleași poezii. „Folkul este o punere în valoare a poeziei de calitate”, susține ea. A învățat chitara de una singură și imediat s-a apucat să compună. A debutat pe scena cenacului *Flacăra* în 1983, ajutată și de verișoara ei, Mihaela Popescu. Din comisia de examinare făceau parte pe atunci Ștefan Hrușcă și Vasile Șeicaru, aceștia încurajând-o pentru o carieră folk. Primele piese interpretate au fost *Dansul ritual* și *Perechea sălbatică* (piesă lăsată deoparte multă vreme, va apărea pe

o casetă (Roton) și două CD-uri (Alphasound). Pare de necredut, dar primele imprimări s-au făcut în ianuarie '95, la studioul Migas Real, fiind enorm ajutate de Adl Ordean. Noul album se va numi *Floare de vâreț*, va conține 15 piese și a fost imprimat la Taurus, în Cluj, unde Jimmy El Lako a fost extrem de exigent cu Maria.

În plan internațional, totul a început cu Franța în 1993, când a fost descoperită de o trupă de jazz ce se afla în turneu prin România. Producătorul acestei trupe, Dominique Voquer, a fost atât de impresionat încât imediat i-a înlesnit un contract pentru o serie de turnee în Franța. A urmat un turneu în Germania și Austria alături de un cor de cameră, după care a fost solicitată să revină în concert, dar singură. De exemplu, anul acesta, e invitată la Frankfurt împreună cu Ștefan Hrușcă. Au urmat Norvegia, Grecia, Danemarca și Elveția.

Pe scenă, se simte foarte bine alături de Florin Săsărman, care are aceeași structură sufletească. Rămâne constant fascinat de poezia lui Nichita Stănescu, mentor care „în fiecare an, de ziua lui, îi trimite un cântec. Eu numai îl cânt și mă uit la el să văd dacă e mulțumit de mine sau nu”. Astfel au apărut *Fluiera de os*, *Dezimblânzirea*, *Zăpada mieilor*.

Insuficient promovată de mass-media, Maria Gheorghiu e o călătoare nostalgică printre versuri și acorduri; vocea ei, un cadou făcut de Cel de Sus pentru noi toți, nu poate fi nicicând confundată. Dacă până acum nu aveți nici o casetă de-a ei, foarte rău. Muzica Mariei este medicament, te liniștește și te mângâie suficient pentru a deveni mai calm și mai bun. Și e suficient.

■ Sorin Lupașcu

albumul din această vară). A stat la cenacu până în 1985 când acesta s-a desființat, iar Maria s-a căsătorit. Imediat a apărut și Maria Cassandra, așa că muzica a rămas pe planul doi. În 1987, a revenit la activitatea muzicală, umblând prin țară pe la festivalurile folk și câștigându-le pe toate: Bacău, Galați, Tg. Jiu, Arad, Bistrița Năsăud. Marele salt se produce în 1993 când a câștigat festivalul *Om Bun*. Până în prezent a imprimat trei albume,

Numai pentru VPR:

Interviu Sammy Hagar

Ce faci?
Scriu cântece pentru noul album.
Care-i motivul real pentru care ai plecat de la Van Halen?
... Visul se sfârșise.
Ce-ai de gând să faci mai departe?
Am de gând să scot un CD care să vă placă.
Te interesează să vii în România, în viitorul apropiat, pentru un concert?
Da, în anul sper să ajung să cânt în locuri în care n-am mai fost niciodată.
Ce te-a făcut să alegi chitara Washburn?
E o chitară foarte bună. De altfel, am cântat cu două chitare Washburn pe acest ultim CD. Un MR 450 (prototip) și un RR 100.

Ce muzică ascuți?
Blues vechi, new age și funk.
Ca cine ți-ai fi dorit să fii?
Când eram mic îl idolatrizam pe Albert Einstein.
Se spune că ai trecut de 45 de ani. Cât vei mai cânta?
Atâta timp cât o să-mi placă să cânt. Adică foarte mult timp de acum încolo.
Te-ai gândit să joci în vreun film?
Nu, îmi place ceea ce fac.
Ești căsătorit? Dacă nu, de ce? Sunt.
Ai vreun mesaj pentru tinerii muzicieni din România?
Da. Atâta timp cât ești tu însuși, nimeni nu te poate compara cu altcineva.

■ Kalman

Ce? Cât?

Unde?

Culese de pe piața muzicii

(BD. KOGĂLNICEANU)

1. Bjork — Telegram: MC — 36.500 lei
2. Jimmy Page & Robert Plant — No Quarter: MC — 36.500 lei
3. INXS — Elegantly Wasted: MC — 36.500 lei
4. Top R Rock Mania (Holograf, Voita, Semnal M): MC — 15.000 lei
5. Mircea Rusu Band — Reforma pe pâine: MC — 14.000 lei
6. Smokie — Greatest Hits: MC — 36.500 lei
7. Ro-Mania — ... și joaca: MC — 15.000 lei
8. Aurelian Andreescu: MC — 13.000 lei
9. Ada Milea — Aberații sonore: MC — 13.500 lei
10. Sfinx — Zamolxe: MC — 13.000 lei

CAT MUSIC (MAGAZINUL BUCUR - OBOR)

1. Titanic — Original Soundtrack: CD — 149.990 lei
2. Leonard Cohen — Best Of: CD — 124.990 lei
3. D.J. Phantom — Alceva: MC — 13.990 lei CD — 59.990 lei
4. Vama Veche — Nu am chef azi: MC — 17.990 lei
5. Michael Bolton — All That Matters: MC — 29.990 lei
6. B.U.G. Mafia — Deasupra tuturor: MC — 13.990 lei CD — 59.990 lei
7. Ro-Mania — și joaca: MC — 13.990 lei
8. Gaz pe Foc — orGAZm: MC — 13.990 lei
9. Julio Iglesias — Tango: MC — 29.999 lei
10. Celine Dion — Let's Talk About Love: MC — 24.990 lei

ZONE RECORDS

(MAGAZINUL MUZICA)

ZONE records

1. The One And Only 80's Album (Wet Wet Wet, U2, The Cure, Soft Cell, Tears For Fears, Level 42): CD — 150.000 lei
2. Warren G — Take A Look Over My Shoulder: MC — 32.000 lei
3. Commodores — All The Great Hits: MC — 32.000 lei
4. Marius Teicu — Parada vedetelor (în concert): CD — 79.000 lei
5. Always and Forever — Movies' Greatest Love Songs: CD — 150.000 lei
6. Rush — Retrospective 1974-1980, 2 volume: CD — 150.000 lei
7. Faith No More — Live at the Brixton Academy: MC — 32.000 lei
8. Bruce Willis: CD — 150.000 lei
9. Michael Jackson with The Jackson 5 — Greatest Hits: CD — 150.000 lei
10. Midge Ure & Ultravox — The Very Best of: CD — 169.000 lei

HOLLYWOOD MUSIC & FILM

1. Loreena McKennitt — The Mask and Mirror: MC — 39.900 lei
2. Perfect Day — Various Artists: MC — 39.900 lei
3. Cătălin Condurache — Generația ta: MC — 19.900 lei
4. Manuela Fedorca — Îmi doresc să fiu cu tine: MC — 14.900 lei CD — 44.900 lei
5. Natalie Imbruglia — Left of the Middle: MC — 33.900 lei
6. Romeo + Juliet — Music from the MOTION Picture (Carbage, Cardigans, Kym Mazeele, Radiohead): MC — 33.900 lei
7. Gabriel Cotabiță — Viața e un cazino: MC — 14.900 lei CD — 46.900 lei
8. The Corrs — Forgive, Not Forgotten: MC — 39.900 lei
9. Metallica — Reload: CD — 120.900 lei
10. Semnal M — Unplugged: MC — 14.900 lei

(MAGAZINUL UNIREA)

1. Paula Seling — Semnal: MC — 17.500 lei
2. Aerosmith — Nine Lives: MC — 32.990 lei
3. Michael Jackson — Blood on the Dance Floor — History in the Mix: MC — 32.990 lei
4. Genius: MC — 13.990 lei
5. Babyface — MTV Unplugged NYC — 1997: MC — 32.990 lei
6. For one Nation — It's Time For a Change: MC — 19.000 lei
7. Ricchi e Poveri — I Piu Grandi Successi: CD — 149.990 lei
8. Narcisa Suci — Cântec din Țara de Sus: CD — 39.810 lei
9. Jamiroquai — Emergency on Planet Earth: MC — 32.990 lei CD — 149.990 lei
- Travelling Without Moving: MC — 32.990 lei mCD — 149.990 lei
- The Return of the Space Cowboy: MC — 32.990 lei
10. Alexandru Jimmy Zărnescu — Ce a fost, a fost, ce va fi, va fi...: MC — 17.500 lei

Mă holbez și eu

an) s-a chinat cu cele două colege de prezentare, dar mare lucru n-a ieșit. Nici SanRemo nu mai e ca pe vremuri. La ei e scuzabil după 48 de ediții să obosească. Au lipsit marile vedete din Italia, au fost promovați tinerii și cu timiditate piesele ceva mai moderne. După Bocelli, o altă persoană fără vedere se impune la Aristor: **Annalisa Minetti** (21 ani). Frumoasă

geamăna. (III) Cum adică? Siameză, sau cum? **Zina Dumitrescu** e nelipsită de la emisiunile de prost-gust. Sper că măcar florile pe care le consumă în prealabil să fie... de bun-gust. Se observă, doamnă, se observă... **Inregistrările** pe care le prezintă **Tele 7** la topul românesc își vor sărbători centenarul, în curând. Artiști care sunt acum grași erau atunci slabi. Și invers. Cine are părul scurt, avea atunci părul lung. Și cum incurcat. Blondele erau brunete. **Vremuri!** **Silvia Dumitrescu** se gândește să predea „ștacheta”, oică. Numai că, între timp, observă că a coborât... ștafeta. Aia lexicală. **Grea româna asta!** **Christine Valmy** zice că „gravitatea” pământului atrage pielea obrazilor în jos, și d-a-ia facem riduri pe față, mai repede decât în rest. Înseamnă că situația se „agravitaționează” văzând cu ochii, pe cuvânt! **Duplex-ul lui Păunescu** și podul lui de flori cu frați de peste Prut m-au făcut K.O. Moldovenii au delegat în program niște lăilători exasperanți. N-am nimic cu oamenii, dar era o jale acolo, de voiam să mor, ca să scap de deșertăciunea vieții. **Și** apropio, de ce și-o fi chinând Păunescu fetta, ordonându-i patern să treacă la statutul de vedetă precocă? **Cumpără-i, domnule, o păpușă, o minge, ceva, și lasă copilul să se joace, că are timp destul să cânte folk.** Că festivalul „Om bun” nu dispere cu uria, cu două! **Am oboști de atâția nervi.** Imi pare rău că m-am zburit ca un arici, dar TV-ul e o junglă cu faună complexă. Cu mici excepții, frește.

este. Cu cântatul rămâne să ne lămurim în timp. Mult mai vesele au fost suetele de după festival unde **Nino D'Angelo** cu napoletana lui a fost de milioane țânzând toate greșelile fără jenă. Norocul lui e că n-a dat peste Moculescu să-l oprească. S-a vorbit de plagiat, despre orchestrați, despre public. Printre comentarii vehemenți s-a aflat și **Toto Cutugno**. Dacă m-ași întreba ce melode mi-a rămas în minte după cinci zile de SanRemo, v-aș răspunde însă că „Frozer” al **Madonnei**. **Sigur** că am avut emoții când l-am văzut pe **Robert Plant** și **Jimmy Page** primii cu relativă răceală de snobii cu toale de lux. Tipi și-au promovat discul nou și au plecat spre noi. Acum pot afirma că italienii au tradiție, au talente, și totuși cel mai important festival al lor se află în mare impas. **Așa** că să ne bucurăm de Brașov-ul nostru, unde invitații străini chiar cântă (uneori și două ore) nu doar 3 minute pe bandă! **Am început să am o gândire pozitivă, aș observat?** **Cu** filmele, toate canalele stau rău. Doar comediorule ne mai scot din moleșea primăverii astenizante. **TVR 2** ne-a dat un reportaj de la decernarea (cuvânt prea prețios în acest caz) a premiilor unei publicații secrete editate de Uniunea Compozitorilor. Limbajul în care s-au conceput premiile este demn de o colegere de braț. **Hauzii** aici! **„Valorificarea tradițiilor folclorice în muzica etno-pop”!** Unde găsești un pleonasm mai frumoșel? **G. Natsis** a primit acest premiu pentru albumul „Noaptea Sânzanelor”. Solista este veșnica **Otilia Romea**. Dacă Natsis a făcut etno-pop (nu-i mai ziceți muzică ușoară?), atunci **Marius Dragomir, Mircea Rusu, Ro-Mania, Narcisa Suciu, Clăuș** și alții ce treabă au? **Mai** erau două titluri ucigăse, **„Premii pentru cea mai bună formație vocal-instrumentală”** (așa se numeau toate trupele rock de către activiști) a revenit celor patru juri de la Pasărea Colibri (la noi au ieșit la „Folk” dar va trebui să ne adaptăm nomenclatura după adevărații „specialiști”). **Adrian Romoescu** a primit un premiu hilar „Muzicienii români din diaspora”. Atunci ce le dați lui **Dan Andrei Aldea, Păunița Ionescu, Nuțu Oltaru** și alora pe care eu nu-i știu? **Cu** riscul să-i enervez pe Șelvi, mai zic una: „Premiul muzicii de jazz” (un fil de „muzici de cameră”) **Că** l-a revenit unui album de blues (Standard Weinberger) nu mai contează. **Nu** mă interesează cui îi dau un premiu, nici pe ce criterii se bazează. Doar că TVR-ul le popularizează fără jenă, neprecizând că Uniunea înseamnă de fapt un Moculescu, un Irgulescu (parlamentar parcă), iar ziarul respectiv e scris în bună parte de Ursulescu. **Asta-i** echidistanța pe care o promovează postul bugetar. **Măcar** cu muzica asta ușurică să fie ca lumea! **Anamaria Beligan** m-a câștigat în dialogul cu **Iosif Sava**. Cu umor și prezentă de spirit, l-a pus deseori în inferioritate pe atotștiutorul moderator. **Care** continuă să vorbească mai mult decât invitații săi. **Doar** Ioanția îl mai egalează la acest capitol. **La** „Procesul stapel”, a reușit să trei goluri dintre cele cinci ale unui meci-cheie nu erau tocmai curate. **Totuși** concluzia era că totul a fost O.K.! **Cine** să-l mai înțeleagă și pe oamenii fotbalului (tot cinstiți, dezinteresăți și corecți)? **Singurul** care nu face eseur, vorbește repede și nu mult, dă imagini, este **Emil Grădinescu** de la TVR 1. **Să** stai la două noaptea ca să vezi 11 fetițe drăguțe la Divizia Fantastică, trebuie să fi puțin defect. **Băieți** din casă se duc la culcare la fața asta. **Nea Ovidiu** a băgat și scos pixul din buzunar de vreo 20 de ori la un „Proces”. **La** talk-show-uri n-ar trebui să mă bag, dar trebuie să-l remarc pe **Marius** care a renunțat la auxiliarii și discută direct și bine cu clienții. **Mai** vehement cu unii, mai finuț și atent cu alții. **E** și el om cu simpatii de rigoare. **Nu** știu, voi ce ziceți, dar mie-mi place cum se descurcă **Bogdan**, băiatul cu ochelari de la TVR 2 cu concursurile alea dintre liceeni. **Am** înțeles că e facioul lui **Urtescu**. **Talenta!** Acolo regia suferă. **Papa Urtescu** e de milioane. **Duce** foc. **Cu** rețetele, nu cred că m-aș descurca în baza lui, dar emisiunea de la ProTV are farmec. **Iar** am lăudat pe cineva. **Este** explicabil. **Eu** scriu aceste rânduri în Săptămâna Mare. **La** **Antena 1** (duminică) am observat că muzica era un loc considerabil. **În** numai câteva ediții prezentate de **Mihaela Rădulescu-Bănică** s-au perindat pe acolo **Elena Cârstea, Mirabela Dauer, Cătălin Crișan, Vesile Șeicaru, Sanda Ladoși, Mădălina Manole, Sîrinx Experience, U-Nite, Gabi Cotabiță** (cu câteva replici țoioase la adresa gazdelor), **Monica Anghel, Ion Cristinoiu** (cu un remarcabil recital de „plăgăre” susținut live cu clipele de acasă), **Laura Stoica** și câți or mai fi fost, că eu mai trec și pe alte canale. **O** rubrică ce se anunță incitantă (Dreptul la replică) s-a dovedit a fi un aranjament murdar al realizatorilor cu „singura revistă de scandal din România”. **Artiștii** veneau să dea replici unor articole și se trezeau cu

De ținut minte: a fost odată „Eurovision”. **Nu**-mi vine să cred! **Moculescu** l-a umilit, în proba de tupeu, până și pe **Moculescu**. **Finala** aruncată în vitrina TVR-ului a fost o piesă în 12 acte care a demonstrat (dacă mai era nevoie — și sigur nu era!) că fazele artistice ale Televiziunii „naționale” sunt penibile. **Pe** o scenă albicioasă, sufocată-n tot felul de beculțe tumbel (decor kitsch, ca de obicei, lertaj-mă că nu vă spun o noutate), s-au folt 12 lucruri manuale de-o nu vă spun o noutate), s-au folt 12 lucruri manuale de-o aleasă năzuimă cum că vor pune do major-ul și piciorul la **Birmingham**. **Ce**-am văzut noi în dreptunghiul televizorului a fost un fel de festival „Mamaia” cu luxași. **Apropo**, secțiunea „Creație” de la amintitul festival a fost cu mult mai vișuroasă. **Aflu** dintr-o sursă sigură cum că la repetiția generală soliștii au cerut plantarea în scenă a mai multor montoare de sunet. **Echipa** de regie a făcut o grimasă de dispreț și a refuzat categoric, pentru că le strică mândrele de decor (care am stabilit că oricum era un circ). **Așa** se face că soliștii din grupurile vocale nu se auzeau unii pe alții. **În** schimb, telespectatorii au auzit ceea ce interpretii nu puteau auzi. **Un Aurelian Temișan**, al cărui glăscior s-a auzit de la al doilea refren încolo. **O Daniela Vlădescu** sufocată de celelalte voci. **Un Gabi Cotabiță** acoperit de bubuiala negativului. **Cele** trei așa-zise prezentatoare (**Daniela Nane, Anca Țurcașiu și Iuliana Marcu**) au desăvârșit dezastrul. **Dincolo** de tradiționalele bălbăleli, a mai început și odiseea jurizării, cu un calculator preistoric. **Nu** știu de ce, dar parcă nu-mi vine să cred că nu le-a trecut prin cap slujbașilor de la TVR că unealta nu e compatibilă cu mufurile show-ului. **Mi** se pare mie, sau a fost o debandadă regizat? **Asta** că să nu stea nimeni să calculeze, cu cinci rânduri de zecimală, punctajul. **Într-un târziu**, rezultatele s-au desirat pe ecran. **Asta** după ce trio-ul **Nane-Țurcașiu-Marcu** nu era deloc uluit că, de exemplu, 10+10+9+10+8+10+9+10... etc. egal vreo 53. **Așa** le arăta lor jucăria pe care o butonau, inocente. **Și** mintal dacă ar fi calculat (dar ce spun eu vorbe mari!), ar fi avut ocazia să constate că sumele erau absurde. **Ridicol!** Era să schimb postul, dar nu-mi puteam reprimă tentația de a spiona până la capăt această debandadă sponsorizată de un popor întreg. **Și** dacă tot mi-am stricat ziua uitându-mă la TVR (un post care ar trebui scos la licitație, sau dat pe mâna unui ministru-tiran), am stat și la „Arena As”. **Moculescu, Ionel Stoica** și vreo trei figuranți „invitaseră” o oază de artiști și ziariști, pe care îi zidiseră la repezeală într-o mini-arenă. **Chipurile** să converseze pe teria festivalului „Eurovision”. **Moculescu** s-a trezit cotodăcincă că nu există presă muzicală în România. **Multă** răbdare are Șefu' cu asta, că eu de mult i-aș fi împletit vena cavă cu artera aortă. **Asta, Moculescu**, a scăpat ieftin, pentru că invitații nu prea au reușit să-l turtească obrăznicia, cum ar fi merita. **Ionel Stoica** îl invitase și pe șeful meu. **L-am** bătit la cap să se ducă, dar el mi-a zis că, după ce-am să văd panarama care o să iașă la fața locului, am să-nțeleg de ce nu te dă atenție. **A** avut dreptate. **Dacă** Moculescu (se prefacă că) n-a auzit de publicația noastră, de-acum încolo chiar că o să audă. **Parol!** **M-am** ambalat în amintirile astea și mă doare capul. **Mă** duc să tonții un antinevralgic, vin imediat. **M-am** întors. **Trec** la altceva, ca să-mi revină pușul. **Mă** uit la **Marius Țuțu** și mă întreb de unde a captat obsesia asta cu „Aplauze!”. **Cere**, propune, ordonă, imploră, vrea... aplauze. **Totuși** lumea vrea. **Poanta** e că nu trebuie chiar să te dai peste cap, ca să le obții. **Dacă** te simți un artist de tip „Trust me, I know what I'm doing”, n-ai nevoie să dai din aripi, ostentativ. **Alice Gheorghe** îl imită pe **Petre Magdin**, frațior, l can't believe! S-a tuns **Magdin**, s-a tuns și ea. **La** fel. **Cum** gesticulează **Magdin**, așa gesticulează și ea. **Aceleași** fraze, aceeași intonație. **Ei**, poftim, cine-a ajuns prototip de orator... **În** schimb, **Mircea Zara**, asta, de la **Top Ten Viva**, nu știu pe cine-o fi imitat, dar nu-i lăsa calculul în rufatul capului. **Cu** o gramatică băută de soartă și niște fize de domnișoară alintată, mădoșos și sfios, Zara ar fi mai potrivit pentru o emisiune cu baiet clasici, cu recitari din Topăreanu. **Dulci**oa chestia asta cu **Onyx Music**, la **Antena 1**. **Mai** stăm și noi și oltăm benefic, suferind constructiv, la porțile amorului. **La** „Duminică în familie”, tot la **Antena 1**, **Mihaela Rădulescu** a descoperit că „e

Trebuie să știți că nu-s supărată cu Albăstrica mi-s păpat din spațiu. Am observat că e mai atentă și mai dură decât mine, și asta face bine. **Realizatorii** de programe și emisiuni se bucură de câte ori își văd numele oricum și oriunde. **Mai** pot recunoaște că nu mai am răbdarea din trecut să mă holbez la toate nenorocirile. **Desigur** că unii fac eforturi, apar fețe noi, se „fură” mai delicat (80%), se încearcă revenirea la divertismentul spumos de pe vremea lui Tănase. **Dar** dacă totul, muzică și umorul, cad în politic, noi când ne mai distram pe bune? **La** multumesc iar celor care mi-au scris. **UN HOLBY TOP** (doar pe bază de TVR 1) am primit de la fanul meu din Cănești. **1. Premiile Grammy.** **2. Page & Plant** la București. **3. Premiile Oscar.** **Lui „Om Bun”** i s-au părut penibile emisiunile Interactive Tele-Joc, Gala Națională „Eurovision” și „Pop Show Nocturn”, la egalitate cu un „TOP 98” din cadrul emisiunii „Cum vă place” pe care-l prezenta, spune corespondentul, **Mario Ticlea** de la Schimbul 3, și grupul său era pe primul loc. **Cum** n-am văzut marfa, nu mă pronunț, dar vă rog pe voi s-o faceți! **Televiziunile** noastre se calcă pe picioare nu numai cu fotbalul (unde avem trei emisiuni la aceeași oră cu același subiect), dar și cu divertisment. **Un** loc liber a găsit **Antena 1** cu „Domenica în familie”, pardon asta-l Rai Uno, „Duminică în familie”. **Rețeta** supraîncălzită cu multe momente patetice marca TVR (am auzit vocea Smarandei Jelescu, am aflat că **D. Moroșanu** e pe acolo, **Octavian Iordăchescu** are și el o treabă, precum și mulți alți foști și actuali teverști). **Video-Magazinul** de la TVR 1 înceapă ceva. **Pentru** moment și-a adunat o figuratie estetică. **Prezentatorul** e băiat drăguț și nu mă poț lua de el. **Știri** de pe Internet la Prima TV (Zona M) și la ProTV în formulă de prezentare apropiate. **Să** ne avem ca surorii! **Muzica** străină apare la **Antena 1** tot mai bine așteptată. **S-a** reluat și „Songs & Visions” din vara lui 1997. **Programele Onyx** pică bine la firle sentimentale ca mine și colegile mele de serviciu. **N-am** înțeles cum a ajuns festivalul **Mondial** în grădina lui **Tele 7** abc și nu la TVR, dar primul grupaj comentat de **Florentin Milcoț** și **Andreea Billig** m-a cam enervat. **Băieții** ăsta ține să apară cu orice preț pe sticlă. **Bun.** **Atunci** de ce nu se pregătește? **De** ce se chinuie să ne zică ceva prețios? **Doar** n-o fi în direct? **La** **TVR Timișoara** se menține la note mari **Dan Negru** și echipa care produce „Expresul Muzical”. **Pe** **Paula Seling** aș fi întrebat-o cine o stătuiește să se coafeze așa? **Am** notat și convorbirea telefonică inspirată cu doamna **Camelia Dăscălescu**. **Anchetele** stradale sunt cam chinute și nu prea ferici realizate. **Alice** de la **TVR 2** cu dedicațiile ei duminicale este o simpatică re...rată care ar merita un spațiu mai tare și o emisiune pe măsură. **După** cum vedeți, m-am oprit mai mult la hoibări recente, dar n-am uitat de SanRemo despre care doar **Tele 7** abc a dat reportaje prin **Bogdan Crătescu** (băieții face și un **Robingo 2** la TVR). **Festivalul** în sine l-am văzut la italieni ca să prind tot. **Bătrânul Raimondo** (75

primăvară și e plin de flori”. După care a explicat că e vorba de „o metaforă”. Pe cuvânt, eu n-am nimic cu fata, dar zău că nu-i vorba de-o metaforă. **Metafora** presupune altceva, un simbol mai complicat, plus un sens figurat, plus o nuanță critică, ceva... **Asta** cu primăvara și florile e o propoziție, pur și simplu. **Carn** zurlie, dar mă rog! **Tot** la „Duminică în familie” s-a infiltrat nevertebratul Aia de la foaia lui viciantă la fel de nevertebrată. **Moculescu** e solicitată, chipurile, la „Dreptul la replică”. **Mă** așteptam la mai mult de la „Antena 1”. **Ioana și Tiberiu**, de la **Prima TV**, sunt două cataclisme (ne)naturale. **Ei** zic că săvârșesc o emisiune matinală, dar rezultatul e situpid. **N-au** nici un fel de imaginație! **Ștați**, că acum mi-am amintit de **Mirela și Șerban**, de la **Tele 7 abc**. **„Rendez-vous”**-ul ăsta al lor este un fel de lume interioară a show-biz-ului. **Umor** prost, coregrafie second-hand, prezentare lamentabilă. **Nici** n-am cuvinte să vă explic. **Un** spectacol pentru retardat! **Era** s-o uit tocmai pe **Marina Almășan**, cu „Ceaiul” ei, unde a mai trăsnit o perță: „**Ingrid Vlasov** are o soră mai mult decât

Albăstrica

este. **Cu** cântatul rămâne să ne lămurim în timp. **Mult** mai vesele au fost suetele de după festival unde **Nino D'Angelo** cu napoletana lui a fost de milioane țânzând toate greșelile fără jenă. **Norocul** lui e că n-a dat peste Moculescu să-l oprească. **S-a** vorbit de plagiat, despre orchestrați, despre public. **Printre** comentarii vehemenți s-a aflat și **Toto Cutugno**. **Dacă** m-ași întreba ce melode mi-a rămas în minte după cinci zile de SanRemo, v-aș răspunde însă că „Frozer” al **Madonnei**. **Sigur** că am avut emoții când l-am văzut pe **Robert Plant** și **Jimmy Page** primii cu relativă răceală de snobii cu toale de lux. **Tipi** și-au promovat discul nou și au plecat spre noi. **Acum** pot afirma că italienii au tradiție, au talente, și totuși cel mai important festival al lor se află în mare impas. **Așa** că să ne bucurăm de Brașov-ul nostru, unde invitații străini chiar cântă (uneori și două ore) nu doar 3 minute pe bandă! **Am** început să am o gândire pozitivă, aș observat? **Cu** filmele, toate canalele stau rău. **Doar** comediorule ne mai scot din moleșea primăverii astenizante. **TVR 2** ne-a dat un reportaj de la decernarea (cuvânt prea prețios în acest caz) a premiilor unei publicații secrete editate de Uniunea Compozitorilor. **Limbajul** în care s-au conceput premiile este demn de o colegere de braț. **Hauzii** aici! **„Valorificarea tradițiilor folclorice în muzica etno-pop”!** Unde găsești un pleonasm mai frumoșel? **G. Natsis** a primit acest premiu pentru albumul „Noaptea Sânzanelor”. **Solista** este veșnica **Otilia Romea**. **Dacă** Natsis a făcut etno-pop (nu-i mai ziceți muzică ușoară?), atunci **Marius Dragomir, Mircea Rusu, Ro-Mania, Narcisa Suciu, Clăuș** și alții ce treabă au? **Mai** erau două titluri ucigăse, **„Premii pentru cea mai bună formație vocal-instrumentală”** (așa se numeau toate trupele rock de către activiști) a revenit celor patru juri de la Pasărea Colibri (la noi au ieșit la „Folk” dar va trebui să ne adaptăm nomenclatura după adevărații „specialiști”). **Adrian Romoescu** a primit un premiu hilar „Muzicienii români din diaspora”. **Atunci** ce le dați lui **Dan Andrei Aldea, Păunița Ionescu, Nuțu Oltaru** și alora pe care eu nu-i știu? **Cu** riscul să-i enervez pe Șelvi, mai zic una: „Premiul muzicii de jazz” (un fil de „muzici de cameră”) **Că** l-a revenit unui album de blues (Standard Weinberger) nu mai contează. **Nu** mă interesează cui îi dau un premiu, nici pe ce criterii se bazează. **Doar** că TVR-ul le popularizează fără jenă, neprecizând că Uniunea înseamnă de fapt un Moculescu, un Irgulescu (parlamentar parcă), iar ziarul respectiv e scris în bună parte de Ursulescu. **Asta-i** echidistanța pe care o promovează postul bugetar. **Măcar** cu muzica asta ușurică să fie ca lumea! **Anamaria Beligan** m-a câștigat în dialogul cu **Iosif Sava**. **Cu** umor și prezentă de spirit, l-a pus deseori în inferioritate pe atotștiutorul moderator. **Care** continuă să vorbească mai mult decât invitații săi. **Doar** Ioanția îl mai egalează la acest capitol. **La** „Procesul stapel”, a reușit să trei goluri dintre cele cinci ale unui meci-cheie nu erau tocmai curate. **Totuși** concluzia era că totul a fost O.K.! **Cine** să-l mai înțeleagă și pe oamenii fotbalului (tot cinstiți, dezinteresăți și corecți)? **Singurul** care nu face eseur, vorbește repede și nu mult, dă imagini, este **Emil Grădinescu** de la TVR 1. **Să** stai la două noaptea ca să vezi 11 fetițe drăguțe la Divizia Fantastică, trebuie să fi puțin defect. **Băieți** din casă se duc la culcare la fața asta. **Nea Ovidiu** a băgat și scos pixul din buzunar de vreo 20 de ori la un „Proces”. **La** talk-show-uri n-ar trebui să mă bag, dar trebuie să-l remarc pe **Marius** care a renunțat la auxiliarii și discută direct și bine cu clienții. **Mai** vehement cu unii, mai finuț și atent cu alții. **E** și el om cu simpatii de rigoare. **Nu** știu, voi ce ziceți, dar mie-mi place cum se descurcă **Bogdan**, băiatul cu ochelari de la TVR 2 cu concursurile alea dintre liceeni. **Am** înțeles că e facioul lui **Urtescu**. **Talenta!** Acolo regia suferă. **Papa Urtescu** e de milioane. **Duce** foc. **Cu** rețetele, nu cred că m-aș descurca în baza lui, dar emisiunea de la ProTV are farmec. **Iar** am lăudat pe cineva. **Este** explicabil. **Eu** scriu aceste rânduri în Săptămâna Mare. **La** **Antena 1** (duminică) am observat că muzica era un loc considerabil. **În** numai câteva ediții prezentate de **Mihaela Rădulescu-Bănică** s-au perindat pe acolo **Elena Cârstea, Mirabela Dauer, Cătălin Crișan, Vesile Șeicaru, Sanda Ladoși, Mădălina Manole, Sîrinx Experience, U-Nite, Gabi Cotabiță** (cu câteva replici țoioase la adresa gazdelor), **Monica Anghel, Ion Cristinoiu** (cu un remarcabil recital de „plăgăre” susținut live cu clipele de acasă), **Laura Stoica** și câți or mai fi fost, că eu mai trec și pe alte canale. **O** rubrică ce se anunță incitantă (Dreptul la replică) s-a dovedit a fi un aranjament murdar al realizatorilor cu „singura revistă de scandal din România”. **Artiștii** veneau să dea replici unor articole și se trezeau cu

autorii acelor aberații vorbind deodată cu ei. **Totul** a căpătat un aspect de piață. **Din** păcate, nici „vedetele” noastre nu s-au lăsat mai prejos în ale țâșmului. **De** fapt, n-am înțeles cine cui îi dădea replică. **Cert** e că, indiferent cu ce ziar ar fi avut treabă cineva, tot aceeași „redactori” apăreau în emisiune. **O** duduiue cu aspect de „Happy Hooker” (o carte celebră semnată de **Xaviera Hollander**) a venit și în calitate de solistă de jazz cu recomandarea lui **Florin Lungu**. **Încă** o „multilaterală-onestă” după **Dana Dorian, Otilia Romea** și altele care-și caută identitatea pe rețelele noastre. **Eu** cred că nu ne-am coopt pentru astfel de show-uri care nevădit ceva educație, bun simț și minimum de modestie. **Cum** nici moderatoarea nu stăpânea domeniul, am înțeles că singura motivație a rubricii era reclama (contra cătorva bune în ziarul cu pricina). **Altfel**, emisiunea se bucură de o audiență record și ar fi păcat s-o piardă din cauza unor exhibiționiști. **Nu** știu ce face ProTV-ul cu puhoiul de artiști achiziționați. **Îi** vedem doar la diverse sărbători ale postului, sau naționale. **Acum** când **Dion Sârbu** are două canale și o nevastă (aproape oficială), n-ar fi fost drăguț să ne mai dea un Iris, un Cargo, un Andriș, ca să zic doar câteva nume? **Aud** că **Mircea Zara** a plecat de la **Tele 7 abc**. **Să** înțeleg că odio și chipurile **VIVA!** **La** **matinale**, nu mă mai pot uita. **Prefer** să oțesc ziarile cu lentilele mele. **Întrecerea** dintre cele patru canale (TVR, Prima, ProTV, Antena 1) poate duce într-o bună zi la ceva bun. **Decamdată** se poartă fitele și furtașagul mărunț. **Mai** spre toamnă, le voi studia cu atenție. **La** **Tele 7 abc** am prins una de nota 10! **Numitul Șerban** (înalt, frumos și inteligent) zicea, printre altele asemănătoare, că „noi-gândim, nu muncim, iar cu gânditul în România n-ai nici un viitor”. **Dar** cu prezentul nostru ce ai, pietosule? **Orice** intenții bune ar avea acel „Rendez-vous”, este atât de jalnic prezentat încât toată investiția mi se pare inutilă. **Înțeleg** că familia își aduce proprii sponsori, dar bufful gust nu l-i dă nimeni. **TVR 2** l-a dat pe **Peter Muffay** în cadrul emisiunii în limba germană, la 14.20 (într-o joi). **Doar** așa mai aflăm că unul dintre cei mai mari artiști ai Germaniei ne-a vizitat. **Peter** e născut la Brașov, din câte am aflat. **M-am** prins de ce avem filme tot mai slabe! **Ca** să ne abonăm la HBO. **Credet** că exagerez. **Antena 1** face un gest capitalist și-l scoate pe **Sergiu Nicolaescu** din grila de programe pentru că nu are audiență. **Era** mai simplu să nu-l bagel! **Eugen Cristea** a făcut o emisiune cu propria soție pe post de invitat. **Nimic** mai fals. **Amândoi** se străduiau să pară naturali și nimic. **Programele** ale decor de bucătărie îl plac mult lui **Moculescu** și din câte am înțeles și doamnei **Socaci**. **Chiar** așa. **Dacă** vreți să faceți excursii prin Paralela 45, nu-i lăsați pe patroni să cânte! **La** „Ceaiul” din 18.04 am avut parte de un astfel de șoc de mi vine să renunț la biletele pentru **Sovata**. **Era** normal să mă holbez cu maximă atenție în zilele de **Sărbători**. **Televiziunile** noastre s-au întrecut între ele. **Unele** spre folosul nostru, altele doar pentru al lor. **S-o** iau domo! **TVR**, cu porțile deschise, a făcut un efort remarcabil. **O** demonstrație de forță. **Mulți** prezentatori. **O** blondă isterică mi-a tulburat liniștea pascală de familie. **Brenciu** a ținut să o egalez, încurcându-le pe simpaticele **Miruna** și **Alice** în timpul unui Karaoke destul de reușit. **Căștigătoarea** arăta chiar bine și avea ova voce de folosit. **Matineu** n-a fost rău, deși n-au lipsit momentele mai chinute. **M-a** surprins apoi aparțin **Compactior** în formulă nouă (cu **Dan Stelco** la drape). **Reacția** publicului a fost destul de moale. **Dida Drăgan** a ieșit în lume, **Marina Almășan** a avut parte de invitații ei tradiționali (primar, oameni de afaceri nude). **Au** fost și **Dan Spătaru, Gică Petrescu, Mălina, Sanda Ladoși, Daniela Gyorf, Laurențiu Cazan, Class**, toate găștile de dance din familia **Proiect K1, Paula**, „mirobiointa” (așa a zis nervoasa blondă) **Lumița Anghel** și alții. **Și** popularele au avut publicul lor. **Poate** mai mult decât pop-rock-ul. **Talismanii** au fost agresat de aceeași ființă stranie. **Așa** face TVR-ul. **A** rămas cu boala marilor momente rare. **Seara**, după o încălzire lungă a venit și **Toto**. **A** fost simpatic, deși publicul n-a cântat ca la Brașov. **Moculescu** ne-a tradus până și urarea „Hristos a înviat” pe care italianul a zis-o aproape bine în limba noastră. **Au** cântat și împreună, desigur, „Salcia” (ce altceva?). **Așa** cum am anticipat, polisportivul cu vocea-i înțantă nu scapă nici un prilej de a ieși în față. **Finalul** cu toți artiștii plus **Toto** a fost inspirat, deși putea suna mai „Unité”? **La** concurență, **Patricia Kaas** se chinuie să comunice cu românii. **Nu** cred că a reușit. **Cel** puțin așa rețeașă din transmisia de la **ProTV**. **Mie** mi-a plăcut. **Săraca** a încercat și-n engleză, că doar suntem un popor francofon, iar **Bucureștii** era **Micul Paris**. **Cândva**. **Efetele** lumineoase au fost de milioane (\$). **Când** publicul nu plătește, singura realizare este că devine numeros. **Pentru** artiști nu cred că e mare școala să vezi mulți și ignoranți. **Patricia** nu parea fericită, deși n-o va spune direct. **Câți** au ascultat albumul „Dans ma chair”? **Câți** angajați ai ProTV o ascultasera înaintea acestui eveniment? **Și** atunci ce să le ceri celor mulți? **Tucă** a fost cu soția la „Duminică în familie” și s-a dovedit un băiat sensibil, cu nervii oboșiți. **Pruteanu** mi-a plăcut mult, iar **Medeea Marinescu** m-a cucert. **Angela Similea** rămâne o adevărată „Doamnă”. **Grupul Voua** a apărut la două televiziuni cam în același timp. **Tot** așa și primarul **Lis**, despre care **Mircea Dinescu** (TVR 2) a avut numai cuvinte „dulci” și adevărate. **Tele 7** a dat în stăruie concertul **Mondial**. **Prost** filmat și cu sunetul aiurea. **Nu**mai tobe și ceva voci. **Tot** mai bine decât deloc. **Florin Călinescu** a avut niște vorbe de duh și câteva schimburi „amicale” cu **Tanufici**, care a petrecut la **Voronet**. **Porția** de grație am avut-o (la 2,00 noaptea) de la **ProTV**. **Am** revăzut pentru a 8-a oară concertul din 1992 dat în memoria lui **Freddie Mercury**. **Când** vezi așa ceva înțelegi ce-i aia public adevărat. **Artiști** care știu să dea totul pe scenă. **M-a** bucurat să-l revăd concertele **MARI**. **E** drept că pe **Wembley** erau numai plătorii! **M-a** surprins puțin noaptea de Paști când toate posturile difuzau același lucru. **Toți** își imaginează că noi ne hoibim numai la ei. **Toți** se cred posturi naționale. **În** alte țări nu există așa ceva. **La** noi și când vorbește premierul îl vezi pe 4-5 canale „concurante” **Rămân** la părerea că adevărații credincioși se duc la biserică și iau lumină de acolo. **Nu** de la micul ecran. **Totuși** trebuie să închei, reținând și abundența de **Pavarotti, Domingo** și **Carreras** pe la toată lumea (li vom vedea iar de Crăciun) și faptul că realizatorii s-au străduit să se autodepășească. **Onora** le-a mens. **Să** nu credeți că am luat-o razna, dar cred că e normal să fiu înțelegătoare după înviere.

top vox pop rock 1997

● Pește 950 de talane, pește 950 de ciliți care se-au sacrificat colecta (le vom trimite exemplare de schimb) înseamnă ceva în condițiile de zi. ● Formula cu nominalizările s-a dovedit mai eficientă. ● Unele categorii au creat totuși confuzii și vom încerca să mai corectăm sistemul. ● Este evident că s-a mers pe simplitate și popularitate, motiv pentru care e bine să citiți rezultatele ca fiind reflectarea gusturilor CELOR CARE AU FĂCUT EFORȚUL DE A NE SCRIE. ● Mulțumiri tuturor corespondenților și felicitări artiștilor care au adunat punctajele maxime!

Comentariile le așteptăm de aici încolo.

ARTISTUL ANULUI

- a) POP
 b) ROCK
 c) FOLK
 (d) DANCE, HIP-HOP, RAP etc.

1. TALISMAN

1. PROIECT 10

2. Monica Anghel
 3. Gabriel Cotabita
 Urmează în ordine: I.G. Pascu, Malina Olimescu, Loredana.

1. HOLOGRAF

2. Irs
 3. Cargo
 Urmează: Vama Veche, Compact, Vita de Vie.

1. PASĂREA COUBRI

2. Ducu Bertzi
 3. Nicu Alifanță și Alexandru Andreeș
 Urmează: Văli Stăruț și Maria Gheorghiu.

1. MALINA OLIMESCU

3. SOLISTUL ANULUI

2. Laura Stoica
 3. Loredana
 Urmează: Monica Anghel, Paula Seling, Narcisa Suciu.

1. CRISTI MINCULESCU (IRIS)

4. ALBUMUL ANULUI

2. Dan Bitman (Holograf)
 3. Adrian Pleșca (Timpuri Noi)

1. "IRIS-20" (Zone Records)

5. MELODIA ANULUI

1. ATĂT DE SINGUR — TALISMAN
 Urmează în ordine: "Atât de singur" — Talisman (mini LP), "...nici o stea" — Laura Stoica, "Rahove" — Vita de Vie.

6. COPERTA ANULUI

1. GÂNDURI NEVINOVATE — I.G. PASCU (Tempo Music)
 Urmează: "Somn bizar" — Irs (câștigătoare în 1996), "Fată verde" — Project K1, "Să nu ne spunem adio" — Gabriel Cotabita.

2. Standard Weinberger — A.G. Weinberger (Genius)
 3. Ispita — Colectiv Cuvinte (Zone Records)
 Urmează: "Vieța e un cazinou" — G. Cotabita, "Salvează-te" — Sule Paparude.

7. SPERANȚA '98

1. PAULA SELING

8. EVENIMENTUL ANULUI

2. VAMA VECHÉ
 3. Talisman
 Urmează: Laurențiu Niculescu, Ana Pătan și Capucino.

1. DAVID COVERDALE & WHITESNAKE LA BUCUREȘTI

9. DECEPTIA ANULUI

2. Joan Baez la București
 3. Concert Irs 20 de ani
 Urmează: Prodigy la București și "Cerbul de Aur" — Brașov, 1997.

10. VOX POP ROCK PREFERAT

1. Departamentul Divertisment TVR
 2. Mamaia '97
 3. Generația PRO

1. Nr. 11/12

Nume noi în vizorul presei mondiale

Paula Cole

Paula Cole crede în reîncarnare. Ceea ce este potrivit pentru cineva cărui i s-a întâmplat o adevărată înviere (primul ei album — *Harbinger* — a murit de o moarte atât de totală, încât și casa de discuri a dat faliment). Noul ei album — *This Fire* — a dat un single de succes — *Where Have All The Cowboys Gone* —, unul dintre acele cântece care se lipesc de conștiința noastră.

Cole s-a născut și a crescut în Rockport, Massachusetts — un tipic Mic Oraș American. „Locuim într-un mediu foarte muzical. Am învățat să cânt înainte de a fi vorbit”. La școală era „timidă, introvertită. N-aș fi reușit să-mi dau o întâlnire pentru nimic în lume”. A dat o probă pentru a fi majorată, dar și-a rupt un os din talpa piciorului. „A trebuit să port un hidos pantof de lemn timp de un an. Asta m-a făcut să mă retrag către pian, dar mi-era groază să recunosc că voiam să fiu muziciană. Am luat-o pas cu pas”.

Cole a plecat la Boston să urmeze la Berklee School Of Music, unde a întâlnit profesori care au încurajat-o, dar a avut și o depresie nervoasă. „Improvizăm câteodată pe melodii de jazz, dar eram oripilată de ceea ce-mi ieșea din gură. Eram prea auto-critică. Așa că am renunțat la școală. Asta a

NEW NAMES

fost un fel de catharsis, cântecele au început să iasă din mine”.

A refuzat o ofertă din partea unei minore case de discuri de jazz, a fost chelneriță, s-a mutat la San Francisco și „m-am închis în dormitor și am scris cântece”. Cântece multe și triste.

Mama ei a crezut că era sinucigașă. Dar s-a întâmplat ca o altă casă de discuri, Imago, să le placă. Primul ei album „a cam trecut neobservat. Am avut probleme cu casa de discuri” (care mai târziu a dispărut). Într-o zi, Peter Gabriel a rugat-o să facă backing vocals pentru turneul său „Secret World Live”. „Lucrul asta m-a deschis. Din punct de vedere muzical, eram pregătită, dar eram mult prea timidă”.

În 1995, Paula a avut o viziune, ce a determinat-o să-și părăsească prietenul (care îi era și chitarist) și să-și concedieze producătorul. Ceea ce a și făcut, și a pornit-o singură la drum. „A fost devastator. Nu mai aveam trupă. Dar a fost uimitor să simt libertatea creativă”. O perioadă petrecută în turnee prin baruri a dus la concerte în deschidere pentru Melissa Etheridge și la un contract cu Warner Brothers.

Printre artiștii care au influențat-o pe *This Fire*, ea o citează pe Annie Lennox: când l-am auzit vocea în liceu, m-a oprit în loc”.

Cole este, de asemenea, influențată de o „explorare spirituală”, care a condus-o de la Yoga la Budism, la drepturile animalelor, la psihoterapie. „Cred în nemurirea sufletelor. Cred că am avut vieți anterioare, dar nu vreau să vorbesc despre asta”. Cât despre această viață: „Muncesc din greu pentru succes. Vreau să fiu la 50 de ani la fel de activă ca Tina Turner”.

The Corrs

The Corrs se află într-un Mercedes pe drumul către stadionul Croke Park din Dublin, unde o să alăie un meci televizat de fotbal american între Chicago Bears și Pittsburgh Steelers. Trupa, care trebuie să facă deschiderea cântând The Star Spangled Banner, se chinule cu versurile. Cu jumătate de oră înainte de sound-check, lucrurile tot nu merg bine.

Deodată, tensiunea încetează. Sharon Corr se hotărăște că melodia seamănă uimitor de bine cu tema filmului *Black Adder*, pe care încep cu toții s-o cânte, înainte de a izbucni în râsete isterice.

Simțul umorului a fost esențial pentru The Corrs în primii doi ani ai carierei lor, petrecuți promovându-și albumul de debut *Forgiven Not Forgotten*, apoi înregistrând un nou album la Los Angeles în vara anului trecut. Statisticile spun o poveste interesantă: The Corrs au vândut două milioane de copii din albumul de debut, dar trei sferturi din vânzări au fost făcute în afara Stateilor Unite și a Marii Britanii. Trupa și-a făcut cunoscută muzica împrejurul lumii, umplând stadioane, din Australia până în Japonia.

Al doilea album, „Talk On Corners”, ar trebui să redreseze echilibrul geografic. Talentatul producător David Foster i se alătură Glenn Ballard, foarte solicitat de succesul său cu Alanis Morissette încoace. Compozitoarea Carole Byer Sager („Groovy Kind Of Love”, „Nobody Does It Better”) a colaborat la două piese. Suflul tradițional irlandez este amplificat de prezența celor de la The Chieftains.

Vocalista Andrea Corr are propria explicație a faptului pentru care succesul în Marea Britanie s-a lăsat așteptat: „Când a apărut primul album, tot ceea ce se asculta era britpop și techno, și noi nu ne potriveau în nici o categorie. Dar nu dăm vina pe nimeni. Nu putem deveni recunoscuți decât scriind cântece și mai puternice”. The Corrs au fost crescuți într-un regim muzical compus din lecții de pian clasic, muzică tradițională irlandeză și cântece pop sentimentale care se auzeau sămbăta noaptea, în barurile din Dundalk, unde părinții lor erau artiști recunoscuți. La 15 ani, Jim Corr cânta cu părinții lui, dar asculta Crowded House. Prefab Sprout și Scritti Politti. Terminând repertoriul părintesc compus din hit-uri Abba și Carpenters, ei a format o trupă împreună cu surorile sale.

Prima apariție publică a lor a fost o audiere pentru ecranizarea lui Alan Parker după „The Commitments” — cartea lui Roddy Doyle. „A fost scandalos, spune Sharon Corr, nu aveam nici o idee despre ceea ce făceam”.

Oricum, până la sfârșit, au primit cu toții roluri și au devenit cunoscuți în Dublin.

Cu un asemenea început, trupa ar fi putut să creadă că restul avea să fie ușor. Dacă a fost așa, atunci au avut parte de o dură trezire la realitate. Spre sfârșitul anului trecut, un program foarte încărcat i-a îmbolnăvit, forțându-i să se scoale din paturile de suferință cu jumătate de oră înainte de a apărea pe scenă. „Am încercat să cucerim toată lumea dintr-o dată și aproape ne-am omorât”, spune Andrea. N-am vrea să schimbăm ceea ce-am făcut, dar n-o s-o mai repetăm vreodată. De data asta, o s-o facem în mod diferit și o să acordăm Marii Britanii mai multă atenție”.

Și The Star Spangled Banner? În momentul în care sunt pe scenă, cântecul nu este perfect numai din punctul de vedere al versurilor, dar frații au inventat subtile armonii vocale care reinventează imnul drept un cântec de folk, proaspăt ca o dimineață de vară irlandeză. Aceștia sunt The Corrs. La ce altceva vă așteptați?

Finley Quaye

Întrebați-l pe Finley Quaye care este țelul lui; o să zâmbească și o să răspundă: „Nu am țeluri, ci numai obiceiuri”.

Muzica acestui precoce artist de 23 de ani întrunește un perfect echilibru între spiritualitatea dub-ului și prostia amuzantă a pop-ului. Dar albumul de debut al lui Finley, *Maverick A Strike*, nu este totuși o lecție de istorie. Cu ajutorul câtorva ingrediente contemporane și a unei cantități serioase de carismă, acest om a reușit să facă ceea ce puțin credeau posibil: să transforme reggae în stilul cel mai fierbinte al momentului.

Încercările casei de discuri a lui Finley — Epic — de a plictisi publicul de *Sunday Shining*, prin difuzarea excesivă la radio și campaniile din presă, au eșuat. Și impactul instantaneu al cântecului este cu atât mai remarcabil cu cât istoria sa este complicată. Piesa a început sub titlul *Sun Is Shining* pe albumul *Kaya* din 1978 al lui Bob Marley, s-a transformat apoi în *Rainbow*, când Finley l-a cântat pe albumul unui vechi prieten, A Guy Called Gerald, în 1994, pentru ca trei ani mai târziu să-l lanseze sub semnătura sa și sub titlul *Sunday Shining*, adăugându-i câteva trompete și o chitară psihedelică.

Să sară de la drum'n'bass la pop clasic nu este nici o problemă pentru Finley Quaye. Abilitatea sa cameleonică de a sări de la un gen la altul reflectă o formație mult mai mult decât cosmopolită. „Sunt un călător”, spune Finley. „Mă simt bine oriunde mă aflu”.

Conform Legii de Fier a Popului aplicată pe Julian Lennon — „împlinirea muzicală este invers proporțională cu predispoziția genetică” — muzica lui Quaye (care-l are în familie atât pe Caleb Quaye — faimos muzician de jazz —, cât și pe Tricky) ar trebui să fie dintre cele mai proaste. Dar ascultându-i cântecele, îți dai seama că nu are nici o importanță dacă ar fi fost fiul nelegitim al Ducelui de Edinburgh și ar fi crescut printre îmblânzitorii de lei în Algarve.

Totuși, nu se poate presupune că mediul nu ar fi avut o influență asupra lui Finley. Faptul că a fost dus de mama sa la Ronnie Scott când avea șase ani nu se poate să nu fi avut impact asupra lui; la fel se poate spune și despre experiențe formative mai puțin strălucite, cum ar fi faptul că a cântat odată *Blue Monday* într-o trupă a școlii. Finley știe să aprecieze muzica din Manchester („The Fall” sunt buni, The Charlatans sunt ai naibii de buni”), și are chiar o explicație proprie a declinului Stone Roses: „Erau priviți ca niște zei”, explică el. Pe urmă, au trecut de la LSD la Ecstasy și nu au mai avut nimic de spus”.

Într-o altă amintire din Manchester — a făcut parte din echipa lui Jean Michel Jarre pentru concertul de la Maine Road — se pot găsi rădăcinile Inclinațiilor lui Finley pentru compoziție. „Ne-au trebuit șapte zile să aranjăm scena, își amintește el. Jarre avea o orgă imensă semi-circulară, și clapele se aprindeau atunci când ei cânta. Am atins-o odată și era pur și simplu o orgă cu becuțe de brad pe clape. Era ca o cutie pentru ouă fără ouă înăuntru”.

Dar, câteodată, omește grozave les din cutii pentru ouă care nu au ouă înăuntru.

Comershop

„Ca trupă, suntem încă la stadiul de larvă. Așteptați numai până la stadiul de fluture. O să fim o molie imensă și exotică”, declarau Comershop revistei „New Musical Express” în 1994. Mulți nu l-au crezut, dar Tjinder Singh și Ben Ayers au parcurs drumul lung de la ignoranță, din partea criticilor, la turnee împreună cu Oasis.

Cântecul care a atras atenția întregii lumi asupra lor este „Brimful Of Asha”, un omagiu închinat actriței indiene Asha Bhosle, extras din la fel de superb album „When I Was Born For The 7th Time”. De fapt, piesa este ceva mai veche, și sună puțin alt fel în original. Ceea ce s-a auzit la radio este remix-ul lui Norman Cook.

„Mi s-a părut un cântec absolut excepțional. Îmi aducea aminte de „Roadrunner” al lui Jonathan Richman, sau „I'm Waiting For The Man” a lui Velvet Underground. Îmi aducea aminte de tinerete”, spune Cook. „Singura problemă era că ritmul nu era destul de rapid pentru cererea publicului. Așa că l-am sunat și l-am întrebat: „Mă lăsați să fac un remix? O fac pe gratis, numai să am o versiune a mea”.

Că să fie sincer, în comparație cu majoritatea remix-urilor pe care le fac, am lăsat cântecul în pace. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să accelerez ritmul și să adaug un bass și tobe mai puternice. Cântecele este hit-ul, nu remix-ul meu”.

În America, totuși, fără să fie nevoie de remix-uri, cariera trupei a progresat în mod natural. Al doilea album Comershop, „Woman's Gotta Have It”, a intrat în conștiința populară când în Marea Britanie erau încă considerați incompetenți și se zbateau chiar să obțină un concert. David Byrne le-a oferit un contract la casa sa de discuri, Luaka Bop, și l-a prezentat lui Allen Ginsberg, care recită o poezie pe albumul „When I Was Born For The 7th Time”.

Producătorul hip-hop The Automator (oificat pentru rezultatul colaborării sale cu Kool Keith)

a ajutat și el la înregistrarea albumului. „When I Was Born...” a ieșit în fruntea preferințelor cititorilor revistei „Spin”.

Așa că atunci când Noel Gallagher căuta o trupă care să cânte în deschiderea concertelor Oasis în turneul american, Comershop au fost principalii candidați: cântece grozave; oameni drăguți; destul de cunoscuți. Perfect.

Singurii membri stabili ai Comershop sunt o pereche perfect insulară: Ben Ayers este un tip tăcut, care tocmai și-a părăsit slujba de la Beggars Banquet (casa de discuri la care sunt Chariats) pentru a se putea dedica muzicii. Tjinder Singh, pe de altă parte, nu a avut niciodată o slujbă. Și el este tăcut, dar mai degrabă prudent decât placid.

„Nu cred că suntem pregătiți pentru taină”, spune el. Singurul lucru pentru care suntem pregătiți este ceea ce ne-am planificat să facem până la sfârșitul secolului. Vedeti, am făcut un plan pe cinci ani, al cărui scop era să facem bani ca să putem justifica toată energia depusă în trupă. Nu cred că este o ambiție nerezonabilă”.

Dar, dacă planul este numai pentru cinci ani, ce au Comershop de gând să facă după ce ies din show-biz?

„Ei bine, eu sunt destul de fericit să nu fac nimic, spune Tjinder. Sunt un lenș. N-o să fac nimic, în afară de a-mi crește barba. O barbă biblică. O grădină. Șah, poate puțin cricket”.

„Eu o să-mi petrec timpul cu copiii mei. Da, bărbii și grădini, și grădini de bere”, visează Ben.

„Deci asta a fost scopul nostru: să facem ceva bani ca să putem justifica faptul că am făcut chestia asta atât de mult timp. N-am vrut niciodată să facem parte dintr-o trupă. Am început să facem muzică pentru că nu ne plăcea ce se întâmpla din punct de vedere social. Și numai din întâmplare am avut un concert în Harlow, și Wilija ne-a oferit un contract”.

Credeți că sunteți talentați?

„Nu, nu cred, spune Tjinder. Mai degrabă lipsit de talent”.

„Eu sunt complet lipsit de talent”, adaugă Ben flegmatic.

Atunci care este secretul succesului trupei?

„Avem ureche muzicală”, spune Tjinder. Ben se gândește un moment. „Putem să alegem ceea ce este bun de ceea ce este rău. Când eram copii, obișnuim să aleg sertare întregi de cuie. Cred că asta mi-a folosit”.

În sfârșit...

„Din punctul de vedere al criticilor, cred că am reușit să ne impunem cu ultimul album. Pierdem timpul acum. Încercăm să ne impunem când nici nu mai e nevoie s-o facem”, spune Tjinder.

Dacă ar fi să ne luăm după tot ce spun Comershop (ceea ce ar putea fi o greșală), ne mai rămân numai doi ani până când cei doi se vor retrage, devenind Jeneși? Ne mai rămân numai doi ani de pop de perfectă calitate.

Oameni buni, opriți mileniul! Chestia asta ar trebui să dureze!

■ Pagina realizată de Ileana Cosăceanu

RĂSPUNDEM DACĂ SUNTEM

observația ta cu privire la ultimul număr. Că revenim la „forma de aur”, iar este măgulitor, dar trebuie să-ți mărturisesc că echipa nu s-a schimbat, ci s-a

despre un concurs la un alt ziar. Te aștept și cu alte păreri despre viața pop-rock. ● **Dorel Marcu** (Timișoara). Abonamentul tău a expirat, așa că poți trimite 15.000 lei chiar acum. O dată cu acest număr, primești și paginile 3-4 ale numărului trecut. La Parc Place s-a cântat de St. Valentine's Day. S-a și dansat cu Genius și Proiect

mulțumit deși dețin confirmarea din 9 aprilie. Relatarea ta despre concertul Page & Plant este una de suflet. „Pentru mine concertul a avut o dublă semnificație: îndemn la meditație și contemplare pe de o parte, iar pe de alta, la căutare și zburcuciu, la durere și iubire, la autoflagelare cu alte cuvinte, „Let The Music Be Your Master”. Nu e nimic patetic în cele scrise de tine. Mă bucur că mai sunt oameni pentru care Lez Zep. înseamnă atât de

ÎN STARE

micșorat. „Top-ușorul” ți-a plăcut, și nu-mi pare rău, revenirea lui Cristian Teodosiu, articolele lui M.V. Pop, cronicile semnate de Oltea Șerban-Părau ș.a. Ai dori mai mult spațiu pentru Gălbioara și Albăstrică Crezi tu că n-ar deranja pe nimeni?! Eu știu deja câteva cazuri foarte iritate din cauza fetelor. Pagini consacrate rock-ului mondial încercăm să avem mereu. Acele analize ample pe care le sugerezi cer și o anumită stare pe care, din păcate n-o am, fiind nevoit să alerg după surse financiare. Poate se produce o minune în lunile următoare și atunci putem discuta despre conținut în mod serios.

● **Marius Toader Nicolae** (Câmpulung Muscel). Bine ai revenit D.J. TOM! Analiza modulului de exprimare a noii generații radio, a limbajului „de fier” cum

ți zici, a fițelor unora, mi se pare cam dură, dar justă. Radio Orion Muscel, cu un patron ca regizorul Radu Gabrea, are un nivel bun, deși minusurile semnalate de tine par esențiale. Povestea evoluției intelectuale din ultimii ani este și ea puțin tristă. Experiențele trăite de tine, cu decepțiile inerente, te-au făcut mai profund, mai pretentios. Generația „PRO” a produs și ea ceva: generația „CONTRA” (în care te incluzi). Despre Disco Fun No One am auzit, dar n-am știut că-l are patron pe Dan „Sharpe” Șipoteanu, fratele Ilenei Șipoteanu-Lupu. Show-urile cu Holograf, Class, Talisman, Pasărea Colibri și alții le-am aflat de la artiștii respectivi. Ei păreau mulțumiți (mai mult financiar). Poate faci un efort și colaborezi cu noi pe teme socio-muzicale! ● **Cristi Șandru** (Sighișoara). Despre Dire Straits n-am scris recent, dar nu uita că revista are apariții din 1991 încoace. Poate voi relua unele date esențiale în viitorul apropiat. Mark Knopfler are o apariție recentă semnând coloana sonoră a filmului „Wag The Dog” în care rolurile principale le au Robert De Niro și Dustin Hoffman. CD-ul a fost editat de Mercury Records. ● **Ian Gillan 2** (București). „La vârsta mea (42 ani) am avut mari emoții la începerea concertelor, cât și în timpul lor, deoarece mi se împlinea un vis din tinerețe...”. Categorie suntem mulți dintre cei care ne-am dorit să-

vedem la București pe Gillan, Coverdale, Page & Plant. Tu spui „ca niciodată”, publicul a fost fantastic”. Te referi la concertul Whitesnake. Eu am văzut și alte concerte și pot afirma că nu de public ducem lipsă. Sigur că e minunat să vezi tineri cântând piese apărute în anii '70. Page și Plant ți-au plăcut chiar mai mult decât idolul tău, Gillan. „No Quarter” nu te putea trimite prea mult în urmă, pentru că a ieșit în 1994. „Nu am înțeles de ce TVR-ul nu a dat tot concertul, și reporter a fost dl. M. Stoica”. Nu-ți pot răspunde decât că Minel este angajat la Zone Vision România și așa-mi explic apariția lui. Îmi ceri date exacte despre concertul Tina Turner. Care? Dacă ai citit mai sus, înțelegi de ce nu voi comenta cele relatate de tine

K1. În Piața Victoriei ai avut parte de Holograf și Vița de Vie. Din câte știu, Timișoara n-a dus lipsă de concerte în aceste prime luni ale anului. Dar sponsorii grei nu se bagă decât la evenimentele și nu le poți pretinde altfel. ● **Elmira Mustafa** (Medgidia). Și mie mi se pare ciudat că revista lipsește din acea zonă. Abonamentul ar fi soluția ideală. Oricum, primești acum două numere (9/10 solicitat, plus cel de față). Top 7 are o temă de fiecare dată alta. Tentativa ta nu e rea, dar merită să mai încerci. ● **Cristina Badea** (Galați). „Pentru mine, chestia asta cu Nightlosers a fost cam așa: citit V.P.R., văzut și cumpărat imediat. Încă de la prima piesă, albumul „Plum Brandy Blues” m-a cucerit”. Coperta a incitat și ea la cumpărare, dar nu toți doritorii au avut baftă, pentru că în Galați se aduc puține exemplare. Le voi transmite producătorilor scrisoarea ta și poate vor înțelege că și la Galați există public de calitate care trebuie onorat cu marfă corespunzătoare. ● **Paul Niculescu** (Giurgiu). Ai intuit corect definiția lui TOP 7, care este tematic, dar și nonconformist (față de clasamentele uzuale). În TOP 20 pe 1997, alcătuit de tine, pe primele locuri s-au clasat Elton John, Andrea Bocelli & Sarah Brightman și Gina G. Titlurile se știu. Retrospectiva topurilor de-a lungul anilor o vom face mai curând, oprindu-ne la primele locuri din fiecare an, din 1955 încoace. M.V. Pop se va bucura de aprecierile voastre. Rubrica cu texte o mai amânăm puțin. The Exciters (Brenda Reid, Carol Jackson, Lilian Walker, Herbert Rooney) au scos la United Artists, în 1962, melodia „Tell Him”. Fetele erau colege de liceu (toate s-a născut în 1945), iar Herb, mai mare cu patru ani, venea dintr-un grup de băieți, fiind și producător. Billie Davis (Carol Hedges) este născută tot în 1945, și a preluat piesa fetelor de la The Exciters în 1963, ajungând pe locul 10 în Marea Britanie. Acest cover a fost pentru ea cea mai importantă realizare. În 1974, londonezii de la Hello ajungeau cu aceeași melodie pe locul 6. Mai ai de primit încă două numere. ● **Ioana Șerbănescu** (Ploiești). E bine că ai început cu „Pittis-Show” și ai continuat cu „Vânare de vânt”. „Apreciez inițiativa celor doi, dar nu mi se par prea calificați ca moderator”. Cărțile pe care le numești, ajung greu și la noi. Nu mai relau toată povestea lor. Primul pas l-ai făcut. Acum fă-ți curaj pentru un comentariu care să intre sub egida „Folk Time”, sau unde vrei tu. ● **Daniel Grere** (Târgoviște). Vom apela la „Chestionar” abia la toamnă. Sugestiile tale sunt tocmai bune. Cu totul de melodi nu ne-am avântat pentru că există la fiecare post de radio și în plus mai e unul publicat de Media Services. ● **Ioana & Aurel** (București). Prima voastră tentativă de TOP 7 a fost bună. De aici încolo conțez pe voi și la alte rubrici. ● **Valentina Neagoe** (Salcia, Mehedinți). Mandatul a sosit. Nici o scrisoare nu mă deranjează sau supără. Poți aborda liniștită și probleme personale. Urările de primăvară le primesc și ți le întorc. ● **Daniel Gheorghiuță** (Breaza). Prefer să-ți trimit revista acasă decât să scriu scrisori. Texte de melodii nu-ți pot trimite deocamdată. Fan-Cluburile Queen cred că există la noi. Îți rog pe cei care știu despre ele ceva să-mi comunice. Am citit ambele corespondențe de la tine. Dacă tot ai primit revistele solicitate înseamnă că Poșta mai merge. ● **Doina** (Ploiești). Bine că dai un semn de viață. Ai văzut ce supărat este pe noi Sergiu Hurmuz? Între timp l-am expedit încă un premiu pentru care încă n-a

publicat cam tot ce deținem despre Joan Baez. O bibliotecă publică în care să găsești lucrări pop-folk-rock nu cunosc. Știu că există cărți adevărate (cam 200.000 lei) la Dalies. Înregistrarea video sau audio a conferinței de presă voi încerca s-o obțin, deși n-am prea mari speranțe. Interviu radio ți-l pot copia pe o casetă precizând că nu sună prea fericit. S-a difuzat la ACTIV FM de trei ori. Nu știu când va veni din nou în România. Îți promit pentru toamnă un mini-serial cu extrase de pe toate albumele Joan Baez pe care le dețin sau le pot împrumuta. Mă refer la emisiunea de la radio. Dacă va mai fi acolo unde e acum?! În clipa în care voi găsi o adresă valabilă pentru Joan Baez o voi publica. Am reținut și ideea unei categorii noi pentru TOP V.P.R. 98, cea cu „Articolul anului”. ● **Sorin Mihai Grad** (Satu Mare). Bine ai venit. Categorie despre grupurile Holograf, Cargo, Iris, Phoenix am scris mult. Ar trebui să-ți trimit cam toată colecția. „Jurnalul” celor de la Cargo îl vei primi cu siguranță când va fi gata. „Ziua Vrajitoarelor” n-a apărut încă, așa că nu poate intra în TOP 30. Nici L.P.-ul „C-așa vreau eu” (Holograf). Numai albumele ieșite oficial pot figura într-un top. Bune clasamentele tale și sper să perseverezi! ● **Vlorica Păun** (Constanța). Și eu mulțumesc pentru mini-postere. Nu trimitem aceste daruri decât numeric. Se poate să primești unul care să-ți prisosească. Faci un schimb și gata. Albumul lui Ritchie Sambora există. A apărut în martie la PGD/Polygram Pop/Jazz cu titlul „Undiscovered Soul” și conține 12 piese (Made In America, Hard Time Come Easy, Fallen From Graceland sunt primele, iar ultima dă titlul albumului). Blues, country și soul pe acest al doilea disc solo al chitaristului lui Bon Jovi. Printre invitați se află Steven Tyler, Billy Preston și Kenny Aronoff. Poate va fi și o cronică de disc în nr. 100!

● **Daniela Danielvis** (Buzău). O iau pe rând, pentru că atingi multe subiecte. Abonații au prioritate absolută. Număr special sau de alt format vom avea mai spre vară. Mă mir că-mi spui că n-ai primit poster, pentru că noi am trimis la toată lumea. Mai cu seamă după ce am primit „marfă nouă” de la cititori. Oricum, nu era o obligație a revistei, ci un cadou! În „Expres Magazin” găsești des referiri la Elvis pentru că acolo apare „Arhiva Pop-Rock” în fiecare săptămână (joi). Nu știu care-s condițiile de înscriere într-un Fan Club Elvis Presley, dar îi rog pe cei care cunosc amănunte să mi le comunice. Mulțumesc pentru articolul din „TV Satelit”. ● **Sergiu** din Ploiești se plânge unei alte publicații pentru faptul că n-a primit un premiu de la V.P.R. Este adevărat că cineva din orașul lui s-a angajat să-i ducă tricoul Coca-Cola pe care-i dobândise. Așa am aflat că n-a ajuns. Era mai simplu să mai sune o dată aici (a făcut-o de câteva ori) decât să „umble cu păra”. Noi am decis că merita un premiu pentru interesantele Topuri Nonconformiste (Citez din nr. 3/1997: „Un premiu special îi revine lui Sergiu Hurmuz din Ploiești care ne-a trimis peste 100 de titluri ale unor piese de dragoste. Îi mulțumim!”). E jenant să declari că participi de plăcere la un joc și apoi să faci caz în urma unei neînțelegeri. Mai trist mi s-a părut textul următor: „...oamenii care nu lucrează la reviste decât pentru bani, și nu pentru bucuria cititorilor!!! Nu știu dacă e bine să răspund acum la o astfel de măgărie tipic comunistă. Nu știu dacă acel Rico de la TV Satelit cunoaște reguli elementare deontologice publicând o astfel de scrisoare. Știu însă că va trebui să aducem revista și abonamentele la preț real pentru a suporta astfel de ofense, dacă va mai fi cazul, sau să renunțăm la ea. Pentru Sergiu mesajul meu e simplu. Deși am pierdut un premiu prin „bunăvoința” unei concitadine, vei avea un altul de la redacție. ● **Radu Maier** (Rm. Vâlcea). Oferta e generoasă, dar nu se înscrie în preocupările actuale ale revistei. Abonamentul tău e valabil încă trei apariții. Dion, pe numele real Dion DiMucci, s-a născut în 1939 (18 Iulie) la New York. A debutat la 12 ani, la emisiunea radio a lui Paul Whiteman. În 1958, a format un grup

cu Freddie Milano, Carlos Mastrangelo și Angelo D'Aleo, folosind numele de Dion & The Belmonts (numele unei străzi din Bronx). În 1960, a trecut la o carieră solistică semnând un contract cu Laurie Records. Primul single a fost „Lonely Teenager”. Primul și singurul său hit a fost scris în colaborare cu Ernie Maresca, despre o fată cu care Dion s-a și însurat mai târziu. Așadar, e vorba de piesa „Runaround Sue”. În 1963, a trecut la Columbia, iar după cinci ani a revenit la Laurie. O vreme, a lucrat pentru Warner Brothers (în 1970 a avut un single „Your Own Yard”). Dion fiind solistul grupului, e bine să-ți spun că ceilalți erau tot vocali (D'Aleo, prim tenor, Milano, tenor secund, Mastrangelo, bas). ● **Daniel Grere** (Târgoviște). Visul tău privind Modern Talking s-a împlinit. Despre venirea lui Gary Barlow nu știu nimic mai mult decât au scris ziarele de la noi. În „Expres Magazin” am precizat că este vorba de știri preluate de la diverși confrăți. Vestile adunate pe 1 aprilie sper că nu le-ai luat în serios.

● **Pit The Beat** (Tulcea). Acum că avem adresa nouă, putem rezolva și restanța. Colegele mele n-au făcut legătura între nume și pseudonim. Oricum, cele șase numere care urmează (sau câte or fi) îți revin gratuit. ● **Crazy Nick** (Brăila). De acord cu filmările proaste la Page & Plant. Dacă toți oamenii capabili au plecat la alte posturi... Plăcută

DION

Radu Pantos

Târg sau conexiune?

Luni, 20 aprilie 1998, ora 20.00, PIAȚA CONSTITUȚIEI, din BUCUREȘTI. Sub un cer violet, cu vânt puternic și temperatură de 12°C, „CONNEX GSM” ne invită la „Marea Conexiune”, un spectacol în aer liber. Mediatizarea evenimentului își spune cuvântul. Lume multă din București și din țară, care așteaptă începerea spectacolului, terasele blocurilor laterale pieței sunt pline de ciorchini umani. Scena este amplasată greșit spre ieșirea pieței în Splaiul Unirii.

Vizibilitatea proastă creează o stare de nervozitate și o comasare a publicului în fața scenei. Două mari ecrane video sunt ancorate pe fațada Palatului Parlamentului, fapt care permite o vizionare acceptabilă a concertului. Sonorizarea nu este satisfăcătoare, instalația de sunet nu poate acoperi perimetrul gigantic al pieței, vântul își aduce și el contribuția la acest dezastru. E o luptă surdă pentru a ocupa un loc cât mai bun în acest labirint uman. Reușesc în sfârșit să ajung în fața scenei, aerul este irespirabil, o presiune umană de neimaginat. Întinerul este la el acasă, cineva din stânga mea spune: „Atenție, la buzunare!”, dar cine mai poate ajunge la ele? Mă uit pe scenă și îi invidiez pe cei din culise. Spectacolul începe cu formația „Mayumana”, ritmurile africane acoperă întinerul și lumea începe să danseze, este o frenezie la care participi chiar dacă nu vrei. Sticlele de votcă încep să-și facă apariția și trec din mână-n mână (ce solidaritate poate aduce frigul!). În fața mea cerberii în uniformă, garduri metalice. În aer fascicule laser policrome înduiesc ambianța. Formația Mayumana își încheie evoluția, spațiul din jurul meu devine mai respirabil, lumea începe să plece, e un adevărat furnicar uman între Piața Unirii și Piața Constituției. Pe scenă apare doamna

muzicii franceze Patricia Kaas, fragilă, sensibilă, o prezentă plăcută. Intrarea ei muzicală nu aduce acea explozie pe care o așteptam, conexiunea dorită de organizatori se lasă așteptată și totuși ea, vedeta, încearcă să câștige, încearcă să creeze un dialog dincolo de muzică și uneori am sentimentul că reușește, dar spațiul e prea mare și ea vine dintr-o zonă muzicală care azi nu poate câștiga, pentru că nu se pliază gustului „comercialului muzical”, lucru știut de organizatori, dar probabil ei, „comercialul muzical”, e prea scump pentru o ambiție și o pungă „CONNEX GSM” nu destul de mare!

Patricia Kaas interpretează o piesă rock și efectul nu se lasă așteptat. Și totuși ea nu aparține rockului. Se cântă „La mulți ani” cu jumătate de gură și totul se termină într-o strângere de mână în care „noi” am oferit ce am avut sub deviza „E mai mult decât tot ce ai văzut până acum în România”, cu jocuri de artificii bineînțeles. Iar „ei” au venit, au văzut, au plecat. Actul artistic e o noțiune care nu există. Cum ar putea exista artisticul la acest sfârșit de mileniu 20, când respectul față de muzică este ultimul dintre interese? Gardurile metalice încep să fie strânse, luminile se sting, forțele de ordine își numără efectivul, puhoiul uman se retrage spre alte zări, iar cel ce scrie aceste rânduri rămâne cu un regret: acela că „Marea Conexiune” nu a fost un spectacol al comunicării, poate doar un târg de la care au lipsit berea și mițetele. Cine spune că la Târgul comunicării nu există comunicare, să mă contrazică.

■ Eugen Martin Lang

Foto: Nae Cozmi

Prin grija organizatorilor, doar ziarele cu celular au fost invitate să dialogheze cu Patricia Kaas. „Un porumbel alb” ne-a povestit ce minuni a auzit acolo. ● Mai toți s-au străduit să formuleze întrebări în franceză, în timp ce în cască pentru solista cineva traducea în... engleză! ● Un redactor de la Radio Buzău a întrebat-o dacă știe ceva despre „la musique facile roumaine?” ● Altcineva a cerut voie să „poner les questions en français”. ● Mai nimeni nu știa cum se pronunță titlul albumului „Dans ma chair”. Cam toți credeau că e vorba de „scaun”, și nu de „piele”. ● O altă „ziaristă” l-a urât Patriciei: „Bienvenue

fost sub orice critică”, încheie articolul Claudia Voicu. Ce s-o fi întâmpiat cu cele nu știu câte camioane de scule?! ● „Scandalul din spatele concertului Patriciei Kaas” (titlu „Ziua”). Afiam că s-au cheltuit pentru concert 500.000 \$! În „Ziua” au fost „peste 200.000 de oameni” la concert. În rest numai elogii. ● „Național” subliniază proiecția „istoriei comunicării” ca fiind momentul de maximă emoție a show-ului. Aducerea unei artiste rafinate la o astfel de aniversare nu s-a dovedit a fi cea mai inspirată, având în vedere nivelul „ridicat” al culturii muzicale de la noi. Concertul în sine, se spune în „Național”, a fost „conextraordinar”.

O conferință de presă la care n-am fost

dans le Roumanie!”. Despre pronunția unora se poate spune că l-au întrecut pe Iliescu. ● Întrebări cu mare substanță: „De ce cântați și în engleză, nu vi se pare că trădați franceza?”; „Vi se pare că s-a schimbat ceva în România, de când n-ați mai fost?” (aici Patricia a zis simplu „NU!”), iar eu precizez că în 1992 n-a văzut decât Aeroportul Otopeni, scena de la Brașov și drumul de la Brașov la Otopeni, parcurs cu mașina); „Cum ați făcut de v-ați stricat vacanța și-ați venit în România, că noi știm că sunteți în vacanță? V-au atras banii... sau ce?” ● Răspunsurile solistei franco-germane au fost pe măsură. Ea nu este o mare vorbărească și s-a rezumat la câteva lozinci gen: „Muzica face parte din mine”; „Trebuie să fim mai buni”; „Trebuie să iubim oamenii” și altele de acest gen. ● Îi mulțumim „porumbelului alb” pentru amabilitate și îi mulțumim și lui Paul Năncă pentru că „a avut grijă” ca nimeni de la „Vox Pop Rock” să nu răcească. Probabil că s-a gândit că după ce cu Joan Baez am vorbit exclusiv în engleză, acum e momentul lui să se afirme cu limba lui Voltaire. ● Răsfoind presa din 22.04 am găsit câteva titluri atractive. „Mii de spectatori au fugit din Piața Constituției, imediat după ce Patricia Kaas și-a început recitalul” (din cauza lacrimogenelor lansate asupra lor). Asta era în „Evenimentul zilei”. „Sonorizarea a

● „Cronica română” o mai dă o dată în bătă și susține că la Brașov (în 1992!) Patricia a cântat doar trei melodii „100 de fani s-au rănit la concertul Patriciei Kaas” este un alt titlu din același cotidian. De unde „fani”? E clar că termenul nu este cunoscut la noi, și ziaristii îl folosesc pentru „trecători”, „curioși”, „spectatori ocazionali” ● Și „Libertatea” a numărat 100 de „victime”. Ziarul remarcă suprapunerea celor două concerte din București (Toto Cutugno și Patricia Kaas) și reține deficiențele de sonorizare din Piața Constituției. Medicii s-au plâns și ei de proasta organizare. ● Alte ziare n-am cumpărat, dar important e să vă ajut să vă faceți o idee generală despre cum a fost perceput evenimentul și de alți ochi. În fond, noi ne-am uitat la televizor, și acolo aspectele menționate nu s-au simțit. Poate la 2 ani celulariștii se vor gândi mai serios la loc, artist, sunet, și atunci numărul clienților va crește uluitor. Ce-ați zice de un AC/DC?!

■ Andrei Partog

TOP 30 V.P.R.

TOP 15 L.P. Românească ediția a doua

- (1) ATĂT DE SINGUR — TALISMAN
- (3) Dor de ducă — Ducu Bertzi
- (2) Nu am chef azi — Vama Veche
- (11) Viața e un cazinou — Gabriel Cotabiță
- (5) Iris 20 de ani — Iris
- (13) Pe tine te-am ales — Compact
- (-) Plum Brandy Blues — Nightlosers
- (8) Standard Weinberger — A.G. Weinberger
- (-) Connect With Me — Quo Vadis
- (4) Salvează-te — Șule Paparude
- (-) Saved By The Holy Love — Platonjic Band
- (12) In concert — Alexandru Andrieș
- (6) Phoenix Dance Explosion — Prolect K1
- (15) Aniversare 35 — Phoenix
- (14) Cântec din Țara de Sus — Narcisa Suclu

Propuneri (primite de la topiști): Aberații sonore — Ada Milea, Only Love — Paula Seling, Deasupra tuturor — B.U.G. Mafia, OrGAZm — Gaz Pe Foc, Cântă cu mine — Mădălina Mănoile, ... și joacă — RO-MANIA, Încredere — Silvia Dumitrescu, Remember Mondial — Mondial.

PRECIZĂRI

- Se omologhează doar albumele apărute pe piață (ascultate acasă sau la radio) nu și cele care urmează să fie lansate (cum e cazul cu „Ziua vrăjitoarelor” — Cargo).
- Mentinem (deocamdată) producții 1997-1998.
- Unele titluri, dacă au voturi mai multe, pot reveni în top.
- Așteptăm propunerile voastre.
- Primele CD-uri vor fi acordate după această a doua ediție a TOP 30 din 1998. Vor fi și casete cu albume înregistrate de redacție. Numai pentru „topiști” consecvenți!
- Poate în curând abonații vor avea parte de casete-surpriză cu secvențe de pe albumele din TOP 30!

TOP 15 L.P. Străine ediția a doua

- (2) Time Out Of Mind — Bob Dylan
- (6) Let's Talk About Love — Celine Dion
- (1) Restless Heart — Whitesnake
- (-) Ray Of Light — Madonna
- (4) Reload — Metallica
- (9) The Very Best Of... — Sting & The Police
- (14) Titanic — Soundtrack
- (3) Urban Hymns — The Verve
- (12) Bridges To Babylon — The Rolling Stones
- (-) The Blue Cafe — Chris Rea
- (-) Van Halen III — Van Halen
- (11) Queen Rocks — Queen
- (-) Pilgrim — Eric Clapton
- (-) BBC Sessions — Led Zeppelin
- (-) Jugulator — Judas Priest

Propuneri: Bonfire — AC/DC, Kylie Minogue — Kylie Minogue, Virtual XI — Iron Maiden, Savage Garden — Savage Garden, Left Of The Middle — Natalie Imbruglia, A Rose Is Still A Rose — Aretha Franklin, Snake Bite Love — Motorhead, Yield — Pearl Jam, The Ozzman Cometh — Ozzy Osbourne, Together Alone — Anouk.

INTERCONT MUSIC LTD.

Casa de Discuri INTERCONT MUSIC

Șos. Pantelimon Nr. 111 A
Bucharest 2, România
Phone: +40 1 250.82.42
Fax: +40 1 250.83.69

Producător, importator și distribuitor de albume muzicale editate pe CD-uri și casete audio vă propune pentru primăvara 1998 următoarele producții muzicale din catalogul său:

Nicu Alifantis — VOIAJ
Laurențiu Cazan — SAY SOMETHING
Pașărea Colibri — CIRIPITURI
Anca Parghel — MIDNIGHT PRAYER
Ducu Bertzi — DOR DE DUCA
Daniel Robu — SCARED
Corul Național de Cameră MADRIGAL — Liturghia Pascală Bizantin-Ortodoxă.

Din import vă propunem următoarele titluri:
Colecția ROSE — cea mai vândută colecție de muzică clasică din România (peste 100.000 de ex. pe CD)
Colecția SUCCES (albume interpretate de: F. Sinatra, M. Jerry, R. Charles, N.K. Cole, L. Pavarotti, J. Carreras, P. Domingo etc.)
Colecția GONG (albume interpretate de: L. Dalla, D. Modugno, F. Papetti, R. Pavone, E. Morricone etc.)

Informații pentru comenzi și distribuție la tel. (01) 250.82.42 și tel/fax (01) 250.83.69.

Vă semnalăm o nouă apariție discografică a lunii aprilie 1998 în interpretarea cantautorului DORU STANCULESCU — albumul folk editat pe CD și MC intitulat

„De-saltăleri... și până ieri” — vol. 1.

Lansarea oficială — 24 aprilie 1998, ora 14:00, la Club MALIBU — Incinta Teatrului „Ion Creangă” din Str. Piața Amzei nr. 1-3, București.

DANCE REVOLUTION

(și mai mică, și mai rea!)

Presă noastră cântă - Lava se revarsă!

Loredana Tudor a înregistrat un CD cu 13 piese (majoritatea semnate de Rolf Wetzel) cu texte în limba română (scrise de Loredana) și în engleză (7). TITLUL albumului, conceput alert în ritmuri techno-rave-jungle, este „Boses Techno”. Întregul material a fost înregistrat și mixat la Soundhouse Records Aasen din Germania de către R. Wetzel (care este și producătorul proiectului). Prima prezentare s-a

făcut la MIDEM '98 desfășurat la Cannes. Se lucrează la un video-clip promoțional. În România nu s-a găsit încă producător pentru preluarea acestui album. Firma care se ocupă de LAVA (numele de artist al Loredanei) îi mai are în grijă pe Daniel Robu, Silent Circle, Victoria Jones, The Teens, L-Zone ș.a. Tot cu Rolf a lucrat și Paula Selting pentru primul ei album. Deocamdată am consemnat această tentativă a

unei colege care își încearcă șansa pe un teritoriu dificil, dar nu imposibil. Până când discul va fi multiplicat și la noi, nu are rost să comentăm conținutul. Dacă „solistele” s-au pus pe scris, de ce n-ar fi „replici” și din partea presei?!

SEMINAL U-NITE DANCE ATTACK

Un album de remix-uri, U-nite — Dance Attack se lansează în această perioadă pe piață, propunând publicului de adolescenți versiuni „modernizate” ale celebrelor piese ale formației Compact din perioada 1988-1995, compuse de

Adrian Ordean. Ca în oricare asemenea cazuri, se presupune că a existat acceptul autorului. Admirabilă în acest caz deschiderea lui Adrian Ordean. Piese sunt cantificate în „bătăi pe minut”, de la cele 90 de la *Toamnă în sufletul*

meu, până la cele 160 de la *Singur în noapte*.

Este greu de crezut că, pentru a intra în conștiința adolescenților, piesele Compact aveau nevoie de asemenea variante, valoarea lor artistică în sine fiind discutabilă. Probabil că o rațiune comercială există, însă. Vocal se cântă curat, dar oarecum indiferent, fără sentiment (ceea ce la Compact era important), fiind evident că aici esențial este să se poată dansa.

■ Oltea Șerban-Pârâu

SCURTA PREZENTARE U-NITE

Datele le deținem de la Dan's Agency, care a colaborat fericit cu Proiect K1 United Media Artists. În 1996 trupa era numai de studio, figurând pe compilația „Techno Dance Party-Made in Romania” cu melodia „Get The Real Thing”.

Anul acesta, cei trei, Miky, JoJo și Bart, au ieșit în lume, urcând pe scene cu materialul de pe albumul Dance Attack.

Compozițiile lui Adi Ordean din perioada 1988-1995 au fost reorchestrate de Radu Fornea, Mirocea X-Mann Presel și Daniel Alexandrescu.

MIKY s-a născut pe 16 iulie 1976. Îi plac fetele cu ochi albaștri, o preferă pe Natalie Imbruglia, se uită mult în oglindă înaintea spectacolelor, colecționează obiecte primite de la

admiratoare. Își dorește să devină producător TV.

JOJO s-a născut pe 22 aprilie 1981. Îi plac blonzii voinici. Actorii favoriți sunt Sharon Stone și Marcel Iureș. Mănâncă iaurt de fructe, salată de crudități, vorbește mult (și bine), este o fire nonconformistă și visează să aibă postul propriu de televiziune unde să facă ce vrea ea.

BART s-a născut pe 23 octombrie 1977. Lui îi plac blondele cu ochi albaștri, nu prea înalte, e topit după pizza și ciorbă de burț, îi place culoarea roșu (în timp ce colega lui JoJo merge pe verde), e fan Public Enemy. Își verifică constant părul și se enervează rar, dar bine. Singurele pasiuni: muzica și dansul!

Rămâne să urmărim următorul pas al celor trei U-NITE, considerând că pe primul l-au făcut cu dreptul!

CRONICUTE DANCE

CAT MUSIC RO-MANIA... ȘI JOACĂ

Un album extraordinar! Cel mai prolific grup etno-techno din România vă va molipsi cu buna sa dispoziție. Temele folclorice, adaptate într-o formulă dance, modernă și accesibilă, sunt dominante pe acest album. De

remarcat, alături de melodii populare remixate („Leliță Ioană”, „100% Tzurai”, „Undeva, cândva”), și propriile compoziții („Fost-am dus”, „Ahl Ce-aș vrea...”, „Hora lui Mishu”), foarte haioase, cu ritmuri care ard.

Greu de imaginat, dar ei chiar au reușit să mute hora românească din sat în discotecile din toată România. Așa că nu mai ezitați, fugiți și cumpărați-vă opinci, că piecăm la discotecă!

■ Raluca Mihail

CONCURS DANCE REVOLUTION

Cel care au știut că X-Trance au apărut pe compilația The Romanian Techno cu melodia „Ne-am întors” și care au câștigat albumul lor X-Plosion sunt: GRIGORIU ION și NISTOROIU

FĂNEL

Pentru acest număr, CAT MUSIC pune în joc 10 albume „... și Joacă” ale celui mai tare grup etno-techno, Ro-Mania. Ca să câștigați, nu trebuie decât să

cunoașteți răspunsul la întrebarea „Care sunt numele de scenă ale băieților de la Ro-Mania?” și să ne trimiteți răspunsurile voastre pe adresa redacției până la data de 5.05.1998. Baftă tuturor!

HOT DANCE 11

ROMÂNESC

1. RO-MANIA — FOST-AM DUS
2. PROIECT K1 — NUNTA
3. U-NITE — CINE EȘTI TU OARE?
4. BASS REFLEX — F.I.G.H.T.
5. VOLTAJ — ARMA TA (HARD DANCE VERSION)
6. ȘUIE PAPAURDE — TICĂLOSUL TOBOȘAR
7. X-TRANCE — OBSEȘIE (ORIGINAL MIX)
8. CAPUCCINO — LEANA
9. DOUBLE D — TU, DOAR TU
10. D.J. PHANTOM — DEEPER

STRĂIN

1. PUFF DADDY & MASE — BEEN AROUND THE WORLD
2. NANA — TOO MUCH HEAVEN
3. AQUA — MY ON MY
4. SEETBOX — EVERYTHING GONNA BE ALRIGHT
5. WILL SMITH — GETTIN' JIGGYWIT IT
6. RUN DMC V.S. JASON NAVINS — IT'S LIKE THAT
7. SCOOTER — NO FATE
8. PAPPABEAR — CHERISH
9. C-BLOCK — ETERNAL GRACE
10. MAGIC AFFAIR — NIGHT OF THE RAVEN

Schimbări la Double D

După o perioadă de pauză concertistică și chiar creativă, Double D promite lansarea unui single „fresh” spre sfârșitul lunii aprilie.

Noutatea nr. 1 de la Double D o reprezintă, însă, schimbările care s-au produs în componența grupului. În principal, ele au fost determinate de ruptura (amiabilă) dintre solista Maria Magdalena Nedelcu și cei doi băieți, Dani Badea și Danny Alexandrescu. Astfel, Maria Magdalena Nedelcu părăsește grupul, planurile de viitor ale celor trei nemalavând prea multe puncte comune. Nici Danny Alexandrescu nu va mai figura ca membru al grupului, dar va continua să compună majoritatea melodiilor și să realizeze aranjamentele muzicale.

Prin urmare, la Double D rămâne Dani Badea, cu două noi colege. Pentru viitorul album, ei pregătesc și ceva modificări stilistice. Nu renunță la dance, dar anunță un material diferit de ultimul lor album, „Poate...”.

■ Raluca Mihail

XM — THE DANCE PROTECTOR

ANDREA BOCELLI

Privind în jurul meu și ascultând păreri de tot felul din partea a tot felul de oameni, am constatat, de-a lungul anilor, că iubitorii de muzică vocală ar putea fi împărțiți în trei categorii: iubitori ai muzicii de operă, ai muzicii pop sau rock și iubitori ai ambelor genuri.

Cei dinți refuză să asculte (și, deci, să audă sau să înțeleagă) altfel de muzică decât opera. Pentru ei, oricare altă muzică nu e decât vacarm, harababură, un adevărat pericol pentru creier. Asta pentru că nu au încercat să-i asculte pe Eric Clapton sau pe Nat King Cole, pe George Michael sau pe Kate Bush.

Cei din a doua categorie refuză opera (bănulesc că aceștia sunt cei mai numeroși), ca fiind un gen de neînțeles, plictisitor și demodat; ba, mai mult, un gen ridicol (căci toate tragediile și suferințele se exprimă cântând!). Cei mai înțelepți mi se par a fi cei din a treia categorie, lipsiți de prejudecăți și apreciind, selectiv, muzica de ambele genuri.

Personal, mi-am petrecut copilăria în lumea muzicii de operă, dar asta nu m-a determinat să refuz muzica de orice fel, de la folclor până la oratoriu. Puccini are puterea de a pătrunde în suflet; dar Pink Floyd ce cusur are? Ați auzit vreodată cum plânge chitara lui Hendrix? Ascultați-o! Totul e să vărei s-o ascultă și să ai bunăvoința s-o faci cu respect și răbdare. Educația muzicală te ajută să constăți că muzica bună își are locul ei în toate genurile. Muzica proastă bate la ușa sufletului cu disperare, dar nimeni nu-i va deschide, pentru că îi lipsește larba fiarelor, cheia fermecată pe care n-o are oricine la îndemână pentru a ști cui să deschizi, trebuie să înveți să-i deosebești pe bun de rău.

A respinge din start este o greșeală, e ca și cum ai spune că nu-ți plac fructele exotice, deși... nu le-ai gustat niciodată. Și totuși, refuzul „a priori” este destul de frecvent întâlnit. Asta e în majoritate, oamenii preferă muzica pop, dar, din păcate, nu întotdeauna pe cea de bună calitate. Chestie de educație.

Constat, însă, că, în ultimii ani, cele două genuri suferă, nu mai vor să stea departe unul de celălalt, refuză să-și mai întoarcă spatele și încearcă să-i convingă pe melomani că muzica e una, cea care rostogolește perle de sunet și lumină pe harpa sufletului, îi înalță și, la nevoie, îi vindecă.

Interpreții ai muzicii de ambele genuri au găsit, în ultima vreme, calea (vicleană!) de împăcare; înfrățirea celebrelor soliști de operă cu cei mai cunoscuți slujitori ai muzicii pop, și succesul e mare. Luciano Pavarotti, „omul anului”, s-a înfrățit cu Michael Bolton, Zucchero, Bryan Adams sau Lisa Minelli, deși rămâne frate cu Domingo și Carreras. Cu mulți ani în urmă, Montserat Caballé i s-a alăturat lui Freddie Mercury pentru a cânta „Barcelona”, și cuplul a stârnit admirația lumii întregi. Mai nou, Roberto Alagna (actualul soț al Angelei Gheorghiu), binecunoscut cântăreț de operă, a declarat că este dornic să colaboreze cu Pascal Obispo sau Florent Pagny sau cu oricare

alt cântăreț pop care și-ar exprima dorința și ar putea să cânte împreună cu el. Și aceasta fără a părăsi muzica de operă. Mulți cântăreți pop au studii clasice (Jennifer Rush, Barbra Streisand, Céline Dion, Nana Mouskouri ș.a.), fapt care mă face să-i împart pe cei „cu școală” în două categorii: unii care au rămas, pe viață, fideli muzicii clasice, devenind în exclusivitate cântăreți de operă, și alții, care au ales muzica pop, rămânându-i la fel de fideli Pavarotti cântă pop, dar cu vocea lui de operă, iar Zucchero încearcă să cânte operă (motivul corului din „Nabucco”), dar rămâne la glasul lui de neconfundat, cu succes în muzica pop. Este vorba, așadar, de o colaborare și nu de o reprofilare.

Pavarotti n-a trecut nicidecum la pop, dar a simțit poate nevoia să se apropie de muzica apreciată de mulți și mulți de oameni, cea pe care omul modern o ascultă și o fredonează mai mult decât superbele arii de operă izolate, bietele, într-o lume de elită.

Se petrece, în cadrul concertelor „... și prietenii”, o înfrățire între genuri. Dar în această înfrățire e nevoie nu numai de un tratat de pace, ci și de o armonie autentică. Succesul cuplurilor de acest fel nu e obținut întotdeauna datorită armoniei între voci, ci datorită popularității unuia dintre parteneri. Cuplul Pavarotti — Zucchero poate plăcea cuiva care îl preferă pe unul dintre ei, alăturarea lor părându-i-se originală, tocmai pentru că vocile sunt diferite. E ca o împăcare între genuri și asta tinde să fascineze. Apar CD-uri, iubitorii împătâțirii de operă află mai clar de existența și valoarea lui Zucchero, iar marii amatori de muzică pop au ocazia să-l aprecieze, în sfârșit, pe Pavarotti. Și e bine că e așa!

Dar iată că, în ultimii ani, a apărut un „fenomenal” care îi bate pe toți prin multiplele sale posibilități, un om care cântă atât muzică de operă, cât și pop, dar fiecare gen cu glasul adecvat. Ba chiar — și aici e uimitor — în aceeași piesă muzicală pop trece, datorită studiului său perfect, de la stilul clasic la cel pop, de la glasul impostat la cel răgușit și invers, îmbină, combină, uimește, dar în același timp emoționează profund. Este omul care, lovit de soartă, pe de o parte, este născut sub o stea norocoasă, pe de altă parte.

După ce a văzut lumina zilei pe meleagurile toscane, după ce s-a bucurat de o copilărie fericită aproape de natură, de soare, de strălucirea magică a lunii, de plimbările călare și de dragostea celor care-l auzeau cântând în familie, printre prieteni sau la biserică, duminica, a fost nevoit, la treisprezece ani, să înclădă în el, ca într-un sanctuar, toată această strălucire a vieții. Soarele s-a stins, luna s-a stins, totul s-a stins. Dar, numai aparent, căci, de fapt, s-au retras în el și, de acolo, strălucesc împreună cu toată ființa lui. De un optimism pe care și l-a ales ca punct de sprijin, navighează cu modestie și pasiune pe apele curate ale muzicii de calitate, dăruiește tuturor iubire și liniște, îi învață, prin exemplul său, să treacă peste meschinării, să ia din viață ce e mai bun, mai pur și mai folositor semenilor. I-a fost luată lumina de afară pentru a se aprinde

Operă sau pop? ANDREA BOCELLI o cale de mijloc

cea din suflet. Și la această lumină, ca la o candelă sfântă, a studiat muzica, dar și Dreptul, prin această lumină și-a aflat soția care i-a însoțit viața, iubindu-l și dându-i doi fiu.

Frumos ca un înger trist, dar gata în fiecare clipă să zâmbească, să râdă, să ofere dragoste. Și cine ar fi în stare să nu răspundă la fel acestei iubiri? Dovadă că, la această oră, o Europă întreagă e bolnavă de Andrea Bocelli, unicul, cel ce a fost supranumit premonițional „cântărețul anului 2000”.

La tehnica perfectă cu care cântă Puccini, Verdi, Cilea sau Donizetti se adaugă „feeling”-ul care le lipsește multor voci mari. Fără efort, își conduce glasul ca nimeni altul, susținându-și coloana de aer pe o durată de neimaginat, coloană pe care și-o dirijează cu măiestrie în trecerile de la piano la pianissimo sau de la forte la fortissimo, pasaje care îți iau răsufierea, de prea mare uimire.

Cu câtă modestie se adresează el napoletanilor în textul ce însoțește CD-ul „Viaggio italiano”, dedicat emigranților italieni de pretutindeni: „Mi scuso di cuore con tutti napoletani per il mio accento, ma — in virtù dell'amore che nutro per la loro lingua — spero di essere perdonato. Prometto di migliorare al più presto la mia dizione. Con affetto, Andrea!” („Îmi cer scuze din inimă față de toți napoletanii pentru accentul meu, dar — având în vedere dragostea pe care o nutresc pentru limba lor — sper să fiu iertat. Promit să-mi amelioresz dicția cât mai repede posibil. Cu afecțiune, Andrea!”).

Perfecționist, având o dicție fără cusur (condiție esențială a unei bune emisii vocale), nu poate accepta, în modestia lui, cele mai mici imperfecțiuni cauzate de faptul că este pisan și nu napolitan. Dar cele 7 canzonette cuprinse în prima parte a CD-ului mai sus menționat sunt, cântate „con molto affetto”, adevărate bijuterii de interpretare.

Încrozător în forța divină, cea care i-a dat acest dar și a îndrumat pașii tuturor către el, spre a-l face cunoscut unei lumi întregi, își încheie albumul cu trei piese ce se cântă în biserica catolică: „Panis angelicus” (César Franck), „Ave Maria” (Franz Schubert) și „Adeste fideles” (cântec tradițional), acesta din urmă fiind precedat de un mesaj, care începe cu un salut adresat tuturor și care te aduce și mai aproape de inima lui: „Salve! Sono Andrea Bocelli”. Onorat de a fi cântat această piesă în fața Sanctității Sale Papa cu ocazia Crăciunului, Andrea ne-o dedică „con tutto il cuore”.

Dar să revenim la muzica pop, la albumul „Romanza”, apărut în anul 1996. Când românul de rând spune Bocelli, spune „Con te partirò”, pentru că, deși piesa premiată la San Remo în 1994 a fost „Il mare calmo della sera”, cea care i-a adus popularitatea este „Con te partirò” (variante „Time To Say Goodbye”), pe care o cântă singur sau în duet cu Sarah Brightman. Dintre cele 15 piese ale albumului, 4 sunt cântate în duet: cu Gerardina Trovato („Vivere”), cu Giorgia („Vivo per lei”), cu John Miles („Miserere”) și cu Sarah Brightman („Con te partirò”), și

în niciuna dintre piesele amintite nu apare vreo dizarmonie, vocile îmbinându-se sau succedându-se perfect. Compunând piesa „Miserere” cu intenția de a fi cântată de două voci distincte ca gen, Zucchero Fornaciari i-a ales ca partener pe Pavarotti. Dar, după câțva timp, când maestrul l-a auzit pe Andrea, i-a spus lui Zucchero: „Luați-l pe Bocelli! El e cel mai bun!”.

Ori de câte ori are prilejul, Bocelli își exprimă recunoștința față de „il maestro”, fără de care — spune el — n-ar fi ajuns atât de cunoscut. Cine știe? Piesa „Romanza” este un giuvaer creat în stilul ariilor antice prin care cei ce-și încep studiile de canto își probează, după o vreme, capacitatea de a cânta păstrând nealterate acuratețea și linia melodică.

Am putea-o numi o piesă clasică de o mare simplitate și, ca atare, de o mare frumusețe. Dar, ascultând apoi piese ca „La luna che non c'è”, „Il mare calmo della sera”, „Caruso”, „Macchine da guerra”, ești în prima clipă derutat și tentat să spui că e o greșeală și că cel care cântă, puțin răgușit, nu e Bocelli. Dar iată că, dintr-o dată, sunetul se limpezește, timbrul i se schimbă, vocea se amplifică majestuos și fără urmă de răgușeală, mergând în acut sfâșietor de frumos („La luna che non c'è”). Asta tehnic!

Două stiluri nu numai într-o singură voce, dar și pe parcursul aceleiași piese. Clasicul se logodise deja cu pop-ul, dar Andrea Bocelli le-a contopit, desăvârșind lucrarea, cu simplitate și firesc.

După ce a călătorit, imaginar, precum Charles Baudelaire în „Invitation au voyage” („Con te partirò”) și după ce a văzut durerea lumii, a orfanilor vieții, se întrebă de ce trebuie să fim noi înșine „macchine da guerra” și, de parcă ar vrea să șteargă toată urâtenia lumii, se refugiază în dragoste („Voglio restare così” — compoziție proprie) și în muzică („Vivo per lei”); „Io non ho altra via d'uscita/perche la musica lo sal/davvero non l'ho mai tradita”.

Am văzut, de curând, pe canalul Rai Uno, o emisiune specială Luciano Pavarotti, transmisă în direct de la New York, o discuție cordială cu prietenii. Invitați: Domingo, Carreras, Zucchero, Lucio Dalla și, prin satelit, Andrea Bocelli și Mirella Freni. Am aflat astfel că Bocelli pregătește la Cagliari spectacolul de operă „Boema” de Giacomo Puccini.

A realizat, așadar, încă o performanță: mișcarea scenică. Luând foarte în serios prezența lui pe scenă, într-un rol care-l obligă să „joc” și nu numai să dea un concert, Andrea nu renunță la pop, apărând de curând pe un single împreună cu Hélène Segara.

Auguri, caro Andrea!
Ti ringraziamo e ti facciamo un „bocca all'luopo”,... con tutto il cuore!

■ Dolina Popa-Scurtu

Născut la 22 septembrie 1958, în Lajatico (Toscana); — Are o copilărie fericită, petrecută în mijlocul naturii, îndrăgind caii și echitația, hobby-ul lui de mai târziu; — La 6 ani cântă deja la pian și la orgă, duminică, la biserică. Îndrăgește muzica bună de orice gen și e fericit ori de câte ori i se oferă în dar discurile preferate;

— La 13 ani își pierde vederea, accident pe care îl depășește cu timpul, datorită iubirii și prieteniei cu care este înconjurat de cei apropiați;

— Respectând dorința părinților săi, studiază dreptul, trecându-și toate examenele datorită prietenilor care îi înregistrează cursurile și cântă pe un reportofon. Dar nu va profesa, preferând cariera de muzician;

— Cântă în piano — baruri, mai ales muzică franceză (Aznavour, Becaud, Piaf);

1991 — Se căsătorește cu **Enrica**, cea pe care o „vede cu inima” ca cea mai frumoasă fată din lume;

1992 — Este remarcat de **Zucchero Fornaciari**, care-l încredințează piesa „Miserere”;

1993 — În vara acestui an, face turneu european împreună cu **Zucchero**. În întâlniște pe **Michele Torpedine**, care devine producătorul său. **Caterina Caselli**, după ce l-a auzit cântând la Bassano del Grappa

Fișă personală ANDREA BOCELLI

(prima etapă a turneului lui **Zucchero**), îi solicită să semneze un contract cu casa ei de discuri;

— La Torino, participă la un curs de canto liric, condus de marele **Franco Corelli**, profesorul său;

— În toamna aceluiași an, participă cu piesa „Miserere” la selecția pentru „Noi propunerii”, în vederea Festivalului de la San Remo din 1994, primind aprobarea entuziastă a publicului și a criticii;

— La 28 decembrie 1993 debutează oficial în lumea muzicii de operă, la teatrul Valli di Reggio Emilia, cu un succes răsunător;

Anul 1994 este considerat anul său „de aur”. În februarie, i se acordă premiul întâi la Festivalul de la San Remo, cu piesa „Il mare calmo della sera”, care va da și titlul primului său album. Succesul este mare și **Bocelli** primește Discul de platină, rămânând câteva luni în top-ten-ul Italian.

— 24 mai 1994 — primul său concert la Teatro Regio din Parma, cu mare succes;

— 13 septembrie 1994 — se numără printre oaspeții lui **Luciano Pavarotti** la Festivalul „Pavarotti International” de la Modena, împreună cu **Giorgia**, **Anita Baker**, **Bryan Adams**, **Andreas Vollenweider** și **Nancy Gustafson**.

— I se naște primul fiu, **Amos**;

— septembrie-octombrie 1994 — debutează în operă cu „Macbeth” de **Giuseppe Verdi**;

— 24 decembrie 1994 — cântă în fața Papei Ioan Paul al II-lea, în cadrul unui concert de Crăciun;

— decembrie 1994 — este invitat să cânte la Stockholm, în cadrul concertului tradițional de Anul Nou;

1995 — participă la Festivalul de la San Remo cu piesa „Con te partiro”, clasându-se al patrulea;

— apare al doilea album, „Bocelli”, care-i aduce al doilea disc de platină;

— apare primul său album de canzonete și arii din opere, „Viaggio italiano”, dedicat emigranților italieni de pretutindeni;

— în luna octombrie, participă la show-ul „Night Of The Proms”, alături de **Brian Ferry**, **Roger Hodgson**, **Al Jarreau** și **John Miles** (Olanda, Belgia, Spania și Franța);

1995-1996 — susține un turneu în Europa, Statele Unite și Canada;

1997 — apare cel de-al patrulea album al său, „Romanza” (14 milioane de discuri vândute până la sfârșitul anului);

— cântă în fața Papei, la Longchamp, în cadrul Zilelor Mondiale ale Tinereții;

— octombrie 1997 — i se naște al doilea fiu, **Matteo**;

— pe 15 octombrie cântă la Bologna, în cadrul concertului rock organizat la inițiativa Papei, alături de **Bob Dylan**, **Barbara Cole**, **Gianni Morandi**, **Lucio Dalla**, **Adriano Celentano** și **Michel Petrucci**.

— concertează la „Madison Square Garden” din New York;

— 15 decembrie — susține un concert la Bercy (Paris);

1998 — cântă în „Boema” de **Giacomo Puccini**, la opera din Cagliari;

— apare un single (împreună cu **Hélène Ségara**), precum și al cincilea album, cuprinzând arii din opere.

De toate

● Pe 25 aprilie în **Hot 100 Singles** din revista americană „Billboard” pe primul loc se afla **Next** cu „Too Close”, în timp ce **K-Ci & JoJo** cu „All My Life” au coborât pe 2 și **Mortell Jordan feat. Master P. & Silk The Shocker** cu „Let's Ride” a ajuns pe 3. Urca **Shania Twain** (de pe 14 pe 5) cu „You're Still The One” și **Public Announcement** cu „Body Bumpin Yippee-Yi-Yo”. **Backstreet Boys** sar pe 11 cu „Everybody (Backstreet's Back)” la două săptămâni de la intrare. 8 locuri urcă și **The Lox** (feat. DMX & Lil Kim) cu piesa „Money, Power & Respect” (20). O altă vedetă country ajunge pe 38 (venind de pe 57): **LeAnn Rimes** cu „Looking Through The Eyes”. La albume, situația era mai cuminte. „Titanic” a depășit 9 milioane de exemplare vândute. Nici **Celine Dion** nu se lasă, staționând pe 2 cu 7 milioane de exemplare. A intrat direct pe 3 „I Got The Hook-Up” (Soundtrack). Pe 6 apare un alt titlu nou „Still Standing” cu **Goodie Mob**, iar pe 13 „Do Or Die” cu **Headz Or Tailz**. **Eric Clapton** coboară pe 11 la numai 5 săptămâni de la intrare. Cea mai înaltă poziție atinsă a fost locul 4.

celor mai importanți. ● Pe 9 iunie va avea loc la Modena în Italia un nou concert „War Child” pus la cale de tenorul **Luciano Pavarotti**. Printre invitați se vor afla **Jon Bon Jovi**, **Natalie Cole**, **The Corrs**, **Pino Daniele**, **Celine Dion**, **Florent Pagny**, **Eros Ramazzotti**, **Spice Girls**, **Vanessa Williams**, **Stevie Wonder**, **Zucchero**, **Trisha Yearwood** ș.a. Albumul și video-caseta evenimentului vor apărea abia la toamnă scoase de **PolyGram Records** din Londra. **Phil Ramone** va produce discul și concertul. **Spike Lee** va regiza materialul video. Este al treilea concert de caritate organizat de „Pavarotti & Friends”. Primele două (plus albumele vândute) au adus 7 milioane de dolari.

Exclusive Licensee of

BMG ENTERTAINMENT
INTERNATIONAL

● **NOVA MUSIC NEWS** ne parvin de la colega noastră **Andreea Talmazan**.

ROMEXPO va fi cea de-a doua ediție a unui târg care interesează lumea pop-rock-ului de la noi: **EXPO SOUND & LIGHTS**. Vor fi expuse instrumente muzicale, acustice și electronice, echipament de înregistrare, efecte de lumini, tehnologie de scenă și multe altele. ● Cele mai vândute albume în rețeaua de magazine **Karstadt** din Germania sunt „Titanic”, „Let's Talk About Love” — **Celine Dion** și „Ray Of Light” — **Madonna**. **Peter Maffay** cu „Begegnungen” urcă pe 6, grupul **Era** apare pe 15, în timp ce **Pearl Jam** cade pe 20. ● Fetele de la **Solid Harmonie** au apărut la Prima TV într-un scurt recital susținut la Timișoara, grație firmei **TransGlobal Media**. Cele patru domnișoare merg pe formula **Spice** și sună asemănător. Piese fiind noi pentru publicul de la discoteca **Park Place**, reacția n-a fost cum și-ar fi dorit musafirele. Ele au mai fost în Olanda unde au primit biciclete pentru a se plimba puțin. Au nimerit direct într-o cursă oficială, după care, ajunse la Televiziunea Olandeză, au declarat că era să câștige cursa. Au fost descalificate pentru că **Melissa** mânca în timp ce pedala! ●

North And South

este o nouă gașcă de băieți care a debutat cu single-ul „No Sweat 98” și albumul „Allsorts” în prima parte a lunii aprilie. **Tom**, **James**, **Sam** și **Lee** își caută acum locuințe separate pentru că, o dată cu succesul, au apărut și primele prietene. **Lilith Fair Tour** se

● Au încetat din viață în ultima perioadă **Linda McCartney**, **Cozy Powell**, **Wendy O. Williams** (solista vocală a trupei punk **Plasmatics**), **Tammy Wynette**, **Judge Dredd**, **Tim Kelby** (**Slaughter**), **Rozz Williams** (solistul vocal de la **Christian Death**), **Robert Pilatus**. La final de an până când sperăm ca numărul artiștilor dispăruți să nu mai crească, vom prezenta scurte portrete ale

Modern Talking au urcat în topul vânzărilor din Germania cu „You're My Heart, You're My Soul 1998”. În prima săptămână de la apariție, albumul „Back For Good” a pătruns pe locul 52. Apoi ascensiunea a fost furtunoasă.

● Artistul lunii mai va fi **Aretha Franklin**, al cărui album nou se găsește și în România datorită **Nova Music Entertainment**. ● Între 21 și 28 mai la

afli la a doua ediție. Este un show realizat exclusiv de femei. Organizatoarea, **Sarah McLachlan**, a primit confirmări de la **Sinead O'Connor**, **Erykah Badu**, **Natalie Merchant**.

Confirmări de primire

Pit The Beat (Tulcea), **Dragoș Vârtejeanu** (București), **Ioana și Aurel Pelehatel** (București), **Geanina Oprea** (București), **Fănel Nistoroiu** (Galați), **Ion Grigoriu** (Comișani), **Dâmbovița**, **Rize** (Târgoviște), **Gheorghe**

Niculescu (Galați), **Andrei Ona** (Cluj-Napoca), **Gigel Chiazna** (Craiova), **Marius Tiberiu Csaky** (Reșița), **Valerica Untilă** (Tulcea), **P.A.S.** (Galați), **Anda Roberta Vrabete** (Brașov), **Cristina Badea** (Galați), **Mihaela Felicia Andrei** (Botoșani),

Mihaela Stolca (București), **Mariana Lepădatu** (Târgoviște), **Laura Sânziana Dumitriu** (București), **Răzvan Valentin Tebelcă** (București), **Dorinel Marcu** (Timișoara), **Mihaela Vechiu** (Românești, Iași), **Eugenia Tudose** (Ploiești), **Adriana Chițulescu** (Drobeta Turnu Severin), **Iulian Craia** (Călărași), **Daniel Gheorghită** (Breaza), **Ionuț Stan** (Constanța), **Lucian Medeașan** (Mediaș), **Radu Maier** (Rm. Vâlcea), **Paul Geletu** (Alexandria), **Denisa Dumbravă** (Sutești, Vâlcea), **Marcian Petrescu** (Onești), **Carmen Tănase** (Dragomirești, Dâmbovița), **Marius Toader Nicolae** (Câmpulung Muscel), **Iulian Bulucea** (Bacău), **Ionel Vlad** (Cănești, Buzău), **Larisa Enache** (Craiova), **Daniela Sandu** (Craiova), **Elmira Mustafa** (Medgidia), **Cerasela Dinu** (București),

Angi Poenaru (Craiova), **Daniel Grege** (Târgoviște), **Bogdan A. Calancea** (Suceava), **Valentin Mihalache** (București), **Tudorel Costache** (București), **Iosif Graur** (București), **Călin Dan Pădușanu** (Hunedoara), **Valentina Câmpian** (Târnăveni), **Nicu Căprariu** (Timișoara), **Paul Cristian** (Ocna Mureș, Alba), **Iulian Ardeleanu** (Mizil, Prahova), **Silviu Vasile Tița** (Bistrița Năsăud), **Anghel Alexandru** (Tohani, Prahova), **Petre Ștefan** (Câmpina), **Cătălina Chiriacescu** (Buzău), **Dan Băitărețu** (București), **Anton Chiazna** (Craiova), **Gheorghe Stan** (București), **Speranța Liliana Neagu** (București), **Florin Stoienescu** (București).

Redacția

GALA Folk de Mărțișor...

Dintre toți spectatorii prezenți în sala Teatrului „Ion Creangă” în ziua de 28 februarie, femeile au fost cele mai răsfățate. Ele au primit câte o floare și aproape patru ore de muzică folk. Toate acestea în cadrul Galelor Tele 7 abc. La ora 18.00, sala era plină și

CĂTĂLIN CONDURACHE

nerăbdătoare. Așadar, **Cătălin Condurache** și trupa sa (Sandy Deac — clape, chitară, voce; Mihai Popean-clape, voce; Tudor Runcan-chitară, voce; Sorin Zanfir-percuție) nu puteau nimeri mai bine. Recitalul country-folk al lui Cătălin Condurache a fost excelent și i-a încântat pe bucureșteni. Acesta a debutat cu câteva preluări „de încălzire”, din repertoriul Bob Dylan, Ralph Mc. Tell și Donovan, continuând apoi cu piese din albumul „Generația ta”, semnat Cătălin Condurache. Trei generații de public reunite într-una singură au aplaudat cu putere piese ca „Lângă tâmpla ta”, „La capătul zilei”, „Jurământ de dragoste” sau „Gramatica păcii”. Gala Tele 7 pășise cu

VASILE ȘELCARU

văzut mai departe de drum cu **Vasile Șelcaru**, care n-a mai avut de mult un recital propriu de o asemenea anvergură. El și-a început programul cu o piesă foarte cunoscută, care a făcut să crească imediat pulsul publicului: „Anti-primăvara”. Alte două piese aplaudate au fost „Domnule malor” și „Aruncarea în valuri”. Vasile Șelcaru a reușit însă un lucru mai greu de obținut, adică să facă publicul să cânte la o piesă în primă audiere, „Viața-i viață, banul ban”, care, datorită actualității sale, a beneficiat de multe aplauze din partea iubitorilor de folk, înghițiți și ei de tranziție. ● Ultimul la rând a fost **Victor Socaciu**, cu un program alcătuit aproape numai din hituri. Ni s-a dat astfel posibilitatea să fredonăm live „La un ceal” și să aplaudăm „Oameni de zăpadă”, „Când tu taci”, „Tata și cali” sau „Dona, Dona”. Integrarea definitivă s-a produs, pasămite, cu „Europa”. ● S-a mai terminat astfel o Gală, ale cărei prime trei locuri în inima cronicarului le-au

VICTOR SOCACIU

ocupat Ducu Bertzi, Narcisa Suci și Cătălin Condurache.

■ **La bună vedere, Ana Călin**

NARCISA SUCIU

constănțean rătăcit în această Gală. Publicul a aplaudat frenetic pe parcursul întregului recital prezentat de Ducu Bertzi, cu cântece de pe albumul „Dor de ducă”. S-a cântat împreună cu sala „Când s-o-mpărțat norocul”, „Săraca inima me”, „Dragumi-i veselie”, „Floare de colț” și „Suflet fără chei”. Cele (câte) două voci și chitare sună atât de bine împreună, încât nu ar trebui exclusă posibilitatea unor colaborări viitoare. ● Ne-am

ANA CĂLIN

dreptul. ● A continuat tot așa, însă cu un recital de natură aproape folclorică, cel al **Narcisei Suci**. „Cântecele din Țara de Sus” au poposit în sala de la Teatrul „Ion Creangă”, interpretate de o voce caldă și vibrantă, care i-a captivat pe spectatori. „Tu vino”, „Rău mă dor, ochii mă dor”, „Mocrița” și „Mal mult te-aș iubi” sunt doar câteva dintre piesele la care publicul a avut o reacție forte. ● „Gala ardelenilor” a continuat cu recitalul-revelație al seriei, cel al lui **Ducu Bertzi**, care a intrat în scenă însoțit de **Marius Bațu**, un (singur)

DUCU BERTZI ȘI MARIUS BAȚU

... și GALA lui

MIKE & THE BLUE SPIRITS

Pe 26 martie, la același ospitalier Teatrul „Ion Creangă”, a avut loc o nouă ediție a Galelor cu o rețetă inedită și cu un suport financiar mai deosebit. ● **27 Media Production** a asigurat cheltuielile de bază, iar

crezut că lumea le știe. Acum când presimt că nu vor fi multe gale de aici încolo, cel puțin în componența de acum, am considerat că e bine să știți cine a dus greul ultimelor ediții. ● La conferința de presă și în sala de

MANU & MIKE

A.G.

spectacol au fost destui ziaristi care n-au scris nimic, deși au beneficiat de găzduire elegantă. Când pe afiș vedeam 4-5 publicații, situația nu era mult diferită. De ce or fi Galele mai puțin importante decât numeroasele cântări în cluburi, n-am înțeles! Cam

PAULA & A.G.

alături de **C.M.M.C. Tele 7 abc** și **Activ FM** a fost prezent și **Radio Unipuls**. Sunetul și luminile au fost asigurate de **Migas Real Compact** (Vlad Gocinski și Cristi Singer au stat la pupitrul). Paza și ordinea au revenit, ca de obicei, băleților de la **S.P.P. Guard**. Organizator și producător a fost tot **C.M.M.C.** (Valentin Stolan). **Hard & Heavy Café** a găzduit conferința de presă, iar promoția în presă au făcut-o „Ziua” și **V.P.R.** (prin articole în „Expres Magazin” și în cadrul emisiunii de la **ACTIV FM**). ● Am dat toate informațiile pe care, de regulă, le-am cam omis pentru că am

ce ar trebui să le dea gazdele ziaristilor (sau șefilor acestora) pentru a consemna astfel de evenimente? ● Căci asta a fost pe 26 martie. O seară cu public bun (nu excelent) și foarte numeros, cu blues, cu rock, cu istorie filtrată de muzicieni tineri și foarte tineri. ● Am fost așteptat când am aflat că **Mihai Godoroja** s-a pus pe cântat. Calitățile lui de realizator nu le pot contesta. Sigur că are o experiență care-i permite să vadă lucind ambele fețe ale unui show. Așa că mă pot declara plăcut surprins de prestația lui și de **The Blue Spirits**

LINDA & NEIU

Mike

cu un Manuel Savu în imensă creștere, cu un Linda McCartney, un tobar de mare viitor, cu un Căpitanu', un basist precis și atent, și cu un „clăpar” rutinat ca Efendi Greatest Hits. ● Improvizările pe teme clasice n-au lipsit. Prelucrările din repertoriul lui Stevie Ray Vaughan (cele mai multe), Fleetwood Mac, Muddy Waters, C.C.R. („Susie Q” și titlatura albumului și turneului Mike & The Blue Spirits), J.J. Cale, Jimi Hendrix, Animals (perioada Eric Burdon) au căpătat haine orchestrale diferite, prezentări inedite și adesea reușite. ● După 10 piese abordate

Sr. IULIU MERCA

cu aplomb de Mike & The Blue Spirits, încheiate cu „Susie Q”, au urmat invitații. ● Florentin Milcof (Est)

„MAGIC” MANU

a venit la keyboards pentru piesa tradițională „Take Some Insurence”, Nelu Dumitrescu (Iris) a intrat pentru un „In-A-Gadda-Da-Vida” (Iron Butterfly) la două baterii alături de junele Linda cu care s-a înțeles de minune, fiind bisat îndelung, A.G. Weinberger a colaborat cu Manu și trupa la trei piese (printre care și „Hey Joe”). Paula Seling, neinclusă pe afiș, a venit și a cântat împreună cu Mike un „Mercedes Benz” (Janis Joplin). La această versiune am rețineri mari, poate și din cauza generației pe care o reprezintă. N-am cum să agreez un „Mercedes Benz” cu accente de doină în „intro” și acompaniament orchestral. Dar nu-l exclus ca celor din sală să le fi plăcut. Iuliu Merca nu putea să ne lase fără un Creedence în stilul său inconfundabil (pe vremuri era singurul vocal de la noi care semăna cu John Fogerty). ● După un „Cocaine” pigmentat cu aluzii Doors, musafirii au reintrat în scenă pentru „Proud Mary” și „Bye Bye Life” colectiv. ● Publicul încins ar mai fi vrut încă o oră-două pentru că muzica propusă n-are vârstă. ● Un show rotund, bine conceput de Mihai Godoroja, care cu siguranță va prinde în turneul promoțional. ● De astă dată, n-a fost promovată creația românească, ci muzicienii noștri și-au transmis preferințele și stările celor care au avut inspirația să le primească. ● Înaintea concluziilor privind acest experiment, trebuie să mai reținem că rareori spectacolele produse de C.M.M.C. au avut parte de o redare pe micul ecran corespunzătoare. Motivele sunt multiple și n-are sens să insist aici asupra lor. În fond, câte înregistrări de concerte în România s-au văzut și auzit bine la televizor? ● Era și este nevoie de toate formulele posibile pentru a-i apropia pe tinerii de istoria pop-rock. Cea mai eficientă mi se pare cea de genul celei oferite de Mike & The Blue Spirits la Gaia Tele 7 abc.

● Andrei Partoș

File dintr-un jurnal Australia, 1998

Anul trecut, Mirela Fugaru ne-a oferit o amplă povestire a primei deplasări în Australia, de unde Cornel Fugaru și Monica Anghel au revenit cu Trofeul concursului. Acum istoria s-a repetat, premiile s-au înmulțit, delegația României a mai crescut. Mirela a notat tot, dar spațiul ne permite acum doar o selecție. Dacă tot nu s-a deplasat nici un reporter (de televiziune sau presă scrisă), atunci ne bucurăm de disponibilitatea unui artist-stomatolog-textier-mamă de a povesti cele văzute și trăite la Antipozii.

● Ziua cea mai lungă a sosit. Plecăm dimineața cu Gabi la Art Center din Surfers Paradise pentru că el cântă în prima parte a concursului (are nr. 4). Ne duc cu mașina Beatrice de la Radio S.B.S. (postul național australian, emisiunea în limba română) și prietenul ei Dan, soții de la Sydney ca să ne susțină.

Deși am ascultat deja CD-ul Festivalului și știm în mare măsură piesele, suntem cu ochii cât cepele și urechile pânine.

1. „Tucake Mai” (Fiji). Locul 1 la „World Music”. Muzică polineziană tipică, exotica, ritmată. No chance!
2. „First Time Tonight” (Australia). Locul 1 la „Soul / R & B”. Bunică, dar nu mă dă gata.
3. „Crazy” (Papua New Guinea). Locul 2 la secțiunea „POP”. Un reggae foarte bun, negativul sună excelent, iar solistul care arată ca un pătrățel cântă bine de tot.
4. Gabi își repetă piesa, îl întoarce de câteva ori pe cei de la sunet, până când se declară mulțumit. Jim Haddleton, producătorul festivalului, e încântat de Gabi și mi spune că a intuit încă de la audierea casetelor că are de-a face cu o „vedetă autentică”. Ne umfiam puțin în penne.
5. Turcoica își urfă cântecul (o piesă tipică țării). Jumate în limba maternă, apoi în engleză. De baltă. Ne gândim că doamna Cakmak este în jurul și nu se știe ce iese...
6. „The Loving Kind”. Rock australian foarte bun!
7. „The Dream Remains The Same” a avut locul 2 la „Country”. Un chitarist foarte bun. Australia.
8. „Bright Morning Secrets” (Malta). Locul 1 la „Pop”. Prietenul nostru Mike Spiteri cântă bine, dar compoziția nu se ridică la nivelul celei de acum trei ani de la „Eurovision”.
9. „Fire Down Below” (Australia). Locul 2 la „Rock”. Nu m-a convins. Ba cred că aici avea loc piesa cântată de Luminița.
10. „Don't Cry Angel”. (Japonia). Locul 1 la „Jazz”. Domnul Hiroshi Okazaki mi s-a părut mai interesant cu o seară înainte când a cântat la saxofon. Cu vocea nu strălucește.
11. „Show Me The Way” (Australia). Locul 2 la „Soul/R&B”. O solistă foarte bună, un glas plin și grav. Periculoasă!
12. „Tell Him” (Anglia). Locul 3 la „Pop”. Singura creație din Anglia calificată anul acesta. Solista e din Australia, foarte bună, dar piesa e cam pe după vișin, nu mi rămâne nimic din ea.
13. „Too Hot To Handle” (Australia). Primul loc la „Country”. Solist tânăr frumuseț, înalt cu o voce în stil Elvis. Bune și cele patru dansatoare.
14. „This Time You Won't” (Malta). Locul 1 la „Dance”. Mă așteptam la mai mult de la Ray Agius. Debbie, solista, cântă curățel, dar n-are vână.
15. „Giver & Taker Of Love Tonight” (New Zealand). Locul 1 la „Ballad” la egalitate cu noi. John Rowles e profi, iar piesa foarte bună. Sună fără cusur. Candidat clar la Trofeu.
16. „Love Song” (Australia). Locul 2 la „Gospel”. Grup de băieți, Total Impact cu un aranjament vocal excelent în stil Backstreet Boys. Mie, ca și lui Gabi ne-a plăcut poate cel mai mult!

17. Monica, profi ca întotdeauna, își reglează dozajul cu sunetiștii. Din zona jurului se aude aplauze. Jim îmi arată degetul mare și mi spune „I'd hate to be a judge!”. Îi dau dreptate.

18. „Street Kids” (Australia). Primul loc la „Gospel”, cu un text foarte sugestiv, dar compoziție nu tocmai grozavă. Karen, vedeta lor, care a cântat cu succes și la Las Vegas, mi se pare sub nivelul Monicăi, a lui Gabi sau John Rowles.

19. „Jah People” (Solomon Islands). Locul 2 la „World Music” cu Unisound Band care a fost și anul trecut. Gabi zice că piesa a mai fost scrisă și cântată de alții.

Diseară va conta cred enorm cum își va „vinde” fiecare marfa pe scenă. Sunt câteva cântece apropiate valoric și sunt și câțiva soliști care pot ridica cota altor piese. Oricum, cred că suntem în cursă cu ambele melodii. La hotel mâncăm în viteză și ne relaxăm puțin. Bebe le spune celor doi: „Nu contează dacă vom lua ceva, contează să ne prezentăm cât se poate de bine”. ● Mă duc la Gabi în culise. Maggie, frumoasă ca o zână, îmbrăcată într-o rochie albă superbă, îl prezintă: „Doamnelor și domnișoarelor, îl veți vedea acum pe cel mai sexy bărbat european pe care l-ați văzut vreodată”. Îmi

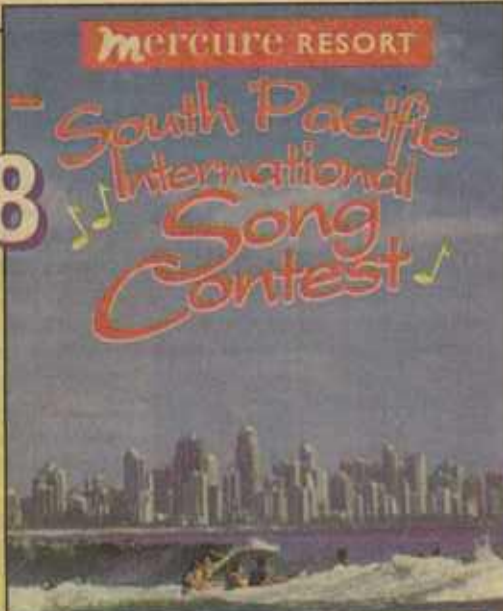
spun rugăciunea, îmi fac cruce și chiar atunci melodia începe. Fraților, surorilor, nu v-ați fi putut închipui niciodată un Cotabiță atât de pasional, de dezlănțuit. L-au răsplătit ropote de aplauze, iar eu m-am pus ca proasta pe plâns, convinsă că „raii e pe pământ”. „Nu te-am auzit niciodată cântând așa. Bravo!”, i-a spus Monica în cabină. Puiu (N. Duțu) pune pariu pe 1000 \$ că Gabi va lua un premiu. Doamna și domnul ambasador Găf-Deac sunt plini de speranțe.

● Revin cu Gabi în cabină pentru a o încuraja pe Monica. Este admirabil cum acești doi mari cântăreți reușesc să demonstreze adevăratul înțeles al ideii de „colegialitate”. Am făcut cu toții o echipă perfectă și mă simt onorată să fac parte din ea. Maggie prezintă cea de-a doua piesă a României. Cineva din sală o ajută strigându-i că formația lui Bebe se numea Sincron.

Monica a cântat impecabil, iar noi răsufălm ușurați când publicul o aplaudă frenetic. De acum suntem pe mâna juraților. Vine și Bebe în culise. Ne adunăm toți în așteptarea rezultatelor. John Rowles și-a schimbat costumul pregătit să iasă iar pe scenă. Se anunță rezultatele pe secțiuni. Avem oricum trei premii: două locuri I la „Ballad” pentru „As Long As I Shall Live” și la „Novelty” pentru „Children Living In The Street” și un loc III la „Soul — R&B” pentru „You Went Away”. Primarul iese pe scenă pentru decernarea premiilor majore. Un tehnician se strecoară printre noi și o caută pe Monica dându-i un microfon. „You'll need it”, îi spune. Monica se întoarce spre noi și spune: „E clar că am luat din nou Trofeul”. Nu ne vine să credem. Abia când auzim locul II atribuit lui John Rowles (New Zealand) realizăm că am câștigat. Maggie anunță „... and the winner of the first prize Overall is... Romania — Cornel and

JOHN ROWLES, O EA ȘI GABI COTABIȚA

Mirela Fugaru for their song „As Long As I Shall Live”. Ne îmbrățișăm și ieșim pe scenă în aplauzele spectatorilor. Se agită stegulețele tricolore. Maggie mă invită la microfon. „Îmi pare rău, dar acum nu pot găsi cuvinte; acum avem numai sentimente, pentru țara dumneavoastră minunată. E numai dragoste în sufletele noastre!” Monica mai cântă o dată melodia. Felicitările curg în culise. Am în inimă și o umbră de tristețe pentru Gabi care, după părerea noastră, merita cu prisosință premiul pentru cea mai bună interpretare masculină adjudecat de John Rowles. Indiscutabil un mare profesionist, dar în concurs Gabi mi s-a părut mai bun. Un cor românesc ne aștepta în hol. Dirijor era domnul ambasador. Poze, flori, șampanie. La Hotelul „Mercur Resort” continuăm cu interviuri, pupături, felicitări. Afțăm că diferența față de locul doi a fost de numai două puncte. Cu atât mai mare e bucuria noastră.

Tragem din nou concluzia că, iată, muzica românească și interpretării ei sunt competitive, ne lipsește producția de calitate, manageriatul artistic, industria muzicală care să ne propulzeze pe piața internațională să ne facă rentabili financiar.

Puiu Duțu, emoționat și fericit, îmi spune că a plâns în sală și e bucurios că a venit cu noi să vadă cu ochii lui și să judece la fața locului acest eveniment artistic.

Domnul ambasador Găf-Deac nu-și mai încapă în piele de bucurie și mândrie că se va vorbi din nou elogios despre România, iar domnia sa a contribuit prin suportul moral la această victorie. Vă mulțumim și noi, excelentă, pentru că ne-ați făcut să ne simțim că reprezentăm cu cinste țara și că țara ne este alături!

Jim Haddleton, producătorul, ne spune că performanța de a câștiga doi ani consecutivi această competiție i se pare incredibilă și că, dacă venim și la anul să-l luăm Trofeul, va începe să ne urască. De aceea s-a gândit la o soluție salvatoare pentru el: Bebe Fugaru în juru, iar Monica în recital în 1999! Să fie primit!

Mă gândesc acasă la toți cei care se vor bucura de succesul nostru, care este și a lor, este al muzicii românești!

■ Mirela Voiculescu-Fugaru

● Între timp, ați văzut desigur mai multe reportaje pe diferite canale de televiziune despre isprava echipei care, fără sprijinul sponsorilor Nicolae Duțu și Tofan Grup, nu ar fi fost posibilă. Imediat după revenirea în țară, „echipa” a fost prezentată la emisiunea „Vox Pop Rock” de la ACTIV FM. Acum rămâne să așteptăm reportajul filmat de australieni care ar urma să ajungă la o televiziune sau alta. Pe 20.04. Tele 7 abc a făcut o prezentare amplă și ilustrată video a celor patru protagoniști (cu multe secvențe de arhivă). Au contribuit la emisiunea cu pricina și Nicolae Duțu, Andrei (soțul Monicăi) și Vladuț Fugaru. În plus, imaginile din Australia (cu lei, canguri, koala s.a.) ne-au convins că merita să te lupti pentru o astfel de deplasare.

● Ar fi minunat să avem în fiecare an două-trei relatări de acest gen cu artiști români din sfera pop-rock. Nu să aflăm din întâmplare că cineva de-al nostru a fost și a făcut vreo ispravă peste hotare. Chiar și participările sunt importante. Nu doar victoriile!

A.P.

MONDIAL

Remember Mondial

Electrecord 1998

O altă „vechitură” care vă va bucura, cu siguranță, este acest „Remember Mondial”, lansat sub formă de casetă și CD, cu ocazia primei ediții a Festivalului „Iubire, bibelou de porțelan”, ce a avut loc la sfârșitul lunii martie. Mulți dintre iubitorii de Mondial, ca și membrii trupelor, înșiși, nu și-au imaginat că, vreodată, Mondial va apărea pe CD, dar iată că s-a întâmplat. Fanii trupei au astfel posibilitatea să păstreze contactul cu îndrăgitele piese din anii '60-'70: „Primăvara”, „Romantă fără ecou”, „De va veni la tine vântul”, „Departate sunt de tine”, „Atât de fragedă”. Vor reuși astfel să-și mențină proaspătă în amintire vocea lui Gabriel Drăgan și acordurile pe care au dansat, când s-au îndrăgostit prima oară.

■ Ana Călin

MĂDĂLINA MANOLE
Cântă cu mine

Zone Records, 1998

După cum ni s-a promis, după albumul de anul trecut care o prezenta pe Mădălina Manole în postura de corespondent contemporan al Mariei Tănase, Zone Records oferă publicului un nou CD, intitulat *Cântă cu mine*, care conține multe dintre șlagărele prin care Mădălina Manole și-a câștigat incontestabila popularitate.

Pe albumul *Cântă cu mine* găsim piese de cele mai diferite genuri, având ca numitor comun apartenența la ceea ce se cheamă muzică ușoară (sau muzică pop) românească. Găsim piese cu nuanțe latino-americane (*Dragoste de foc*), orchestrate în manieră disco (*Să vii și mâine în discotecă*), chiar un vals (*Prietene vals*), dar majoritatea sunt șlagăre în sensul unanim acceptat al cuvântului, cântece de suflet pentru o categorie de ascultători foarte largă, care se află — ca preferințe — departe de ideile de elitism și snobism. Dacă publicul

ei ar fi prin excelență feminin, atunci l-am putea asimila cu cel al telenovelelor (cel puțin prin prisma textelor), dar nu este cazul. Sunt mulți oameni, de diferite vârste, cărora le plac poveștile cu probleme din viață și despre viață, cu personaje în locul cărora se pot pune și ei, așa cum sunt cele ale Roxanei Popescu (semnatarea versurilor majorității cântecelor de pe album). Orchestrațiile lui Cătălin Tuță Popescu, Dragoș Docan, Adrian Ordean și Ionel Tudor sunt îngrijite, eficiente, diferențiate și fără încărcături inutile.

În privința vocii Mădălinei Manole, cred că nu mai este nevoie să adăugăm nimic, deoarece timbrul ei ușor aspru are de mult timp priză la public, o calitate incontestabilă, al cărei monopol îl deține în peisajul muzicii ușoare românești.

■ Oltea Șerban-Părău

MANUELA FEDORCA
Îmi doresc să fiu cu tine

GMT România, 1998

În primul rând, trebuie spus că albumul Manuelei Fedorca, *Îmi doresc să fiu cu tine*, produs de GMT România în versiunea compact disc și casetă audio, are o grafică reușită, coperta CD-ului cuprinzând textele tuturor pieselor și principalelor detalii de identificare ale înregistrării. Muzica și aranjamentul pieselor sunt semnate de Virgil Popescu (care asigură și partida de backing-vocals), iar versurile de Dumitru Popescu-Chiselet.

Pe texte având ca subiect principal dragostea și avatarurile ei (simple, uneori poate chiar simpliste), muzica lui Virgil Popescu ridică ștacheta, impunând o ambianță lirică, dar tinerească, unele melodii putând candida chiar la statutul de șlagăr, iar pe alocuri permițându-și și unele solouri instrumentale prelungite sau chiar alunecări jazzistice (*Numai luna*). Spre exemplu, *Sunt îndrăgostită* iar este o piesă care, deși nu excelează prin originalitate, are un farmec cert, subliniat de interpretarea ce evită orice alunecare în vulgaritate.

Manuela Fedorca se impune printr-o voce consistentă, caldă, care, deși nu are trăsături foarte personale, reușește să impresioneze prin sinceritatea vibrației. Există pe acest album și o melodie mai specială, intitulată *Ochi de copil*, o piesă ingenuă, pe un ritm bine ales de Virgil Popescu (care provine din folclorul copiilor) pe care solista o cântă cu evidentă plăcere (dedicând-o fiului ei). Recomandăm acest album iubitorilor de muzică ușoară românească, în sensul cel mai larg al cuvântului.

Oltea Șerban-Părău
AXA PROJECT
No Comment

Audio Pro Oradea, 1997

Curajul celor de la Audio Pro Oradea de a ieși pe piață cu un album de muzică instrumentală în versiune CD reprezintă o raritate pe piața românească, și nu numai la noi. Cu atât mai mult cu cât muzica propusă de Axa Project prin albumul *No Comment* este greu de încadrat într-un gen clar delimitat, cu un public bine definit. Pe alocuri, suntem tentați să-i spunem muzică ambientală, uneori se apropie de jazz, în bună măsură latino-american, alteori are chiar „accelerări” ce amintesc de rock. Nouă din cele zece piese sunt compuse de Eugen Mihăescu, iar piesa 3 este semnată de Adrian Fundescu.

Există o dominantă a atmosferei latino-americane, muzica sună bine pentru România (păcat că trebuie să facem referință la această limitare, dar nu talentul muzicienilor noștri este vinovat de situația de față). Putem presupune că Axa Project, și mai precis cei patru componenți ai ei, nu au obținut chiar ceea ce și-au propus (sau visat), în principal în privința sound-ului. Însă performanțele instrumentale — atât pe plan tehnic, cât și expresiv — ale grupului compus din Eugen Mihăescu (chitară electrică și acustică), Adrian Fundescu (sintetizator), Cătălin Răzvan (chitară bas) și Vali Vătu (baterie) sunt incontestabile. Trebuie să recunoaștem că era de așteptat. Deoarece, deși numele fiecăruia dintre ei nu sună — poate — foarte familiar publicului, pentru cei „din branșă” cei patru din Axa Project au, cu adevărat, „cotă”.

■ Oltea Șerban-Părău

SILVIA DUMITRESCU
Încredere

G&S, 1998

După o pauză destul de lungă, Silvia Dumitrescu lansează un nou album, intitulat *Încredere*, care cuprinde în general piese deja cunoscute, foarte cântate pe toate scenele de pe litoral, cel puțin vara

trecută. Deși, de-a lungul ultimilor ani, Silvia Dumitrescu a încercat să șocheze mai ales prin ținuta vestimentară și coafură, acest album nu încearcă același lucru. Este suficient de divers pentru a satisface gusturi diferite. Piese care nu încearcă să apeleze la maniera etno (precum *Vino, Ce se întâmplă cu mine, Sperând pe mai târziu, Asta-i feiul meu*) au mai multe șanse de succes. În privința prelucrărilor de folclor, se apelează la suprapuneri de ritm și orchestrație modernă pe melodia folclorică tradițională, se adaugă inserturi de rap, se amestecă bine și se obține un rezultat care, pe mine, cel puțin, nu mă convinge.

Silvia Dumitrescu, cu vocea ei gravă, voit aspră, reușește să dea viață pieselor pe care le cântă (*Asta-i feiul meu* este o melodie deosebit de reușită), mai ales atunci când acestea nu sunt cunoscute și într-o altă variantă interpretativă (*Banii vorbesc*, în versiunea ei, nu suportă comparația cu aceea a Holografului).

Albumul *Încredere* reprezintă concretizarea reușită a realizării Silviei Dumitrescu din ultima perioadă — suficient de reprezentative, chiar dacă exceptăm prelucrările etno, care nu mi se par de viitor în această formulă.

■ Oltea Șerban-Părău

NIGHTLOSERS
Alambicarii de Blues

Genius Enterprise LTD, 1998

N-am să pot asculta, obiectiv și detașat, ca un cronicar, desigur, CD-ul clujenilor *Nightlosers*. Și nu din cauză că muzica inscripționată pe disc ar fi un argument pentru teoria „țărânu român/maghiar este negrul acestui pământ” (chestiune pe care abia acum o pot răsuci într-un eseu, după ce am enunțat-o în fișierul și cartea de blues). N-am pretenții protocronice și nu-i un lucru de laudă să spui că ai gândit de demult, „dă mai dămuit”, ceea ce altcineva a făcut azi. Dacă nu publicăm, în urmă cu doi ani, volumul de povestiri *Prunele electrice*, n-aș fi îndrăznit să scriu că Hanno, Jimi & comp. cântă ceva asemănător cu ce vroiam să cânte personajul meu chitarist, să fi fost viu. Un blues cu interfață și intarsii din folclorul românesc. De la Phoenix încoace, mixtura a tentat diverse trupe (Cargo, Pro Musica, Semnal M), iar în ultimii ani a devenit mai mult decât o modă. Trupe de tehnocratori (termenul vizează utilizatorii de computere) mixează de zor, uneori cu evidentă inspirație, folclor pe ritmurii standard, în speranța succesului. (Succes fără promoție agresivă? Asta numai noi ne-o putem imagina!) Folosirea tehnicii nu garantează,

nici nu condiționează succesul. Dar ca să obții pe computer *feeling-ul* instrumentistului tradițional de cârciumă, trebuie să mai treacă un timp...

Nu cunosc „bucătaria” înregistrărilor de pe *Plum Brandy Blues*. Nici nu interesează. Importantă este aici senzația de proaspăt, de nemaiauzit, de neînchipt — deși totul este foarte cunoscut! Toate piesele (mai puțin una) sunt standarde blues-rock. Re-orchestrație în manieră populară ardelenescă, sună imprevizibil, cuceritor, firesc. Furat de magia sonoră, aproape că nu observi micile excese, care puteau lipsi (vioara scapă în excursii grațioase, dar și gratuite uneori, imposibil însă de blamat!).

Singur pe câmp, melancolic și înstrăinat, ce face un om oarecare? Trece pe lângă un pom, rupe o frunză și o mestecă între dinți. Iar dacă știe, scoate sunete cu ea. Cântă. Este un mod simplu de a face blues. La noi se spune doină. Numele contează prea puțin. Starea de spirit este aceeași. Iar dacă vreun om poate să-și exprime astfel durerea, plinătatea sau singurătatea sufletului său, important e să-l înțelegi, nu să-i lipești etichete. Instrument insolit, frunza Nucu (lui) Pandrea face furori. N-am auzit pe cineva (din câți prieteni au ascultat discul) să nu remarce sunetul acesta răscolitor și liniștitor totodată. Inspirație de zile mari. Cred că nici unul dintre instrumentele muzicale nu este atât de bluesy ca frunza. Nici drâmbă (care nu se aude aici, poate pe discul următor — sper să reții asta, Hanno!), deoarece este făcută din metal, de mâna omului, nu este strict naturală. Într-un fel, băieții de la Cluj dau o lecție diversilor „culegători de folclor”, pentru care frunza e „depășită”!

Nu am de ce insista pe fiecare titlu. Toate sunt memorabile. Nu poți face deosebire între ele, cum nu poți disjunge asupra calității unei țuici scoasă din același butoi și băută ceașcă după ceașcă până ajungi fleacă! (Mă mir că a scăpat o piesă precum *Canned Heat*, a lui Tommy Johnson — o prelucreează și trupa lui Alan Wilson & Bob Hite — numai bună de a fi tratată cu horincă moroșană! Putea să apară ca bonus-track pe CD...)

Să remarc totuși aportul maghiar, fără de care concluzia finală n-ar fi înțeleasă. Kati Panek este o vocalistă care merită să facă discuri solo (dacă a și scos, eu nu știu). Exemplul comuniunii sufletești a bluesmenilor de la Cluj poate fi urmat și de politicienii ireponsabili care se așează de câțiva ani ca lideri *româno-maghiari*. Lideri ai propriilor tâmpenii!

Dacă limba maghiară se aude în câteva piese, iar româna completează ideal finalul altora, engleza pare un idiom local. Niciunde nu ai senzația că felul în care Hanno cântă este împrumutat. Și cred că de-ar fi cântat exclusiv în românește, ar fi sunat ca la Chicago!

Concluzia este una: de-acum, capitala bluesului — în România — este la Cluj, vestit oraș...

CELELALTE
CUVINTEVinil
Collection

Electrecord 1997

De parcă i-ar fi fost rușine de ceea ce face, Casa de discuri Electrecord a lansat la apă, sub formă de CD și casetă, un material de unsprezece piese, de pe primele două albume ale grupului Celelalte Cuvinte. Impropru spus „a lansat”, pentru că n-a existat așa ceva. „Vinil Collection” a fost pusă, pur și simplu, în vânzare. Pe tăcute. Dintre fanii trupei, cei atenți la tarabe și-au procurat-o. Ceilalți, bănuim, vor afla de ea abia acum. Mai bine mai târziu decât niciodată, veți spune. Poate că da, dar mi se pare de neiertat „tactica managerială” a celor de la Electrecord. Acest material merita cu prisosință a fi promovat, într-o bucuria celor care au iubit primele două discuri ale grupului, rămași nemângâiați de pe urma bruștei și defavorabilei schimbări de stil executată de Celelalte Cuvinte. Acela și alții au acum posibilitatea să asculte piese care le-au încălzit sufletele în anii '80: „Iarbă prin păr”, „Un sfârșit e un început”, „Scrisori iubite”, „Dacă vrei” sau „Nu-mi da tot într-o zi”. Nostalgicii acelei perioade, care au păstrat cu religiozitate cele două discuri și jumătate pe care au apărut aceste piese, ar fi cu siguranță bucuroși să le poată asculta acum, strânse într-un singur material, editat în condiții superioare. Recomandăm acest material atât celor care au trăit, împreună cu trupa, perioada de început, cât și copiilor de azi (din ce în ce mai puțini, e drept) care și trăiesc adolescența cu... iarbă prin păr.

■ Ana Călin

QUO VADIS
Connect With Me

VoxStar

De când am primit caseta, mă tot întreb ce lipsește trupei Quo Vadis ca să fie un nume de „primă ligă” a rockului din România. Un management agresiv? Texte în limba română? Legături cu „mafia”? Englezii au umflat Oasis și Kula Shaker până au umbrit pământul. Și nu-s mai originale decât trupa din Timișoara. În fapt, Quo Vadis are ceva în plus față de multe vedete băștinașe ce nu mai au loc pe ecrane. Quo Vadis are feeling, are o bună stăpânire a limbii engleze (personal, cred că nu-i obligatoriu să cânte în engleză), are o foarte bună stăpânire a

tehnicii muzicale și a sculelor din dotare. Compozițiile sunt perfect conturate stilistic. Sunetul este excelent. Echilibrul între pasajele fiecărui instrument se simte minunat. Se va spune (s-a spus) că genul practicat de Quo Vadis nu este actual. Cu atât mai bine, spun eu. O formație care cântă de plăcere câștigă de la primele note. O formație care înțelege rockul ca artă (nu ca mijloc de a face bani sau de a umbla cu plete și gagic) nu se preocupă să fie la modă. Pur și simplu, o astfel de formație cântă ce simte, și cine nu simte ce cântă ea, n-are decât să asculte altceva. Dar când niște tipi de circa 25 de ani aleg să cânte ca „bătrânii fondatori”, este un semn clar că ei au ceva în suflet, ceva ce, transpus în sunete, se ascultă cu atenție și plăcere.

Eu cred că trioul timișorean este o trupă care izbuteste să obțină art-rock. (Conceptul nu l-am inventat eu). Spre a susține opinia, nu e cazul să caut dovezi prea departe. Există chiar la începutul albumului, *Daughter Of The Sea* (prima piesă) se deschide cu sunete de sitar care te aruncă direct în magia lume psihedelică a anilor '60. Exact în plin Art-Rock! Alte pasaje amintesc de tot ce-a rămas valoros în rock. Sună perfect acolo unde se aud, și îmbogățesc audiența în manieră post-modernistă (citele inserate drept texte, care expediază lectorul într-un orizont de așteptare/receptare cu valoare de reper sigur). Artă ludică prin definiție, rockul poate fi bun și în felul ales de Quo Vadis. Cine pretinde că așa ceva e depășit, n-a înțeles nimic. Nici din acest album, nici din rock, în general.

■ M.V. Pop

NEUROTICA

BIO

Zone Records, 1998

Nu prea reușesc eu să mă prind cum au făcut băiețiiăștia de au scos așa un album valabil. Că de la o vreme încoace au un „look” demențial, asta o știam, că doar mă uit și eu la televizor. Ba, hai să zicem chiar că, astă vară, pe căldurile alea de la Keoke/Costinești, am rămas cu vreo două piese... Dar aici e vorba de un album întreg! Un album care, de la prima din cele treisprezece piese, te convinge că e așa cum vrea el: „Perfect”. Atâta reții, că pe urmă te amețește pe loc lucrătura de voce, chitară și baterie, toate într-una și pe rând perfecte. Te mai trezești când și când, cât să

„guști” o mostră de clapă/acordeon autohton(ă), aproape lăutărească („Country Of Nobody”), sau zgomotul de plasă cu sticle târâte de un copil pe care l-a trimis ta-su după bere („So Exciting”). Ca să fie totul cum a stabilit, Neurotica te mai pocnește cu încă o piesă excelentă, „Alles Klar”, și încă una, „Papuromania”. Sufocat de-a dreptul, mai dai peste un exemplu uluitor de balcanism, cântat ca din Occident: „Amuritu”. Și albumul se încheie cu un remix după „Alles Klar”, la fel de reușit (dacă nu și mai) ca varianta originală. Avem de-a face cu un album sumbru, asta-i cuvântul... un cuvânt ca o stradă cu două sensuri. Sumbru, pentru că asta-i situația, dacă vă uitați în jur... și sumbru, pentru că, dacă așa a-nceput anul, nu știu câte albume de talia ăștia ar mai putea ieși în '98. O dovadă ar mai fi că n-am mai dat vreunui album nota maximă, curată. Adică 10.

■ Ana Călin

MADONNA

Ray of Light

Warner Music — A&A Records,
1998

Au trecut câteva săptămâni de la lansarea în forță pe piață (inclusiv pe cea românească, sub egida Warner Music — A&A Records) a noului album semnat Madonna, intitulat *Ray of Light*. În ce măsură va fi vorba despre un succes comercial, vom vedea. Pentru că recenta producție a atât de popularei cântărețe este într-adevăr „un album sofisticat”. Un efort promoțional fără precedent pentru artistă ar putea genera și un succes de casă. Dar muzica în sine va deconcerta mulți dintre fanii Madonnei.

Greu de spus dacă din cauza

Melodica celor 13 piese de pe album nu este foarte diferită de ceea ce am auzit până acum la ea. Ar fi un scurt motiv

ornamental care se impune în refrenul din *Frozen* și care mai apare citat în alte piese ale albumului, motiv cu evidente sugestii „etno”, care amintește de melodica irlandeză (iar pentru muzica pop, de Enya). Momente care împrumută de la tradiția muzicală folclorică din diverse zone europene, dar mai ales extra-europene, mai apar, dar nu melodia, ci armonizarea cu precădere modală este cea care creează senzația de neobișnuit, chiar de straniu. La aceasta se adaugă procesarea orchestrală complexă, cu o adevărată luxurianță în ceea ce privește efectele — care, deși sunt generate electronic, vin din zona muzicii concrete (vânt, valuri, zgomotele străzii etc.) — și nu în ultimul rând forma. Piese sunt în general destul de lungi, dar exact în momentele în care începi să te temi de monotonie, apare ruptura: fie un solo de chitară, fie o cutie cu muzicuțe, fie... Chiar în ritm de discotecă (există și piese care se pot înscrie în această zonă), în acest album, Madonna rămâne avangardistă.

Suprapunând uneori registre stilistice diferite, *Ray of Light* propune un rezultat sonor care depășește convenția și care o propulsează pe Madonna în galeria celor care au ajuns la statutul care le permite să mai facă și ce vor, nu numai ce se cere. Majoritatea pieselor sunt semnate Madonna —

William Orbit. Fie că îți plac sau nu (aici mai intervine și parametrul gust), ascultate în condiții bune, cele mai multe dintre ele (precum *Substitute for Love*, *Candy Perfume Girl*, *Frozen*, *Little Girl* și mai ales *Mer Girl*) te copleșesc.

■ Oltea Șerban-Părău

■ Albumul BIO al formației Neurotica va fi lansat în data de 8 mai, în aer liber

Programată inițial pentru 24 aprilie, lansarea va avea loc în diferite puncte din București, printre care Piața Romană.

În data de 30 aprilie va avea loc la Teatrul Excelsior, cu începere de la ora 15, prima audiție publică a noului album. La acest eveniment vor avea acces reprezentanții presei și câțiva fani ai grupului

UN PREMIANT AL SFÂRȘITULUI DE SECOL

Bob Dylan

acele momente mă cufund într-o ciudată stare meditativă. Ultima oară când m-am aflat într-o astfel de stare, mi-a venit în minte următoarea frază: „Muncește cât e zi, căci va veni și noaptea morții, când nimeni nu va mai putea să muncească”. Nu știu unde-am auzit-o, într-o predică sau într-un psalm... oricum, fraza asta m-a urmărit zi și noapte. O bună parte din album stă sub influența ei...

... Și fiindcă bomba primăverii trebuia să poarte un nume, i-au spus, simplu, Bob Dylan. Și fiindcă noi n-am avut cum să-l interviuăm personal, am cules pentru voi cele mai interesante momente din trei ample interviuri apărute în ultima lună în „Q”, „MOJO” și „Rolling Stone”...

A avut cele mai bine primite show-uri din ultimii ani. A lansat un album, care l-a umplut de premii, readucându-i numele pe buzele tuturor, după câțiva ani petrecuți într-un con de umbră. Propriul său fiu a devenit peste noapte supervedetă. S-a aflat la un pas de moarte... Iată numai câteva subiecte care-ți vin în minte, când îl ai în față pe Bob Dylan...

Te afli în fața unei legende. Desigur, în primele momente, cauți să absorbi, ca un burete, toate detaliile: cizmele de cowboy, pantalonii negri, clasici, cămașa gen western, părul grizonat, o față trasă, ridată... sunt ridurile unui bărbat de 56 de ani, recent ieșit din spital, în convalescență, după o criză de inimă destul de serioasă. Nu stă o clipă locului. Ba își trece mâna prin păr, ba își aranjează hainele sau se mută de colo-colo pe canapea. Ochii albaștri îi scilpesc ștrengărește, iar un zâmbet cald îi luminează fața.

Cât de aproape te-ai simțit de Elvis, de data asta, în spital?

Oh, am avut o criză puternică, dar acum mă simt bine. Din ce în ce mai bine, pe zi ce trece.

Crezi că Elvis te-ar fi primit în „corul” pe care și l-a format, acolo?

Categoric. Cred însă că nu a venit timpul. Încă. Oricum, cu ocazia asta, mi-am dat seama că, exact atunci când ești convins că nu mai ai nimic de pierdut, descoperi că, de fapt, mereu mai e ceva de pierdut.

Noua ta piese sunt cu mult mai melancolice decât pari tu, în clipa de față!

Ei, așa sunt eu, așa am fost întotdeauna. Acum sunt în al nouălea cer, dar, în momentul imediat următor, mă cufund în cele mai negre abisuri ale disperării.

Și care-i femeia din piesele tale, care ți-a frânt inima de-atâtea ori?

(râde) Care femeie? Care piesă?

Bine! De ce l-ai ales de Daniel Lanois să producă noul album, „Time Out Of Mind”?

Păi, ne-am ales unul pe celălalt. Am mai lucrat împreună pe „Oh Mercy” și a ieșit destul de bine, așa că...

Da, dar unora nu le-a plăcut colaborarea voastră anterioară, „Oh Mercy”...

Mă rog, poate că albumul ăsta sună, într-un fel, mai natural. Lanois dispune de acest tip de „sonoritate”, o are în el, dar n-o scoate în față mereu, ci doar în anumite momente. În schimb, e în firea lui s-o producă.

Cu „Time Out Of Mind” ai câștigat noi fani, nu-i așa?

Ba da, și mă bucur foarte mult că am un public nou, care nu-mi cunoaște trecutul. Așa mă scutește de responsabilitatea de a mă ridica la nivelul așteptărilor cuiva. Nu sunt nevoit să cânt ca pe album, ceea ce, oricum, nu pot... Trebuie doar să simt și

să-l fac și pe ei să simtă că piesele sunt adevărate, asta făcându-le unice. Poate că alți muzicieni reușesc să-și „salveze” câte-un cântec prin voce sau prin charismă... La mine e important doar conținutul. Eu nu fac decât să ofer niște piese, care trebuie să vorbească, să se susțină singure.

Până la sfârșitul anilor '80, nu ți-a lipsit inspirația. Ai compus multe piese noi și foarte bune. În schimb, o dată cu anul '90, ai început să cânti în concerte doar cântecele vechi, făcând doar scurte incursiuni convenționale prin albumele noi, „Good As I Been To You” și „World Gone Wrong”. De ce?

Eram sfârșit pe toate planurile. Traseul era monoton: studio, înregistrări, casă. La un moment dat, începusem să stau din ce în ce mai mult în studio, dar să înregistrez din ce în ce mai puțin. Compuneam, dar nu credeam că piesele compuse trebuie neapărat cântate... A fost o stare de delăsare, provocată de... nici eu nu știu bine de ce.

Sunt câteva cântece de-a dreptul sumbre, pe „Time Out Of Mind”. De aici și zvonurile că albumul ar fi fost compus în timp ce te aflai în spital, sau după...

E o greșeală. Albumul era deja gata când m-am internat. Pe mine mă influențează în mod esențial mediul înconjurător, când compun. O mare parte din album s-a născut noaptea. Îmi place furtuna, și pe o astfel de vreme rămân treaz toată noaptea. În

Cine s-a aflat alături de tine în studio?

Angie Meyers, de la Tex Mex, la pian, chitaristul Duke Robillard și basistul din trupa mea de turneu, Tony Garnier. Aproape tot albumul, inclusiv vocile, a fost tras live. Mi-am dorit foarte mult ca acest album să nu depindă foarte mult de tehnologie. Am vrut ca muzica mea să treacă foarte repede de etapa prelucrărilor

tehnice, atât de repede, încât „aparatu” nici să nu-și dea seama ce se întâmplă, de fapt.

Simți cum trebuie să sune un cântec de-al tău de la început până la sfârșit?

Mda... cântecul trebuie să fie așa cum îl auzi. E un cântec care, de exemplu, are doar 12 măsuri, dar care poate s-o ia într-o parte sau în alta... Dacă știi de la început cum îl vrei, nu riști să mai cazi în vreo capcană.

Asculți radioul zilelor noastre?

Da, ascult, dar...

Te deprimă?

Nu. Ascult atunci când găsesc ceva care merită ascultat. Ascult mai ales programele vechi. Programele pe care le ascultam în adolescență par să revină... ca și grupurile de întrajutorare și altele.

Existau în adolescența ta stații de radio care transmiteau blues?

Stații de radio erau peste tot. Era un spațiu foarte larg, iar transmisoarele băteau la mii de mile. Uită-te la Jimi Hendrix — a crescut în Seattle, dar la fel i s-a întâmplat: America era îndrăgostită de radio și, astfel, a ajuns mare. Acum nu mai e așa.

Ți-ai format stilul de-a cânta după radioul anilor '50?

Nu chiar. Am început să ascult muzică folk încă de dinainte de a pleca de-acasă. Cred că mi-am format stilul ascultându-l pe Woody Guthrie. Un stil cu intenție.

Când ai hotărât că vei fi muzician?

Nu mai știu când. Nu-mi amintesc să fi făcut vreodată altceva.

Te-ai plictisit să tot cânti piese de-acum 30 de ani?

Nu, fiindcă pentru mine cântecele au viață. Sunt vii. Nu mă plictisesc cântându-le, pentru că ele conțin adevăruri. Cântecele au viața lor. Și ea se schimbă de la seară la seară, după cum îți place mie să le cânt.

Asta s-ar putea să-i supere pe cei care vor să audă „Like A Rolling Stone” așa cum suna pe disc...

Știu, dar cântecele de pe primele mele albume sunt mai degrabă prototipuri. Nu le pot cânta pe toate, fiindcă la fiecare înregistrare am avut altă trupă de acompaniament. Fiecare înregistrare are altă instrumentație. Mi-ar trebui vreo sută de persoane ca să pot cânta fiecare piesă exact așa cum a fost înregistrată.

Ne putem aștepta la un turneu european mai încolo?

Așa sper. Am fost de multe ori în turneu în Europa, în ultimii 10 ani. Nu fac de obicei un turneu pentru a promova un album anume. Albumele mele nu sunt suveniruri pentru un anumit turneu.

Dintre toate starurile anilor '60, ești

cel mai activ. Ce te îndeamnă să mai urci pe scenă? Ce anume îți dă energie?

Cântecele. Nu cred că mai sunt mulți oameni care să facă genul de cântece pe care-l facem noi. Asta e tot. La fel e și cu Rolling Stones. Nu sunt în turneu acum?

Ei fac turnee o dată la șase-șapte ani, dar tu ești chiar vagabond.

Da, dacă vrei s-o lei așa... E un meșteșug, o meserie ca oricare alta.

Candidezi la titlul de cel mai mare trudit din show-biz?

Nu, nu încă, nu cred.

Mai există piese înregistrate pe care să vrei să le lansezi?

Da, mai există, și probabil că își vor găsi locul pe un alt album.

Cum te convingi de faptul că muzicienii noi îți înțeleg piesele? Li chemi la audiții?

Nu chem pe nimeni la audiții. De obicei, vin ei la trupă, și ne dăm seama cine sunt.

Cum a fost să cânti în fața Papei?

A fost un spectacol grozav.

Ai cântat „Forever Young”?

Cred că da.

Azi ai dat mâna cu Papa, dar acum 25 de ani erai liderul unei contraculturi...

Poate că era alt Papă, nu?

Crezi că mintea omenească chiar poate pătrunde viitorul și trecutul, sau ambele sunt iluzii, chestii care pot fi manipulate?

... Într-un anumit sens, totul există de la vremea lui Dante până în vremea lui Moise. E viu, doar că trăiește într-o lume invizibilă — pentru noi. Noi percepem doar ceea ce vedem, dar nu putem, normal, vedea, într-o lume invizibilă. Și nu m-ar mira că în acea lume să existe tot ce a fost vreodată. Oamenii sunt la fel, nu? Trăim doar într-o altă epocă, suntem supuși unui alt tip de cultură. Sentimentele nu s-au schimbat.

Când scrii un vers ca „Umanismul meu se scurge la canal”, el exprimă ceea ce crezi tu despre lumea de azi?

Asta e ca și cum l-ai întreba pe Elvis dacă s-a referit la cineva anume când a cântat „Nu ești decât o biată javră”. Ideea e să captezi și să exprimi ceea ce simți la un moment dat. Așa trebuie să facem cu toții. Poate că, după o zi sau doar o oră, ne transformăm. Așa că tot ce se spune în această colecție de cântece e profund adevărat.

Se întâmplă să fie o povară să fi Bob Dylan?

Păi, e mai simplu pentru mine să fiu eu. Nu știu cum m-aș descurca să fiu altcineva,

În orice caz, ar fi o povară mult mai mare decât să fiu eu. Și cred că asta e un lucru valabil pentru toată lumea.

Te-ai gândit vreodată că ai putea să schimbi felul în care se face politică, prin muzică?

Nu, dacă aș fi vrut să fac așa ceva, mă duceam la Harvard sau la Yale și încercam să devin politician.

Atunci de ce ai scris un cântec ca „Masters Of War”?

Ăla e un cântec non politic, după părerea mea. La drept vorbind, nici nu știu ce-i aia politică. Nu știu diferența între dreapta și stânga. Poate că sunt conservator în anumite privințe, și liberal, în altele.

Crosby, Stills & Nash sunt convingși că ei au ajutat la oprirea războiului din Vietnam!

Au ajutat, cred că ei au ajutat! (râde). Erau oamenii potriviți la locul potrivit!

Ai fost nominalizat pentru Premiul Nobel pentru Literatură...

Da, păcat că nu l-am primit. Aș fi vrut să-l primesc. Nici măcar nu știu ce este. Știu că este o distincție înaltă, elevată, Nobel nu e cel care a inventat dinamita?

Ba da.

Aha, deci Premiul Nobel pentru Pace?! Hai să trecem la trupa fiului tău, The Wallflowers. Îți place?

Categoric. Sunt potriviți pentru epoca în care cântă.

Te preocupă cariera muzicală a fiului tău?

Da, în primul rând, nu vreau să fie insultat. Asta pentru că sunt mulți artiști ai căror părinți fac parte din aceeași breasă. Îi știu cu toții!

Dar are cronici foarte bune, de ce-ți mai faci griji?

Am văzut câteva cronici, dar nu le-am citit cu mare atenție. Mie, pur și simplu, îmi place să-i văd cântând.

Preferi să-i ascuți pe ei în loc să-ți ascuți vechile albume?

Nu-mi ascult deloc vechile albume. Deloc.

De ce?

Nu vreau să fiu influențat de mine însumi, și nici să-mi amintesc de mine însumi, cel de-atunci.

Vrei să mergi doar înainte?

Da. Mai departe. Mereu mai departe.

Dar te întorci la muzica veche...

Mereu. Nu cred că există ceva mai bun decât ea.

Elvis Costello elogiază

Time Out Of Mind

Este cel mai bun album al lui Bob Dylan, pentru că a avut curajul să-l gândească bine înainte de a-l înregistra. Spre deosebire de albumul anterior produs tot de Daniel Lanois, *Oh Mercy*, unde acesta a exagerat cu rafinamentele, acesta pune în valoare vocea lui Bob Dylan, acea voce care în concert poate câteodată să „zgârie” urechea, dar care acum capătă modulații uluitoare, ce transmit emoția cântecelor. Cele care l-au atras pe Costello sunt cele în forță, ca „Not Dark Yet”. L-a surprins folosirea blues-ului ca formă, nespecifică lui Dylan, în felul în care Willie Dixon și Jimmy Reed făceau blues, care era și pop.

Lui Bob Dylan nu-i e teamă pe acest album să spună lucruri aparent banale, ca „O să murim cu toții”, fără să fie însă înfricoșător sau deprimant. Efectul este contrar, de consolare și încurajare, așa cum „No Woman No Cry” a lui Marley are un efect opus titlului, din cauza contradicției dintre muzică și interpretarea vocală. Versurile sunt neobișnuit de directe și de sumbre pentru el, recunoașterea unui gol interior, dar aduc mângâiere prin simpla lor rostire. Nu contează dacă asta simte el cu adevărat sau știe doar că vine un timp când simți așa ceva — a doua variantă este poate chiar mai valoroasă.

Sursa de inspirație a albumului se află în

„Antologia muzicii folk americane” a lui Harry Smith, mare muzicolog și colecționar, apărută în anii '50 și reeditată recent pe 6 CD-uri. O antologie pentru vânzătorii de rarități, dar care îi surprinde pe cei care o ascultă atent prin realismul și sensibilitatea ei, fiind oglinda Americii rurale din acea epocă. Ca și alții care au revigorat acest curent, Dylan a pătruns înțelesul și povestea acelor cântece și a făcut referiri implicite la ele, prin versuri care se regăsesc în piesele lui. Dar, în fond, așa au și apărut cântecele astea: trecând de la unul la altul, fiecare adăugând fărăna sa de poezie. La fel cum au ajuns cântecele elisabetane până în Danemarca și au fost asimilate acolo, iar toate culturile lumii s-au amestecat în creuzetul Americii. În fond, ce caută un Robert Zimmerman în Duluth? Așa s-a scris istoria muzicii folk.

VAN HALEN

● „Van Halen III” a apărut și la noi datorită A&A Records. Titlul este explicabil dacă ne gândim că în 1978 a fost „Van Halen”, apoi în 1979 „Van Halen II”. Cifrele n-au lipsit din discografia trupei („1984”, „5150” sau „OU 812”), așa că nu-i de mirare că imaginația n-a mers prea departe în acest an. „Gary este fratele meu! De altfel seamănă mai mult cu Alex decât cu mine. E un solist primit în dar de la Dumnezeu”, declara Edward Van Halen. În 1996, multă lume a crezut că David Lee Roth revine în grup pentru că s-au înregistrat două piese cu el. Eddie a ținut să precizeze că a fost vorba de o simplă colaborare, pentru că tocmai căuta un înlocuitor pentru Sammy Hagar. ● Pe 1 mai, la **Hard & Heavy Café**, **Platonic Band** susține un recital de la 22,00. În același loc dar pe 8 mai, va concerta grupul **Krypton**. ● **Hollywood Rock Tour '98** va ajunge la Ploiești pe 2 mai, la Galați (pe 9), la Timișoara (pe 16) și la Bacău (pe 23 mai). ● **Linda Lampenius** a făcut parte din orchestra Filarmonică Finlandeză. Pe jumătate suedeză, la cei 26 de ani, Linda a atras privirile unui operator de televiziune și din ianuarie 1996 a devenit un superstar scandinav. Traseul creat de Nigel Kennedy, aducând vioara la dispoziția muncii pop, a funcționat din nou. Apoi Vanessa Mae a vândut mai multe milioane de exemplare cu albume inteligent concepute de producători. Linda stă la Los Angeles, are un nume artistic comercial, „**Brava**”, și are suficienți dușmani. „Când unii scriu despre mine că sunt o instrumentistă slabă pentru că abordez succese pop și cânt în bikini, știu că ei greșesc, și în fond nu-mi pasă”. „**Brava**” e hotărâtă să cucerească lumea (cu vioara) și se pare că va reuși! ● **Rod Stewart** se dă cu puștimea. Noul său album, „**When We Were The New Boys**”, este anunțat pentru lansarea britanică pe 2 iunie. Conține o serie de coveruri: „**Cigarettes And Alcohol**” (Oasis), „**Rocks**” (Primal Scream), „**Weak As I Am**” (Skunk Anansie). Printre piese va figura și o reluare a unei piese Faces din 1973 (Ooh La La) care va fi probabil și primul single extras. ● Un album la care lucra Michael Hutchence înaintea dramaticului său deces este acum finalizat de producătorii Andy Gill și Danny Saber. Gill este fostul chitarist de la Gang Of Four, trupă favorită a lui Michael. Va fi un disc ceva mai

sombri decât cele realizate de INXS, un disc autobiografic în mare măsură. ● Albumul „**Ray Of Light**” al Madonnei este considerat de criticii revistei „**Rolling**

ZIUA EUROPEI PE 9 MAI

Pe 9 mai vor cânta de Ziua Europei Secret, Roata, Nicu Alifantis & Zan, Nightlosers, Weinberger & Band, poate și Vama Veche plus formații de jazz, blues și pop din Polonia, Austria, Anglia, Suedia, Ungaria. Acțiunea are loc la intrarea în Parcul Herastrău de la ora prânzului (14,00) iar la 21,00 se încheie prin vizionarea pe ecrane mari a Galei Finale a „**Eurovision 98**” de la Birmingham.

Stone” drept cel mai bun produs al ei din ultimul deceniu. De remarcat că solista a reluat colaborarea cu Patrick Leonard (coautor la piesele din perioada „**Like A**

Prayer”). ● **Zone Records** ne anunță că ne putem aștepta la albume cu **ZOB** (în iunie) și **Antract** (la toamnă). La început de sezon estival va fi editat al treilea album al seriei „**Dance Propaganda**”.

● Continuă seria concertelor în aer liber și spații neconvenționale. Pe 26 aprilie a avut loc un spectacol în Piața Universității cu Alexandru Andrieș, Nicu Alifantis și Zan, Iris, Compact, Holograf, Class, Laura Stoica, M.B.&C.

● Pentru 30 mai se pregătește așteptatul concert **COMPACT** — 20 de ani care va fi susținut cu sprijinul C.E.C. tot în aer liber. Se speră ca foștii componenți ai grupului să fie prezenți la această schimbare de prefix.

● O știre care a ajuns la toate agențiile de presă se referă la despărțirea definitivă a celor de la **Faith No More**. Se precizează că este un gest mutual fără reproșuri.

● În „**New Musical Express**” clasamentul „**Indie**” era dominat de Run DMC vs Jason Nevins, iar fetele de la Solid Harmonie tocmai intrau pe locul doi cu „**I Want You To Want Me**” (scos la Creation). Lansarea albumului a avut loc vineri 24 aprilie la Magazinul „**Hollywood Music & Film**”. Pe trei apărea noul single cu **Jesus And Mary Chain** (Cracking Up). La albume (U.K.) James s-a menținut în frunte urmat de Robbie Williams și „**Titanic**”. Pulp cu „**This Is Hardcore**” a urcat pe 5 The Corrs pe 14 iar **Savage Garden** pe 19.

● Pe 26 mai va leși „**Diabolus In Musica**” al trupei **Slayer**. Producător este celebrul Rick Rubin, iar casa de discuri **Def Jam Records**.

● Chitaristul **Dave Navarro** nu mai vrea turnee lungi, motiv pentru care i-a părăsit pe cei de la **Red Hot Chili Peppers** refuzând ofertele și de la foștii săi colegi, **Jane's Addiction**.

ERIC

„Mai demult,

Cunoscătorii

John Mayall: „L-am cunoscut pe Eric pe când cânta cu **The Yardbirds**. După ce a părăsit grupul, a trebuit să-l caut ceva timp, până am dat de el. Dispăruse. Roger Dean, predecesorul lui în trupa mea, era un foarte bun muzician, dar Eric mi s-a părut foarte deosebit. Datorită lui am devenit cu toții mai deschiși. Eram de-a dreptul înfiorați când îl auzeam cântând blues.”

Steve Lukather: „Solo-ul lui Clapton din „**Crossroads**” mi se pare legendar. E făcut pentru a fi chitarist. Iar acel solo de chitară e cel mai bun din câte există. I-am spus odată chestia asta și mi-a răspuns: „Ce vi s-o fi părând atât de extraordinar?” Nu știu, pur și simplu, nu știu cum a putut să cânte așa. Probabil că atunci când ești atât de bun, nici nu-ți mai dai seama.”

Marcella Detroit: „Este un muzician excelent. Cel mai mult îmi place cum cântă pe piesa lui **John Lennon**, „**Cold Turkey**”. E atât de rebel, dar, totodată, e emoționant.”

Smashing Pumpkins

James Iha: „Cel mai mult mi-a plăcut Clapton pe albumul „**Derek And The Dominos**”. Cea mai bună interpretare a bluesului britanic, foarte clar, fără să bată câmpii, foarte aspru, și totuși melodic.”

Billy Corgan: „Ce poți să mai spui, când există un cântec ca „**Layla**”? Clapton e chitaristul meu favorit. Dar chiar dacă nu-ți place felul în care cântă, tot n-ai ce face, trebuie să-l respecti pentru cântecele pe care le-a compus.”

Jimmy Page: „Când cânta cu **John Mayall**, era o plăcere să îl ascuți pe Clapton. E un om care a înțeles bluesul, l-a studiat, a ajuns unul dintre maeștrii săi. Cel mai mult mi-a plăcut în acea perioadă, iar despre „**Telephone Blues**” cred că este unul dintre cele mai bune solo-uri ale sale. Mai târziu, la „**Derek And The Dominos**”, a scris câteva cântece bune, dar albumul n-a fost așa de bine primit. Știu că asta l-a deprimat. Însă, până la urmă, „**Layla**” a devenit unul dintre cele mai importante cântece ale sale.”

Buddy Guy: „Favoritul meu este „**Strange Brew**”. Am fost realmente impresionat, atât de tonul pe care l-a obținut, cât și de felul în care a cântat. Când am devenit prieten, l-am întrebat cum de i-a reușit atât de bine solo-ul acela. Mi-a răspuns: „Te-am copiat pe tine.” Eu, însă, nici n-am observat. Poate că el a cântat într-un fel, ceea ce am cântat eu cândva.”

Eduard Van Halen: „Mi-am început cariera cântând blues. Am învățat să cânt de pe albumul „**Blues Breakers**”. Apoi am învățat notă cu notă solo-ul de la „**Crossroads**”, pe urmă am învățat „**I'm So Glad**”, apoi versiunea live de la „**Sitting On Top Of The World**”. Dintotdeauna mi-a plăcut Clapton. Muzica lui e ca o călătorie prin tot felul de locuri necunoscute.”

■ Traducere & adaptare după „**Mojo**” A.C.

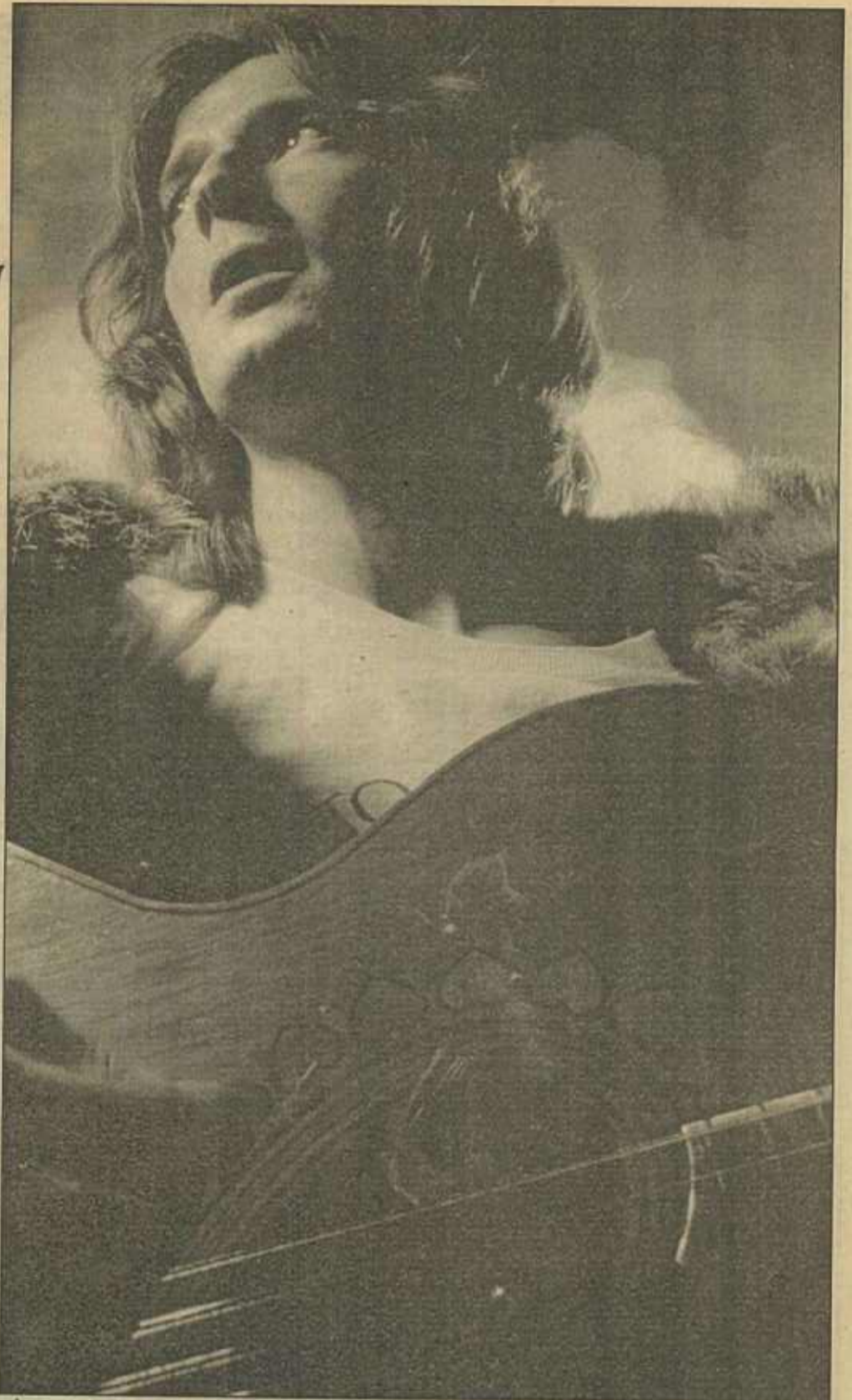
CLAPTON

credeam că sunt Dumnezeu,
dar acum mi-am revenit!"

La douăzeci de ani, era socotit un zeu. La 24, din cauza aroganței sale de nesuportat, a fost detronat. De-abia de atunci începe să devină interesantă povestea lui Clapton. Din cele douăsprezece pagini ale interviului pe care l-a acordat revistei MOJO, am extras cele mai interesante aspecte ale discuției pe care reporterul a avut-o cu acest (fost) zeu, coborât cu picioarele pe pământ...

Bluesul a avut o mare influență asupra

preocupa nimic din ce era în jurul meu și nu aveam nici un fel de relații cu cei de vârsta mea. Prima dată când am simțit că trebuie să împart ceva cu cineva a fost când am auzit Hound Dog. Un coleg de-al meu de școală — n-o să-l uit niciodată numele, îl chema David Constantine — avea un Hound Dog pe 78 de turajii. Într-o zi, am mers cu toții acasă la el, să-l ascultăm. Am

ta, încă din copilărie. Cum s-a întâmplat asta?

Foarte simplu. Bluesul a fost calea mea de comunicare cu oamenii. Poate părea cludat, dar până să ajung să aud de Elvis Presley și Buddy Holly, eram un puști egoist, nu mă

găsit astfel un punct de întâlnire cu puștii din generația mea. Asta a fost primul pas în stabilirea relațiilor interumane.

Când ți-ai dat seama că poți cânta la chitară?

După ce am refăcut solo-ul de la „Honey Bee” a lui Muddy Waters. A fost o adevărată cucerire!

Apoi, ai ajuns să cânti cu oameni ca Sonny Boy Williamson. Ai fost intimidat?

Știi cât de aroganți pot fi puștii! Încă dinainte de a-l cunoaște pe Williamson, mi-am băgat în cap că nu putea fi el cel mai mare bluesman! Și m-am comportat ca atare! El a simțit asta și, în mod deliberat, evident, mi-a făcut viața grea. Mă puneau să fac solo exact când eram mai puțin pregătit.

Dar să lucrezi cu John Mayall, cum a fost? El te încuraja?

O, da. A fost ca un tată pentru mine în acea perioadă, și cred că el știe asta. M-am maturizat la umbra lui, și colaborarea aceasta mi-a prins foarte bine...

Dar, cu toate astea, l-ai lăsat baltă și ai șters-o în Grecia pentru câteva luni!

Mda, aici a ieșit la suprafață o altă dimensiune a caracterului meu. A fost ca o fugă, nu știu, nici azi nu știu de ce-am făcut-o. Am plecat cu un grup în care se fuma și se bea foarte mult. A fost ca

o eliberare sau ca o fugă de responsabilitate...

Când ai fondat grupul Cream, ai făcut-o ca să devii leader?

Mă și vedeam un... Buddy Guy! Buddy Guy cu un triol! Mi-aduc și acum aminte cât de dezamăgit am fost după prima repetiție sau după ce am asistat la prima ceartă dintre Jack (Bruce) și Ginger (Baker). Mi-am dat seama că eu n-aveam nici o legătură cu ceea ce se petrecea între ei.

E-adevărat că ai și plâns de câteva ori, din cauza certurilor dintre Jack și Ginger?

O singură dată. Ei țipau unul la altul, iar eu am simțit că clachez, că nu mai suport situația...

Dar, câteodată, dintr-o stare de tensiune se poate naște o muzică bună...

Da, bine spus, câteodată.

Când Hendrix s-a întâlnit cu Chas Chandler, știa deja de materialul tău, Blues Breakers, și își cumpărase și el un Marshall. A vorbit vreodată despre asta?

Nu cred... Era foarte timid, când venea vorba despre munca noastră. Puteam să discutăm, în schimb, despre discurile altor muzicieni, Albert King, de exemplu.

Keith Richards spunea că, înainte de a-l coopta pe Mick Taylor, Stones-li puseseră ochii pe tine!

N-am fost niciodată consultat în această privință. Mi-aș fi dorit ca Keith să vină să-mi spună. A venit Mick (Jagger) la mine, în studio, am vorbit puțin de moartea lui Brian și mi-a zis că le-ar plăcea să lucreze cu mine. Dar eu eram destul de prins de colaborarea cu Steve Winwood, așa că n-am dat prea mare importanță vorbelor lui... Oricum, am fost convins că era doar ideea lui Mick. N-am știut că Stones-li avuseseră discuții pe această temă.

Keith a spus că ar fi vrut ca tu să li te alături, dar că erai prea mândru...

Sincer, nu cred că ar fi mers. Eu aș fi luptat s-o luăm în altă direcție, lucru care nu cred că le-ar fi convenit, pentru că se vedea cât se poate de clar că ei voiau să dețină controlul... Sau, știu și eu? Poate ar fi mers, dar în cu totul altă direcție.

Povestește-mi despre Aretha Franklin și piesa aceea, „Good To Me As I Am To You”... Când am auzit-o prima oară, am

crezut că e Buddy Guy, pe urmă am aflat că erai tu. Ai tras chitara după ce a terminat ea, în studio...

Nu-mi amintesc să fi fost Aretha pe-acolo, când am tras eu chitara. Îmi amintesc doar de vocea ei. Și-mi mai amintesc că nu puteam să cânt partea de mijloc! Știu că nimerisem într-o atmosferă foarte elevată. În familia Franklin, că îmi puneau să ascult diferite chestii, ca să mă inspir... eram de-a dreptul terifiat, la ei acasă erau audiții în toată regula, iar eu mă simțeam ca un băiețuș, pe care încercau să-l îmbrace cum voiau ei!

În '69, Beatles-li ți-au propus și ei să faci parte din trupă...

Da, dar n-am fost de acord, fiindcă eram foarte bun prieten cu George (Harrison). Lennon a vrut să mă ia în trupă pentru că aveam deja un renume. Voia să se laude cu mine, cum te lauzi cu un obiect de colecție, o raritate. N-am putut să-i fac așa ceva lui George.

Când se vorbește despre muzica ta, solo-ul din Crossroads e un punct de reper. Cel mai înalt vârf...

Da, foarte amuzant. Știi de ce? Pentru că cea mai mare parte din solo-ul acela nu e făcut pe bătaie! În loc să cânt două la patru, am cântat tot timpul una la trei... tot timpul mă gândeam că e greșit! Nu-i de mirare că oamenilor li s-a părut atât de bun! E cu totul greșit!

Când cânti la chitară, cât de greu îți e și n-o lei pe drumuri deja bătătorite?

Mă crezi sau nu, eu chiar încerc să găsesc locuri pe unde-am mai fost! Nu-mi doresc defel să intru în clișee, dar pur și simplu uit mare parte din ceea ce am lucrat în trecut. Cred că, din câte experimente am făcut, există părți care mai pot avea valoare, în continuare, ca bază pentru alte descoperiri.

Când ești pe scenă, cât de ușor reușești să uiți de alte probleme și să fii doar muzicianul și chitaristul din fața publicului?

Am reușit acest lucru în timp... pur și simplu reușesc să desprind momentele din scenă de realitatea vieții de zi cu zi. Astfel, când sunt pe scenă, parcă sunt, cumva, în afara vieții...

■ Traducere și adaptare Ana Călin

Revista de divertisment muzical cu
EXPRES MAGAZIN Nr. 16
 222.21.10
 222.16.10
 Tel. 2420
 Fax 222.44.90

cu ochii pe VAMES!
ULTRAVIOLET
EXCLUSIV
EXTRATERESTRIAL

Vox Pop Rock în deplasare

Revista costă numai 1500 lei, are 24 de pagini și conține multe lucruri interesante (tocmai bune pentru părinții voștri!)

Vox Pop Rock la **ACTIV FM** 92.7

din trecut. Concursurile nu lipsesc și nici surprizele. Emisiunea se apropie de ediția cu numărul 100!

● În fiecare vineri, de la 22,10 la 4,00, la ACTIV FM ne putem întâlni (telefoane 659.09.31 și 650.10.46) cu debutanți și consacrați ai pop-rock-ului nostru, cu albume care au pătruns în TOP 30, cu prime audiții, cu mari succese

● În fiecare sâmbătă, ziarele „Știrea” din Cluj-Napoca și Alba Iulia publică o rubrică mare cu informații, răspunsuri la scrisori, comentarii ale evenimentelor interne. „Vox Pop Rock în vizită la Știrea” reprezintă soluția noastră de a ține legătura cu cititorii din Ardeal.

● În fiecare joi, în „Expres Magazin” găsiți o pagină (color) realizată de revista noastră. „Arhiva Pop-Rock”, „Știri pentru care noi... nu băgăm mâna” informații calde, de-ale noastre și de-ale lor.

Știrea MAGAZIN

În sfârșit s-a lansat Doru Stănculescu De-alaltăieri... și până ieri

Intercont Music a lansat primul album integral semnat Doru Stănculescu, producție intitulată *De-alaltăieri... și până ieri*. Acesta este un prim volum dintr-o serie de albume ce va continua, atât cu piese vechi cât și, de ce nu, cu piese mai noi. Albumul se găsește în versiune CD și casetă audio și conține 12 piese pe versuri de Doru Stănculescu, Ion Minulescu, Octavian Goga, George Bacovia, Șt. O. Iosif, Constantin Săbăreanu, Adrian Păunescu și versuri populare, muzica și interpretarea (voce, chitară, muzicuță) fiind semnate de Doru Stănculescu. La realizarea înregistrărilor au mai colaborat ca interpreți, în principal, Vali Sterian, care semnează în plus înregistrarea și mixajele, dar și Alexandru Andrieș, Sorin Minghiat, Ioan Oagă și Mihai Nehiță.

O carieră care începea acum aproape 30 de ani se concretizează de-abia acum într-un prim album de autor, ce cuprinde în majoritate piese compuse și lansate în deceniul 7, printre care — unii dintre dumneavoastră își amintesc cu siguranță — *La groapa lui Lae Chioru*, *Mandolinate*, *Cântec între apele țării*, *Imn ș.a.* Cele 12 piese sunt prezentate în noi orchestrații, mai complexe. Deși sunt practic aceleași melodii, ele poartă semnele a 30 de ani de experiență, pun în evidență o voce matură și (în sensul bun al cuvântului) nu mai au entuziasmul naiv din adolescență-tinerete. Parcă e

mai multă melancolie acum în vocea și în maniera de a cânta a lui Doru Stănculescu. Atât deocamdată. Nu aveți decât să vă bucurați de acest album. Cronică, în numărul viitor.

■ Oltea Șerban-Pârâu

de-alaltăieri...

...și până ieri

Concursul Lee Cooper

Vrei o pereche de jeansi Lee Cooper? Nimic mai simplu! Decupează sigla și răspunde la întrebările concursului. După tragerea la sorți, poți fi ai tăi. Nu uita să ne trimiți măsurile tale și adresa exactă.

AL ȘAPTELEA CĂȘTIGĂTOR: POPESCU FLORENTINA, B-dul Gării, Bl. 4, sc. A, et. 3, ap. 16, jud. Călărași, cod 8511 Lehliu-Gară.

Iată ce trebuia să răspundeți:

1. Noul album al grupului Krypton se numește „Am dormit prea mult”.
2. Trupa care a cântat în deschiderea concertului de la București al lui Jimmy Page și Robert Plant a fost Vama Veche.
3. Fondatorul grupului Cargo este Adrian Bărar.

Ediția a VII-a

1. Cum se numește ultimul album al lui Adrian Berinde?
2. Care este surpriza noului album Holograf, după spusele lui Dan Bittman?
3. Ce inexactitate poate fi observată pe coperta noului album Cargo, publicată de noi în numărul trecut?

Răspunsurile le așteptăm pe adresa: Andrei Partoș — Vox Pop Rock, O.P. 67, C.P. 24, sect. 1, București. Data limită: 15 martie.

Hot Line Lee Cooper (pentru comenzi și informații despre produsele firmei): 323.46.55/323.27.41.

Touring
 EUROPABUS

Nr. 1 în transportul internațional de persoane cu autocarul

eurolines
 ROMÂNIA

NOI UNIM EUROPA

BUCUREȘTI: Bd. A.I. Cuza nr. 5.A
 Tel.: 210.08.90; 210.08.12
 Fax: 312.85.43.

- Linii de autocar pentru toată EUROPA
- Închirieri autocare la prețuri minime pentru grupuri organizate
- Bilete de avion pentru toate liniile internaționale
- Asigurări medicale de călătorie și carte verde
- Prin Agenția INTERTOURING din Germania organizăm sejururi pentru turiștii străini la munte, la mare și în stațiuni balneo-climaterice
- Vânzări autocare în sistem leasing
- Organizare de congrese, conferințe, simpozioane și reuniuni
- Programe turistice interne și externe

AGENȚIE DE TURISM: CAL. DOROBANȚILOR NR. 35-37, Tel.: 211.71.93, Fax: 210.39.50.

BUCUREȘTI

Tel.: 230.03.70,

230.36.61

230.31.19

Fax: 230.51.32

ARAD

Tel./Fax: 057/28.14.03

BRAȘOV

Tel./Fax: 068/15.04.02

CONSTANȚA

Tel./Fax: 041/66.27.04

PLIEȘTI

Tel./Fax: 044/11.47.68

SIBIU

Tel./Fax: 069/21.22.48

FRANKFURT AM MAIN

Tel.: (0049-69)23.18.26

Fax: (0049-69)25.29.83